

Halk Karar Versin!

Halkın kararından
halkın iradesinden
korkuyorlar!

Amerikan saldırısına karşı

Tepkimizi, taleplerimizi her yerde, her biçimde dile getirerek

Türkiye barikatını örelim!

Ekmek

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi

Sayı: 44

19 Ocak 2003

FİYAT (KDV Dahil) 750 000

EUROPE: 3 EURO

www.ekmekveadalet.com

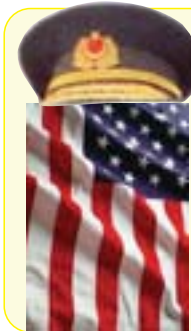
AKP iktidarında 7. ölüm!

**F tiplerinde tecrit
AKP iktidarıyla
sürüyor...**

**104. Şehit
Özlem TÜRK**

Eriyen
bedende
eritilemeyen
irade

**Ordu
Amerikancılığını
itiraf ediyor**

MHP'lişen, DYP'lişen AKP

Boş umutlarla dolan yelkenler, hiç bir gemiyi, hiç bir yere götürmezler. AKP'nin halkın en azından belli bir kesiminde şişirdiği yelkenler de Türkiye'yi hiç bir yere götürmeyecek.

Düzen partilerinin birbirinden farksızlığına ilişkin çok yazıp söylemişizdir. Giden gelen hükümetlerin hiçbirini de bizi yanıltmamıştır.

AKP, düzen partilerinin farksızlığından öte, **İçişleri** geçmiş olmasının taze bir örneğini sunuyor. Mesela bu ülkeden 5-6 yıl önce ayrılmış ve bu sıralar yeni gelmiş olsanız; uygulanmakta olan politikalarla bakarak bu ülkede iktidarın "değişmiş" olduğunu anlamazsınız mümkün değil.

Evet, doğrusu da bu zaten. Hükümet değişmiştir ama, politikarlarda değişen bir şey yok.

AKP hükümetinin bakanı **Abdülkadir Aksu**; eski ANAP hükümetlerinin İçişleri Bakanı; yani başka deyişle, infazların, faili meçhullerin bakanlarından biridir. Keza **Murat Başesgioğlu**; o da ANAP hükümetlerinin İçişleri bakanlarındandır. **Cemil Çiçek**, ANAP'ın eski devlet bakanlarındandır. **Köksal Toptan**, eski DYP hükümeti bakanlarındandır.

Bugün AKP'nin şikayet ettiği, değiştirmeye çalıştığı "türban yasağı" onlar zamanında da uygulandı. Onlar, içinde bulundukları hükümetler döneminde **"temel hak ve özgürlüklerin eksiksiz uygulanması"**nın önünde engel olanların en başta gelenleriydiler. Bunların onlarca IMF kararının, onlarca MGK yasağının altında imzası vardır.

Peki bunlar AKP'ye geçerken, geçmişlerine dair bir **"özeleştiri"** mi yaptılar? Mesela, biz ANAP'ta,

DYP'de iken şunları yanlış yaptık, halkı şöyle fakirleştirdik, şöyle zulmettik mi dediler?

Yok böyle bir şey. Ama AKP onları içine almakta, almakla da kalmayıp bakanlık koltuğuna oturtmakta bir sakınca görmedi.

Onlar da bakanlık koltuğunda, ANAP, DYP hükümetlerinde ne yapıyorlarsa, aynısını yapmaya devam ediyorlar. Bunların siyasi mirası ve siyasetleriyle mi AKP **"milletin iradesi"**ni temsil edecek?

AKP, MHP'nin, DYP'nin eskilerini bakanlık mevkilerine getirip, onların politikalarını sürdürüyor, **Genelkurmay** talimatlarını uyguluyor. O zaman şu soru yine gündeme geliyor: **AKP neden iktidar oldu?**

Sorunun cevabı şöyle: Diğer düzen partileri nasıl ve neden iktidar oldularsa, AKP de öyle, ve onun için iktidar olmuştur. **Tek bir farklılığı** yoktur.

AKP'nin **nasil olursa olsun** iktidar olmak için yola çıkmış bir parti olduğu düşünüldüğünde bütün bunların hiç de şaşırtıcı olmadığı anlaşılacaktır. AKP'nin savunduğu hiç bir dava, düşünce, inanç, politika yoktur. Onlar, Refah Partisi'nde iken hükümet olmalarına engel olan tüm politika ve inançlarını terkedip, kendilerini emperyalistlere, Genelkurmay'a ve TUSAİAD'a beğendirmek için yeni bir parti çatısı altında toplandılar. Bu çevrelere gerekli güveni verebilmek için eski RP kadrolarının yanına DYP'den, ANAP'dan devlet nezdinde güvenilir, sınanmış sadık katliamcılar, işbirlikçileri de aralarına almaları gerekiyordu, böyle de yaptılar.

Şimdi hükümette de, ipleri onların eline teslim etmişler, kendileri ise, duble yollarla "yollarını" bulmaya bakmaktadırlar. AKP "iktidarı" böyle şekillenmiştir. Böyle olduğu için de, IMF politikaları ve zulüm politikaları sürüyor.

BAĞIMLILIĞIN HALKALARI

Emperyalizmle İKİLİ ANLAŞMALAR

TAYAD'lı Ailelerin Cemil Çiçek'e Cevabı:

**Sorumsuz, Cahil, ve
Katliam Savunucusu!**

Yanlış Bir Slogan: "SAVAŞA HAYIR!"

**Çünkü SAVAŞ yok,
aleni bir SALDIRI var;
KATLİAM hazırlığı var.**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1993
Mayıs

İYÖ-DER'liler
iki
arkadaşlarının
katledilmesini
protesto
ediyorlar

Otuz Nisan gecesi katlettiler Uğur ve Şengül'ü... Sonrası 1 Mayıs'tı... Uğurları, Şengülleri katlederek bitiremezsiniz diye pankart açtı arkadaşları.

Özlem Türk, Uğur ve Şengül'ün katledilmesini protesto etmek için açılığa yattı. İlk eylemiydi. Katleden, yokeden düzene karşı mücadelede artık o da vardı; O artık bir Uğur, bir Şengül'dü... Pankartta yazan sözün kanıtıydı.

Şimdi Özlemleri bitirebilirler mi?

Kavga içinde geçirdiği on yılın sonunda Özlem'in yüreği son kez çarparken, kaç Özlem, kaç Uğur, kaç Şengül, adalet, özgürlük, bağımsızlık özlemiyle attı yüreğini kavganın ortasına...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayincılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademiye İstanbul, Odemirvalidestr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks:0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Akdağ İnönü Cad. 7, Sokak Köşeyi İy Han arkası Çöken Apt. No:102 Tel-faks: 0 302 351 10 25
Akdağ ÇANKırı Bulvarı Onur İğham Kat: 6 Daire: 154 Köşeyi Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akdağ Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanalı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 308 223 87 18
Bursa Başpaşa Cad. Güneş Hanı Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 03 97
Gaziantep Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şişli Tel-faks: 0 312 321 59 93
Hopa Hopa İy Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA

Kocaeli 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparıyıcı Hanı No: 31/501 Kocaeli Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli Ömerpaşa Mah. Atça Cami Cad. No: 30 Kat: 2 Tel-faks: 0262 325 58 06
Malatya Dabakhanı Mah. Eskihaletp Cad. Kardeşler İğham Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mardin Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğham No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 392 435 25 80
Samsun Talimhanı Cad. Bozokçay İy Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postahane Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğham Kat: 5 Daire: 9

- 3... Genelkurmay İktidarı ve Kukla Hükümetler
- 5... Saflar Netleşiyor
- 9... Adalet Bakanlığının katliam itirafları
- 10... AKP iktidarında 7. Ölüm
- 12... Özlem'i katleden AKP protesto ediliyor
- 14... "Tıbbi" işkence karargahı Numune
- 15... Hak ve Özgürlükleri, Hukuku Boşverin! Durum çok acil..
- 16... Halk karar versin
- 18... "Savaş" yok, Saldırı var
- 19... Sayın Bakan, tarih öğren
- 20... Cemil Çiçek'e cevap
- 22... Hayat öğretiyor
- 24... Genelkurmayın gözündeki makbul basın
- 26... İkili anlaşmalar
- 29... Parris aşağılıyor, tehdit ediyor sömürge ülke yöneticileri susuyor
- 30... İnsanı kurtaracak paralar nerelere harcanıyor
- 31... Geri kalanını da AKP satıyor
- 33... İslamcılığın ekonomi politikası yoktur
- 35... Savaşa Hayır eylemleri
- 36... ABD üsleri kapatılsın
- 38... Nasıl bir üniversite istiyoruz-2
- 41... Dernek kurucusu olma "suçu" işlediler
- 44... Halkın hukuku
- 45... Böyle olur devletin "vatanseverleri"
- 46... Örgütlülüğün reddi iktidarın reddidir
- 47... ABD müttefikliğinin sonu
- 48... Mine Kırıkkanat, yine savunacakmısın bu Genelkurmayı
- 49... Kahramanlar ölmez
- 50... Özlem resim

Genelkurmay İktidarı ve Kukla Hükümetler

Aralarında zaman zaman çelişkiler, sürtüşmeler çıksa da; Amerikan emperyalizmine hizmette ve Türkiye halklarına açlığı dayatmakta, zulmü sürdürmekte "uyumlu" bir birliktelikleri vardır.

Türkiye tablosundaki çarpıklığa bakın; "YAŞ (Yüksek Askeri Şura) kararlarına muhalefet şerhi krizi" sürerken, Genelkurmay basın mensupları önünde "irticaya muhtıra gibi uyarı" yaparken, Muncu'yla Gürüz arasındaki kavga devam ederken; ülkemizdeki onlarca üste, limanda Yankiler cirit atıyor, ve ülkemizin onlarca hapishanesinde insanlar ölmeye devam ediyor. Görünürde ne Genelkurmay ne AKP savaş istemiyor, ama ABD'nin saldırı hazırlıkları için ülke topraklarımızı çoktan açmış durumdalar. Görünürde "bir tek insanımızın bile burnunu kanamasını istemeyiz" diyenler iktidarda, ama morglar doluyor hala. Görünürde herşey halkın için yapılıyor, ama açlık kol geziyor halkın hayatında... Demek ki bu ülke gerçeğini anlamak için "görünen"le yetinmemek gerekiyor; Görünenin perde arkasına, söylenen sözlerin pratiğine bakmak gerekiyor.

Ülkemize ilişkin ekonomik, siyasi, askeri tüm kararların emperyalist merkezlerden başlayıp MGK'ya, oradan hükümetlere uzanan bir zincir içinde alınıp uygulandığını biliyoruz. Bu zincirin bütününde belirleyici olan, emperyalizmdir. Bu belirleyicilik, hükümetlerin sık sık "IMF'ye söz verdik, yapamayız" sözlerini etmelerinden de bellidir ki, son beş yılda görülmemiş ölçüde artmıştır. Peki bu zincirin ülke içinde uzanan bölümünde karar ve uygulama mekanizması nasıl şekilleniyor?

Ülke içindeki yönetim mekanizmasında belirleyici güç, Genelkurmaydır. Ordudur. Türkiye tarihi bunu gösterecek yeterince örneklerle doludur. Ama eskiyi bir yana bıraksak bile, bugün de herşey bunu kanıtlamaktadır. Genelkurmayın yeni yıl kokteyline bakmak, bu kanıtı görmeye yeter. Bu kokteyilde gerçek iktidarın kimde olduğu çok açık biçimde ilan edilmiştir. Bir general kalkmış ve, "biz seçim sonuçlarını da, parlamento çoğunluğunu da kaale almayız, iktidar biziz, bizim dediğimiz olacak" demiştir. "Halkın iradesi" denilen şeyin generaller için hiç bir önemi ve değeri yoktur. Bizim onyıllardır "demokrasilik oyunu" dediğimiz şey, işte o kokteyilde bir kez daha ete kemiğe bürünmüştür. Demokrasilik oyununda görünürde, parlamento, hükümet, seçimler, hepsi vardır, ama esasında hiçbirinin hükmü yoktur.

Faşizm, ülkemizde yukarıdan aşağıya örgütlendirilmiş devlet mekanizması aracılığıyla sürdürülür. Bu mekanizmadaki temel güç ise, ordudur. Faşizmi ve faşizmin sürdürülüşünde ordunun belirleyici rolünü gizlemek isteyenler, her cuntadan sonra, ordu kıyısına çekildi, artık demokrasiye geçtik derler. Pratik onları yalanlar. Ama onlar faşizmi gizlemeye çalışmaktan bıkmaz, bu kez her Genelkurmay başkanı değişiminden sonra, aynı teraneyi tekrarlar, artık ordunun sivil

iktidara fazla karışmayacağını söylerler. Orgeneral Hilmi Özkök, Gazi Orduevi'nde yaptığı konuşmada, "ordunun yönetimin "neresinde" olduğunu, ne kadar kışlasına çekildiğini herkese yeniden gösterdi.

Diyebiliriz ki, 50 yıldır bu ülkedeki tüm sömürü ve zulmün baş sorumlusu, baş uygulayıcısı ve sömürü zulüm düzeninin baş koruyucusu ordudur. Emperyalizmle işbirliğini sürdüren esas olarak ordudur. Emperyalistlerle tüm ekonomik, askeri ikili anlaşmalar ordunun onayıyla imzalanmıştır. Ordu, bu işbirliğine dayanarak cuntalar yapmış, bu işbirliğine dayanarak MGK patentli yönetimini sürdürmektedir. Hak ve özgürlükleri kısıtlayan tüm yasalar, anayasalar, ordunun isteği ve onayıyla çıkarılmıştır. İnfazlar, faili meçhuller, kayıplar, ve Susurluk, hiçbir ordunun dışında değildir. Düzenin temel ayaklarını oluşturan tüm faşist kurumların mimarı ve halihazırdaki hamisi de ordudur. Zulmü uygularken, OYAK Holding aracılığıyla generaller de patronlaşmış, sömürü pas-tasından paylarını almışlardır.

Generaller iktidarlarını sürdürebilmek için de, her dönem "terör" ve "şeriat" bahanesine sarılmışlardır. Cunta bildirileri, MGK kararları "irtica ve teröre karşı mücadele" sözleriyle doludur. "irtica ve teröre karşı mücadele" perdesi arkasında ise, ülke emperyalizme peşkeş çekilmiş, halk yoksullaştırılmış, soyguncular, hortumcular hükümranlılığı kurulmuş, demokrasi oyuna çevrilmiştir. 12 Martlar, 12 Eylül, 28 Şubatlar, patronların yüzünü güldürürken, halka sadece açlık, acılar ve yasaklar getirmiştir. Şimdi de Amerikan uşaklığını engelleyen, bu konuda pürüz çıkaran kim varsa, onlara "irticacı, terörist, vatan haini" diye saldırılıyor.

Generaller iktidarlarını sürdürebilmek için de, her dönem "terör" ve "şeriat" bahanesine sarılmışlardır.

Ordu, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hakimiyetinin de, faşizmin de temel kurumsal dayanağıdır!

Ordunun yönetimine, zulmüne, Amerikan uşaklığına karşı çıkmadan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi verilemez!

AKP iktidarının ABD saldırganlığına tümüyle karşı çıkmaya ne niyeti, ne de gücü vardır. Bugün sadece zamanlama yapmakta, görünümü kurtarmaya çalışmaktadır. Ama ABD'nin isteklerini karşılamakta ayak sürmesine dahi, asıl iktidar, yani ordu tahammül göstermemiş ve bir general kalkıp ülkenin Başbakanına "sen irticaya cesaret veriyorsun" diyebilmiştir. Normal olarak böyle bir durumda, o başbakanın kendi astı durumundaki o generali görevden alması gerekir. Ama alamaz. İşte bu Türkiye'de gerçek iktidarın kim olduğunu gösterir.

Ordu, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki hakimiyetinin de, faşizmin de temel kurumsal dayanağıdır. MGK ise, esas olarak açık faşizmin kurumsallaşmasının ifadesidir. Ordunun yönetimdeki belirleyiciliğini perdeleme işlevi görmektedir. Orada sivilin sayısının fazla olmasının hiç bir kıymeti yoktur. Herkes biliyor ki, orada demokratik bir tartışma, karar alma mekanizması da yoktur. MGK, ordunun "sivil hükümete" kararlarını dikte ettirdiği yerdir. Böyle bir sisteme demokrasi, parlamenter rejim denilemeyeceği açıktır.

Hatırlanacaktır; Demirel, 12 Eylül cuntasına direnmemiş olmasını "neyle direnecektim, benim tankım topum mu var?" diye izah etmeye çalışmıştır. Oysa mesele tankı, topu olup olmaması değildir; mesele onuru, yüreği ve kişiliği olup olmamasıdır. Düzen partilerinde ve politikacılarında bunlar yoktur. Olmadığı için de, ordu iktidarını bu biçimde sürdürebilmektedir. Bugün AKP aynı sınavdadır. Amerikancılığı ve zulmü sürdüren bir AKP, "genelkurmayın kuklası"ndan başka bir şey olmaz. "Kim iktidar, AKP mi, Genelkurmay mı?" diye sorarken, gerçek durumu açığa çıkarmaya çalışıyoruz. Çünkü sorunun cevabı zaten bellidir. Türkiye'nin özellikle son otuz yılı bu sorunun tartışmasız cevaplarıyla doludur.

Türkiye'yi kim, nasıl yönetiyor sorusunun cevabını doğru vermeden, emperyalizme, faşizme karşı da doğru mücadele verilemez. Bağımsızlıktan yana olanlar, demokrasiden yana olanlar, artık şu gerçeği görmelidir; Ordunun yönetimine karşı çıkmadan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi verilemez. Hele hele, orduya yaslanıp "bağımsızlıkçılık" yapmak, orduya yaslanıp "demokratik düzeni korumaya" kalkmak, büyük bir aldanmadır. Bugün **Türkiye'nin "milli bir ordusu" yoktur.** Açıktır ki, gerçek bir "milli ordu" Amerikan uşaklığı yapmak için bu kadar çırpınmaz. Milli bir ordu, halkına böyle zulmetmez. Emperyalizme uşaklığa ve zulme karşı çıkmak, bugün orduya karşı çıkmaktır. Bundan kaçınanlar, yurtsever ve demokrat olamazlar.

SAFLAR NETLEŞİYOR

- ❖ Irak'a saldırıyı kimin istediği, kimin Amerika'nın yanında ülkemizi saldırıya ortak etmek için çırpındığı artık nettir.
- ❖ Generaller ve patronlar ülkemizdeki Amerikancıların başında gelmektedir, savaş çıkırtkanlarıdır.
- ❖ AKP iktidarı ikiyüzlü politika ile, günü kurtarma, halkın baskısından kurtulma hesaplarıyla "barış" çığlıkları atarken, esas olarak "MGK'da belirledikleri politikalara göre" davrandıklarını kendileri itiraf etmektedir.
- ❖ Bizim saflarımız da net olmalıdır. Soyut bir savaş karşıtlığı yetmez; Amerikan saldırganlığının ve Amerikan işbirlikçilerinin karşısında safımızı belirlemeliyiz.

"Biz savaştan yana değiliz" diyenlerin tümünün gerçek yüzleri, Amerika'nın "bir an önce kararınızı verin" baskıları sonucu gün gibi ortaya çıktı.

Şimdi Amerikan saldırganlığına verilecek desteğin halk nezdinde meşruluğunu yaratmak için yoğun bir dezenformasyon kampanyası sürüyor. Bekleyin, yeni yeni gerekçeler de uyduracaklardır. Musul, Kerkük olmazsa, "Saddam Türkiye'ye saldırarak" yalanlarını, ona da inandıramazlarsa, bu kez de "PKK-KADEK terörü" demagogilerini piyasaya sürecektir ve ne yapıp edip kendilerince bir zemin yaratmaya çalışacaklardır. Tabii bu arada Amerika -Nato'yu devreye sokmak gibi işlerini kolaylaştıracak adımlar atmazsa.

"Barışçı" Maskeler Düşüyor Katliamcılık, Çıkarıcılık ve Amerikancılık Kırmızı Kanlı Yüzüyle Karşımızda Duruyor

Kendi tabanının ve en genelinde halkın baskısı karşısında Amerikancılığını açık etmekte çekinçli davranan AKP iktidarına karşı "türban... şeriat..." maskesi altında Genelkurmay tarafından yapılan açıklamayla, maskelerin düşüşü start aldı.

Görünürde "laik" ordu cumhuriyete sahip çıkıyordu. Basın "AKP'ye muhtıra" başlıkları attı Genelkurmay resepsiyonu için. Alışılmışın ötesinde bir tarzda düzenlenen resepsiyondaki konuşma-

nın bir yanı bu olsa da, esas olarak Genelkurmay Başkanı ve ikinci Başkanı'nın gazetecilerle "aya-küstü" konuşmalarında gerçek niyetin, generallerin Amerika'ya verdikleri sözü yerine getirememeye kaygısı olduğu ortaya çıktı. "Bir an önce siyasi karar alınmalı" diyordu generaller. Bunun için AKP'ye alenen baskı yapmaya başladılar.

Genelkurmay bu kokteyl ile bir anlamda ülkemizdeki vatan hainlerine, Amerikancılara da işareti vermişti. Amerikan elçilerinin kulisleri sürerken, işareti alan TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan sınıfına uygun bir çıkışla, Genelkurmay'la aynı dilden; "Türkiye totaliter rejimin yanında yer almaz. Kararsızlık bizi yeni dengelerin dışında bırakır. Yapılacak şey müttefiklerinizin yanında yer almaktır." açıklaması yaptı.

Onu öteki sermaye kuruluşları izledi.

Burada medyanın hayasız bir şekilde Amerikancılık bayrağını dalgalandırmasına özel olarak değinmek gerekiyor. Amerika'dan daha Amerikancı, generallerden daha savaşçı medya içinde Irak'a saldırıya karşı çıkanları bulabilmek neredeyse samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Onlar daha bugünden Amerikan saldırısına katıldılar bile. Vatanseverliklerini sormuyoruz, zaten, ama en küçük demokratiklerinin dahi olmadığı da ortaya çıkıyor. "Çıkarlarımız" diye yatıp kalkarken, kalemlerinden kan damlarlar, bombalar altında canlarını kaybedecek Irak halkı, Iraklı çocuklar,

olası saldırıya katılacak "mehmetlerin" ölümü de onların umurunda değil. Her zaman olduğu gibi yine halkın iradesinin karşısında yaptıkları yayınlarla, halkı etkileme, katliama ortak etme görevi onlara düşüyor.

Artık sınıflar gerçeğini bilenler için zaten belli olanlar, halk nezdinde de belirginleşmişti; Amerikan saldırganlığına ülkemizi ortak etmek isteyen, kardeş Irak halkının katledilmesini, topraklarının işgal edilmesini isteyenler generaller, patronlar ve sermayenin çıkarlarını temsil eden AKP'dir. (zorlanarak da olsa!)

Tablo tam da, unutturulmak istenen sınıflar gerçeğine uygun düşmektedir. Hep söyleyegeldiğimiz işgaller, savaşlar, katliamlar emperyalist tekellerin çıkarları içindir sözü bir kez daha bu tabloda doğrulanmıştır. Susurluk döneminde Genelkurmay binasının ışıklarını yakıp söndürerek kendisini Susurluk dışıymış gibi göstermeye çalışan Genelkurmay ve sermaye ile partileri bir yanda halk öte yanda. Bir başka denklemlerle **bir yanda oligarşi, öte yanda halk.**

Generaller Söz Verdi AKP 'Pişmiş Aşa Su Katıyor'

Generaller aylar önce Amerikalılara sözler, taahhütler verdiler. Bugün açık hale gelen, Irak'a saldırıya katılma niyetleri yeni değil baştan bu ya-

na vardır. Tek dertleri olan "Kürt devleti" konusunda ABD ile muhtemelen varılan mütabakat sonucunu alan bu karar, ordunun yapısına da uygundur. Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin gelişmesine paralel olarak ordu içinde yurtseverlerin tasfiyesi ile gelişen süreçte her dönem Amerikancılıkları, ülkemizde emperyalizmin işgal ordusu misyonu gördükleri bilinmektedir.

AKP iktidarı ise Amerika nezdinde edeta "pişmiş aş" katmaktadır." ABD dışişleri bakanı Powell'in "**Tayyip Erdoğan ile konuşmak yanlışmış**" sözleri, aslında AKP'nin de özellikle son gezide Amerika'ya topraklarımızı kullandırma konusunda sözler verdiği ama, yukarıda ifade ettiğimiz taban baskısından kaynaklı bunu yerine getirmekte ayak sürüdüğünü gösteriyordu, ki bu doğrudur. O, mümkün olduğunca geciktirmek ve bu şekilde Amerikancılığını perdelemek istemektedir. Ortadoğu'ya yapılan "barış turları" da Amerikan planına paralel olarak Saddam'ın teslim olmasını amaçlayan bir gezi olmasının yanında aynı zamanda, "elimizden geleni yaptık" demek için, aynı ikiyüzlülük çerçevesinde sürmektedir.

Ordu, AKP'ye bu oyunu oynaması için dahi zaman tanıyacak durumda değildir, çünkü ABD sıkıştırmaktadır. "*Bir an önce karar alınmalı*" açıklamalarının altındaki gerçek de budur. Amerika'nın planlarının geciktirilmesine tahammül edemeyen Genelkurmay, aynı zamanda son açıklama-

AKP iktidarına kuşatma

ABD'nin uşaklığını üstlenmek için generaller, TÜSIAD, YÖK, Mark Parris, Pearson herkes devrede.

YÖK'ün "cüretini" bir düşünün; sözde YÖK hükümete bağlı, ama görünen hiç de öyle değil.

Ardından Genelkurmay'ın açıklamasını düşünün; o da hükümetin siyasi kararı olmadan adım atamaz, güya "üst" olan hükümet, "alt" olan ordu, ama hükümet altındaki Genelkurmay'ın kararını bozamıyor (YAŞ kararlarını) ancak binbela "şerh" diyor. Karşılığında ise zılgıt!

TÜSIAD ve akabindeki TOBB açıklamalarını düşünün; güya bunlar bir avuç etmeyen kesimler, ama ip-leri öyle eline almış ki, uyarılarının hemen ardından hükümet kapılarını

çalıyor, halkın sorunlarına karşı hiç telefona sarılmayan başbakan o anda telefona sarılıp TÜSIAD Başkanı'na izahat veriyor.

Amerikalılar ise zaten ülkenin bütün kurumlarının üstünde, onları hem denetliyor, hem yönlendiriyor, hem de hükümetin üzerinde etkide bulunabilecek çevrelerle alenen kulislere yapıyor.

Tablo açık; AKP iktidarı kuşatma altında.

AKP artık görmelidir ki, bu gidişle hiç kimseye yaranamaz.

Şu ana kadar yukarıda ifade ettiğimiz kesimlerden her bastıran sonuç elde etti. Kendi çıkarları doğrultusunda adım attırdı AKP'ye. Parti toplantılarında bağırıp çağırmak boş; pratikte sermayenin, generallerin istekleri yerine getirildikçe, AKP halkın karşısında saflaşmasını hızlandıracaktır. Türkiye'de iktidar olmanın gerçeği budur!

Oligarşi, “karar vermedik” diye yalan söylerken, Amerikalılar topraklarımızda inceleme ve inşaa faaliyetlerine başladılar bile. Bu, Türkiye iktidarının, ordusunun, sermayesinin işbirlikçiliğinin, Amerikancılığının, vatana ihanetlerinin resmidir Vatan hainlerinin karşısındaki tek güç devrimcilerdir. On yıllardır “bağımsız Türkiye” sloganlarımızı susturmak için katletmeleri bu yüzdendir.

siyla, her türlü yasayı, anayasayı, siyasi gelenekleri, ahlaki çiğneyerek müdahale etmiştir. Bir kez daha Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki gizli işgal ordusu olduğunu, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'daki taşeronu olduğunu adeta tüm dünyaya ilan etmiştir.

Emperyalizmle işbirlikçilik tarihinin her aşamasında imzası olan Genelkurmay, bir kez daha ihanete imzasını böylece atmış oldu.

Halk Bir Yanda, Ordu Öte Yanda

Türkiye basını istediği kadar gizlesin, bütün yabancı basın Amerika'nın TC Genelkurmay'yla anlaşmasını artık açık olarak yazmaktadır. Generallerin konuşmaları dikkatle okunduğunda, aslında kendileri de, hem ABD'yi aklamakta, hem de Amerikan saldırganlığının yanında olunması gerektiğini dile getirmektedirler.

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök şöyle diyor: “Kuzeyden ikinci cephe, savaşın süresini kısaltır, zaiyatı azaltır... Türkiye bu konuda belirleyici durumdadır... Hiç bir ülke savaş istemez. ABD de istemez. Biz de savaş olmasın diye uğraşıyoruz... Irak gibi bir ülkeye girmek söz konusuysa, bir kaç cepheden olması süreci kısaltır. Ama bunlar siyasi karar gerektirir.”

AKP'den bu kararı almasını istiyor generaller. Utanmaları, sıkılmaları, tarih ve halk önünde vatan haini ilan edilecek olmaları umurlarında değil, Amerikancılık beyinlerinin her hücreğine öylesine sinmiş ki, halkımızın ezici bir çoğunluğunun Amerikan karşıtlığını da dikkate alacak durumda değiller. Nasıl olsa siyasi sorumluluğu AKP yüklene-

cek. Halka (ve halklara) karşı suç işleyip üzerlerinden atmakta oldukça maharetli oldukları tarihsel kanıtlarıyla sabittir ne de olsa.

Genelkurmay 2. Başkanı Yaşar Büyükanıt ise, “**ABD ile caydırıcı işbirliği lazım**” sözleriyle Özkök'ün sözlerini pekiştiriyor. “Caydırmaktan” kastettiği ABD adına Türkiye'den ikinci cephenin açılmasından başka bir şey değildir elbette. Ki, “*tesislerin iyileştirilmesi ve asker konuşlandırılması ile ilgili de karar çıkmalı. Şemsiye bir karar gerekiyor.*” Sözleriyle de Genelkurmayın bu isteğini daha açık hale getiriyor.

Hürriyet yazarı Ferai Tınç, sözkonusu resepsiyonda Org. Büyükanıt'a şöyle diyor:

“*Özal savaşa girmek istiyor, ordu buna direniyordu. Bugün ise tersi bir durum gözleniyor. Ordunun ABD ile birlikte hareket etmekten yana olduğu, hükümetin ise ayak sürüdüğü bir tablo çıkıyor...*”

Büyükanıt yalanlamıyor bunu. Karşı çıkmıyor. Tersine, “*biz asker olarak birinci Körfez savaşındaki sıkıntıyı yaşamamak için göçü Kuzey Irak'ta önlemek istiyoruz. Bir başka mesele de şu: **Saddam sonrası dönemde masaya oturmak için biz de bu sürece katılmamız...** Hem masaya oturalım, hem çocuklarımızı göndermeyelim olmaz. Sokağa çıkmanın bile riski var. Eğer, kiremitten korkuyorsanız sokağa çıkmayın.*” diyor.

Savaşacak olan kendileri değil bizim çocuklarımız olsa da, Generaller, çoktan gönüllü olarak Amerikan askeri olarak yazılmışlardır.

Gizlenemez hale gelen bu gerçekler karşısında bir parantez açarak, **laik demokratik Türkiye di-**

ye, ulusalcılık diye orduya sarılanlara seslenmek istiyoruz; eğer hala bunda ısrarlıysanız, artık kendinizi darbeci, işkenceci, katliamcı, Amerikan-çı, susurlukçu faşist kampa yazdırabilirsiniz!...

İlk Sonuç; İnceleme İzni

Amerikan basını "ABD yönetiminin ordunun AKP'yi ikna edeceğine inandığını" yazdı! Kokteyl-deki konuşma bir "ikna" idi. İşte böyle "ikna" eder ordu; tank yürüterek, tehdit ederek, şantaj yaparak, olmazsa darbelerle; 12 Mart'tan bugüne böyledir. Ve ilk sonucu almakta gecikmedi.

Havaalanları, limanlar Amerikalıların incelemesine açıldı. Hala karar vermedik diye hükümet halkı oyalayadursun, aklıbaşında herkesin soracağı, "vermediysen bu inceleme niye" sorusunu milyonlar sormaktadır. Üstelik her zaman olduğu gibi Amerika ile yapılan anlaşmada, halka açıklanan (aslında böyle bir resmi açıklama da yok, ama basına yansıyan) incelenecek liman ve havaalanlarının dışında neredeyse bütün ülke incelemeye alındı. Basın, "incelemede sınır yok" manşetleri attı.

AKP'nin "İkiyüzlü" Politikası

ABD'ye Irak'ı bombalaması için üsleri aç; Irak'a ticari heyet gönder; Her alanda aldatma, oyalama, her alanda takiiye, her alanda herkese mavi boncuk dağıtıyor AKP.

AKP'liler; günü kurtarmaya çalışarak, bu "iki-

yüzlü" politikaları sürdürerek bir yere varamazsınız. Safınızı belirleyin; ya Amerika'nın ya Irak'ın yanında; ya halkın, ya Genelkurmayın emrinde. İkisinin ortasında durarak, bir yandan Amerika'nın isteklerini adım adım yerine getirerek, öte yandan halka yalan söyleyerek en fazla generallerin ve sermayenin sahte barışçı maskeleri kadar zaman kazanabilirsiniz. Peki sonrası?

AKP'nin de, kuruluşunda olduğu gibi Amerikan saldırısında da Amerika'da sözler verdiği açıktır. Ama onun ordudan bir farkı var ki, o da taban kaygısı oy kaygısı. (Bu, bir çok alanda, bir çok iktidarı ordu ve ABD ile karşı karşıya getiren "particilik gerçeği"dir.)

Bizim Saflarımız Da Net Olmalı

Halkın yüzde 80'den fazlası Amerikan saldırı-ganlığına karşı. Bu açık ve tartışmasız. Bu yanıyla saflar da net. Ama bu yetmez. Çünkü, bu karışıklığın büyük oranda "savaşa hayır" temelinde şekillendiği, en azından alanlara bu tarzda yansıdığı da ortada. Bugün ve gelecek açısından, doğru hedefe yönelme açısından zayıflık da buradadır. Çünkü, bir savaş değil, Amerika'nın imparatorluk planları için saldırganlık var ve oligarşi de bunun bir parçası durumundadır.

Irak'a saldırıya hayır derken, üsler kapatılmalı derken, aynı zamanda genelkurmayı, hükümeti, sermayesi ile oligarşiye karşı mücadele etmeliyiz. Saflarımızın netliği burada şekillenmeli.

Savaş ve sermaye

"ABD Büyükelçisi Pearson, **TOBB** Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu'nu ziyaretinde Türk özel sektörünün desteğini sağlamak için "kesenin ağzını açmayı" vaat etti."

Rahmi Koç: "Mutlaka ABD'nin yanında yer alalım... En başından itibaren ABD'nin yanında olmalıyız çünkü Amerika bütün dünyaya 'ya bizim tarafımızdasınız ya da değilsiniz' dedi. Bizim başka alternatifimiz yok..."

Güngiad: (Güneydoğu genç işadamları derneği) "Savaş kaçınılmaz olursa, taleplerimizi net ve yazılı taahhüt olarak almamız en büyük hedefimiz olmalıdır."

Tüsiad başkanı Tuncay Özilhan: "Türkiye totaliter rejimin yanında yer alamaz. Kararsızlık bizi yeni dengelerin dışında bırakır. Yapılacak şey müttefiklerinizin yanında yer almaktır."

"ABD büyükelçisi Pearson İstanbul'da Koç, Eczacıbaşı ve Sabancı'nın da yer aldığı işadamlarıyla yemekli toplantı yaptı."

TESEV Başkanı Özdem Sanberk: "ABD ile işbirliği şart!" dedi.

*

Onlar için her savaş ve savaş ihtimali, "yeni ihale" demek. Onlar için savaş stratejisi demek, her durumda, karlı çıkmaktır. Yıkılan ülkelerde, yerle bir olan kentlerde, yokolan canlılarda halkın gördüklerini değil, DOLAR görürler. Başbakanlığın şimdiden ihale kapmak için mütahitlerine masa kurması, Koç'un hem Amerikancılığın bayırığını taşıyıp hem de Irak'la 20 milyon dolarlık otomobil anlaşması imzalaması küçük örneklerdir.

Savaş karşısında sermaye, bir leş kargasından, bir akbabadan farksızdır. Pearson'un yemekli toplantısında içtikleri halkların kanı, yedikleri Iraklı kardeşlerimizin etidir!

Adalet Bakanlığında Katliam İtirafı

N.Ağırman: Sen görevdeydin. Bayrampaşa'da 6 bayanı diri diri yaktınız.

Cezaevleri müdürü A.S.Ertosun; Yakılması gerekiyordu.

N.Ağırman: Oğlumu kim öldürdü? O zaman oğlumun katili sensin.

Ertosun; Evet, ben katilim. Oğlunu da ben öldürdüm. Var mı bir diyeceğin!

Aşağıda okuyacağınız diyalog, oğlu Kandıra F tipinde intihar eden ve kardeşi tutuklu olan **Niyazi Ağırman** ile, hapishaneler katliamının ve ölümlerin başsorumlularından birisi olan **Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun** arasındaki konuşmalardır. TAYAD tarafından yapılan açıklamayla kamuoyuna aktarılan görüşmeyi aynen yayınlıyoruz.

“Yakılması gerekiyordu”

Ertosun; Talebiniz nedir?

Ağırman; Talebim tecritin kaldırılmasıdır. Yani belli sayıda insanın bir arada yaşamasıdır.

Ertosun; Hayır, tecrit diye bir şey yoktur.

Ağırman; Tecrit vardır. F tiplerinden beri tecrit vardır. İnsanlar orada bir ve üç kişilik hücrelerde kalıyorlar.

Ertosun; O tecrit değildir. Onlar da hücre değil odalardır.

Ağırman; Sizce hücre nasıl oluyor?

Ertosun; Hiç havalandırması olmayan, tepesinde bir ışık bir yere hücre denir. Ama orada mahkumlar top oynuyorlar, çini yapıyorlar, vazo yapıyorlar. Senin kardeşin de çıksın yapsın.

Ağırman; Tredmanı kabul edenler mi yoksa herkes çıkıyor mu?

Ertosun; Biz eski sisteme dönemeyiz. Orada sayım yapamıyorduk, koşullara giremiyorduk. Ama şimdi gayet rahat, **herşey istediğimiz gibi.**

Ağırman; Peki benim oğlum niye öldü? İnsan sesine hasretti. Bir insan sesi duysam dünyalar benim olurdu diyordu.

Ertosun; Onlar teröristti.

Ağırman; Hayır onlar halk çocuğuydu. Terörist değil.

Ertosun; Bunda anlaşalım, onlar terörist. Siyasiler otururlar köşe yazısı yazıp özgürlük isterler.

Ağırman; Hayır ne oğlum, ne kardeşim terö-

rist değildir. Onlar siyasidir.

Ertosun; Biz bitirdik. Bir daha örgütlenmeleri-ne izin vermeyeceğiz.

Ağırman; Onun için mi 19 Aralık operasyonunda 28 insanı öldürdünüz?

Ertosun; Öyle olması gerekiyordu. Örgütlenmeyi bitirmemiz gerekiyordu.

Ağırman; Operasyon zamanı da sen görevdeydin. Bayrampaşa Cezaevinde 6 bayanı diri diri yaktınız.

Ertosun; Yakılması gerekiyordu.

Ağırman; Oğlumu kim öldürdü? O zaman oğlumun katili sensin.

Ertosun; Evet, ben katilim. Oğlunu da ben öldürdüm. Var mı bir diyeceğin. Şimdi çık buradan.

Ağırman; Benim oğlumu öldürenle konuşma gerek yok...

Daha sonra Niyazi Ağırman kapıyı çarpıp çıkıyor. Bu okuduklarınız bir katilin bir babaya itirafıdır. Nasıl bir kafa yapısının hapishaneleri yönettiğini okudunuz. F tiplerinde görev yapanlar nasıl bir ruh hali içindedir, kimbilir?

TAYAD'lılar Ketenci ile Görüştü

Sincan F Tipini gezen ve “tecrit yok” açıklaması yapan TBMM adalet komisyonunun CHP'li üyesi **Ahmet Güryüz KETENCI** ile görüşen aileler neden siyasi tutsaklarla görüşme gereği dahi duymadan böyle bir açıklama yaptıklarını sordular. Ketenci, biz sadece adlilerle görüştük demekle yetinirken, bunun devletin “teröristle görüşmem” politikası olduğunu da ifade etti. Ailelerin gerçekleri kamuoyuna açıklama yaparak duyurma isteğini ise “yapamam” diye geçiştiren Ketenci, AKP'lilerin de ailelerle “nasıl olsa onlar da çocukları gibi ikna olmazlar” diye görüşmediklerini söyledi.

Görüşme tutanakları TAYAD tarafından kamuoyuna aynen yansıtıldı.

AKP İKTİDARINDA 7. ÖLÜM

Dün seyircisiydiler ölümlerin; bugün sorumlusu!

Kütahya hapisanesi 7. Ölüm orucu ekibinden Özlem Türk, 11 Ocak'ta, Ankara Numune Hastanesi'nde Mengele artıklarının işkenceleri altında, direnişin 104. Şehidi olarak can verdi.

12 Ocak akşamı Adalet Bakanı Cemil Çiçek, bir TV kanalında pişkin ve sorumsuz cümlelerle hapisanelerde hiç bir sorun olmadığını anlatırken, 27 yaşında bir genç kadının, 15 kiloya düşmüş bedeni toprağa vermek üzere hazırlanıyordu.

Özlem'in şehit düştüğü gün, büyük direnişin 814. günüydü. 814. günde 104. şehit, yılları ve iktidarları eskiten direnişin yenilmezliğini dosta düşmana bir kez daha ilan etti.

Bu iradeyi AKP de yenemeyecek!

15 kiloya düşmüş bedenindeki müthiş iradeyle günlerce Mengelelere karşı direndi Özlem. O, **eriyen hücrelerin eritemeyen iradesidir**. 15 kiloydu haftalardır. Erimişti etleri, kemikleri incelmışti. Safi inanca kesmiş bir bedendi artık O.

Bu yüzden boyun eğdiremediler ona, yenemediler onun iradesini. Zindancılar ve Mengeleler, Özlem Türk'ün iradesi karşısında yenilgiye uğradılar. Ne kurşunları, ne işkenceleri, ne serumları, 15 kiloya düşen bedeninin iradesini kıramadı.

Özlem Türk, 26 Eylül 2001'de başladı ölüm orucu direnişine. Baskılar, yasaklar, tehdit ve rüşvet teklifleri arasında açlığın koynundaki yürüyüşünü sürdürdü. Açlığının 300'lü günlerinde, artık ölüm yürüyüşünün önemli bir bölümünü katettiği bir aşamada, 25 Ağustos 2002'de zorla müdahale için Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı.

Başında akbabalar gibi bekleyen Mengelelerin tehdit ve müdahaleleri altında sürdürdü aynı direnişi. 4 Ocak'ta "tıbbi müdahale" adına işkenceye tabi tutul-

du. 400 günü aşan açlığın sonucunda 15 kiloya düşen Özlem, ellerinden, ayaklarından yatağa zincirlendi, zorla serum vermek için damarları parçalandı. Ama iradesi parçalanmadı.

O koşullar altında müdahaleyi reddetti.

O koşullar altında direnişin zaferinden emin olarak kararlılıkla "ya ölüm, ya zafer" demeye devam etti.

Kuklalar da ipleri elinde tutanlar kadar sorumludur:

AKP zulmünü vuruyor artık cesetlerimiz. AKP iktidarı ve onun Adalet Bakanı, ne kadar yüzüstülük yaparlarsa yapsınlar, ne kadar duymazdan, görmezden gelirlerse gelsinler, hapisanelerden tabutlar çıkmaya devam ettiği gerçeğini değiştiremezler.

F Tipi hapisanelerde tecrit zulmü sürüyor. Genelkurmayın işkence, katliam politikası sürüyor. 13 Ocak'ta yayınlanan Cephe açıklamasında haklı olarak soruluyordu: "AKP, İktidar Mı, Muhalefet Mi? Hapisaneleri Cemil Çiçek Mi Yönetiyor, Ertosun Mu? Genelkurmay Mı?"

Ancak ister "kukla" olsunlar, ister karar sahibi; bu onların sorumluluğunu değiştirmiyor. Dün seyircisiydiler ölümlerin; bugün sorumlusudurlar.

Sanık sandalyesindeki Bakan ve AKP:

Özlem Türk'le birlikte, AKP iktidarında ölen tutsakların sayısı 7'ye ulaştı. Bu suçun yükü ağırdır. AKP'nin yükü her geçen gün ağırlaşıyor.

3 Kasım'dan bu yana, halkın örgütlü tüm kesimleri, işçilerden doktorlara, memurlardan hukukçulara kadar her kesim, tecrite son verilsin çağrısı yaptı. Ama AKP duymamazlıktan gelmeye devam ediyor. Çağrılara kulak tıkayan AKP, "katılımcılık" sözlerinin yalan olduğunu, demagoji yaptığını ilan etmiş olacaktı. "Milletin iradesi"nin sadece koltuğa oturmak için gerekli olduğunu, koltuğa oturduktan sonra milleti "dikkate alınmayacak" kuru kalabalık olarak gördüğünü ilan etmiş olacaktı.

Ölümlerin çığığını duymazdan gelenler, hapishanelerden çıkan tabutları görmezden gelenler, tarihe ancak, zulmün sahipleri olarak, halka düşman bir iktidar olarak geçerler. AKP bugün yaptığıyla, yarın nasıl anılacağına da karar vermiş oluyor.

7 Ölümün sorumluluğunu şimdiden sırtlamış olanlar, artık sanık sandalyesinde.

Özlem Türk: Eritilemeyen, kırılmayan iradenin bayrağı

293 No'lu Cephe Basın Bürosu açıklamasında Özlem Türk'e ilişkin şu bilgiler verildi:

Özlem Türk, 27 yaşındaydı. 27 yıllık yaşamının 7 yılı tutsaklık koşullarında geçti. Öncesinde halkının özgürlüğü için, aç kalmaması için mücadelenin içindeydi.

15 Nisan 1975 Gümüşhacıköy/Amasya doğumlu olan Özlem, Alevi-Türk, yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğuydu. Tek geçim kaynakları tütündü. Tüm tütün üreticileri gibi, o büyüdükçe, yoksullukları da büyüyordu. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Liseden sonra çeşitli işlerde çalışmaya ve mücadele etmeye başladı.

Çok genç insanların şehit düşmesi etkiliyordu onu. 1993'te, iki üniversite öğrencisi olan Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım'ın katledilmesini protesto için yapılan 3 günlük protesto Açlık Grevi, onun katıldığı ilk eylemlerden biri oldu. **Özgür Karadeniz ve Samsun Mücadele** gazetesi bürolarında çalıştı. Sık sık gözaltına alındı. '93'te Özgür Ülke bürolarının kontrgerilla tarafından bombalanması sonrasında dayanışma amacıyla gittiği Özgür Ülke bürosundan gözaltına alındı. Çiller hükümetinin 5 Nisan soygun paketine karşı özel sayı dağıttığı için gözaltına alındı. Adalet istiyor, gözaltına alınıyor, IMF soygununa karşı çıkıyor, gözaltına alınıyor... Bu ülkenin tüm devrimcilerinin, demokratlarının başına geldiği gibi. Yüzlerce günlük açlığa tahammülün, yüzlerce güne yayılan kararlılığın kaynakları işte buralardadır.

1995 23 Şubat'ında DHKP-C davasından tutuklanarak Samsun hapishanesine, oradan da Ulucanlar hapishanesine sevk edildi. **1996 Ölüm Orucu** Direnişinde ikinci ekiple yer aldı.

2000 yılında Çanakkale hapishanesindeydi. F tiple ri gündeme geldiğinde zulme karşı direnişte de, 19 Aralık katliamı sonrasında da, yine en önde olmak isteyenlerdendi. Şöyle diyordu:

"Ölüm Orucu Savaşçısı olmak büyük bir onur, büyük bir gurur. Bu onur ve gururu tüm içtenliğimle tekrar yaşamak istiyorum. Yaşadığım bütün duygularımı ifade etmek çok zor. Yoldaşlarımın gün gün erimesini,

şehitliğini görmek, ayrılığı yaşamak büyük bir acı. Ağır basan yan yalnızca duygularımla değil, bilincimle ve tüm yüreğimle yoldaşlarımla birlikte, daha doğrusu yoldaşlarımdan önce ölümü göğüslemek."

Devrimcileri 'ölüm'le yıldırmayı aklından geçirenlere, bir kez daha, ölümü alteden Özlem'in sözleri cevap veriyor. Sözüne şehitliğiyle birleştiren Özlem şöyle diyor: *"Ölmeye hazırım demiyorum. Çünkü bu hazırlığı defalarca tekrar etmek istemiyorum... Böyle bir hazırlığı, bunun hesaplaşmasını yıllar önce bitirdim. Bu konuda netim. Neden mi? Çünkü Parti-Cepheli olmanın, Parti-Cephe bayrakları altında yaşamının her zaman ölümle karşılaşmak olduğunu biliyorum. Bu yalnızca bana özgü değil, tüm Parti-Cepheli'ler böyle düşünüyor."*

ÖZLEM TÜRK ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI

Gece saat

10.30 civarında

cenaze alındıktan

sonra Adli Tıp

önünde tüm devrim

şehitleri adına saygı duru

şunda bulunuldu.Yaklaşık 50

kişilik grup "Özlem

Türk Yoldaş

Öl ü m s ü z d ü r ,

Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları eşliğinde Özlem Türk'ün cenazesini alarak memleketi Amasya'ya doğru yola çıktılar.

Sabah saat 07.00 civarında Gümüşhacıköy'e ulaşıldı.Köyün girişinde jandarma tarafından yapılan kimlik kontrolü ve üst aramasından sonra cenaze evine ulaşıldı. Özlem Türk'ün naaşı yoldaşları ve ailesi tarafından yıkandıktan sonra saat 10.30'da "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartıyla birlikte 100 kişilik kitle eşliğinde "Özlem Türk Yoldaş Ölünsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Katil Devlet Hesap Verecek, Devrime Meşale Bizim Kadınlarımız" sloganlarıyla mezarlığa gidildi. Özlem Türk'ün naaşı Cephe bayrağına sarılarak, geleneklere uygun bir şekilde toprağa verildi. Mezarı başında yapılan saygı duruşundan sonra tören bitirildi.

Mezarlıkta yapılan cenaze töreninden sonra Özlem Türk'ün ailesi tarafından Ankara ve İstanbul'dan gelen ailelere yemek verildi.Yemeğin ardından şehir dışından gelen aileler köyden ayrıldılar.

Özlem'i Katleden AKP Protesto Ediliyor

İktidarı döneminde 7. şehit olan Özlem Türk'ün yaşamını yitirmesinin ardından yapılan eylemler ve açıklamalarla AKP iktidarı protesto edildi.

AKP Önünde Oturma Eylemi "104 CAN YETMEDİ Mİ?"

12 Ocak'ta **AKP İstanbul İl binası** önünde oturma eylemi yapan 150 TAYAD'lı tecriti kaldırmadığı, ölümleri izlediği için Özlem'in yaşamını yitirmesinin sorumlusunun AKP olduğunu söylediler. AKP binası önünde polisin barikat kurduğu gözlenirken, 10 dakika süren sessiz oturma eyleminin ardından bir açıklama yapan TAYAD'lılar, Özlem'in zorla müdahale ile katledildiğini hatırlatarak, "*Tecrit öldürüyor ölümleri durdurun*" dediler. 6 haftadır değişik yerlerde AK Parti binalarını dolaştıklarını belirten TAYAD'lılar, "aldığımız cevap ya yetkililerin bulunmaması yada sizi anlıyoruz sorunu çözeceğiz şeklinde geçiştirmeler oldu" dedi. Kapısı önünde ölümlerin sorumlusu sizsiniz diyen 150 insana hiçbir AKP yetkilisi çıkıp açıklama yapmadı!

"Tek Yol Sokağa Çıkmak"

TAYAD'lı aileler İHD Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı yaparak tecriti, Özlem Türk nezdinde zorla müdahaleyi, TBMM'deki yeniyasal düzenlemeyi anlattı. 13 Ocak'ta yapılan basın toplantısına İHD, ÇHD ve aydın sanatçı inisiyatifi de katıldı.

İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, tecrit yok açıklamalarını eleştirerek, "*insani koşullar varsa neden insanlar eylem yapıyor?*" diye sorarken, TA-

YAD'lı Aileler adına Gülten Göçer, Numune Hastanesi'nde yaşanan işkence ve katliam boyutuna ulaşan zorla müdahaleyi anlattı. ÇHD adına Yüksel Bl-ÇEN yeni çıkarılacak olan ve zorla müdahaleyi yassallaştıran kanun hakkında bilgi verirken, yasanın tecriti pekiştirmek için olduğunu söyledi.

Aydın-Sanatçı inisiyatifi adına Mehmet Özer "*inanıyoruz ki devrimci tutsaklar can pahasına da olsa çok kutsal değerleri koruyorlar.*" diyerek, sokağa çıkma, eylem yapma çağrısı yaptı ve "tek yol sokağa çıkmak" dedi. Toplantıya şair Ahmet Telli'de katılırken, Özlem Türk'ün avukatı Zeki Rüzgar ise Özlem'in nasıl zorla müdahale altında katledildiğini ayrıntılı olarak anlattı.

"Hala Susuyor musunuz?"

Özlem Türk'ün şehit düşmesinin ardından yapılan bir başka eylem de 13 Ocak günü Ankara Yüksel Caddesi'ndeydi. İHD'nin düzenlediği eyleme TAYAD'lılar da katılırken, Özlem Türk'ün babası kızının resmini taşıdı. İHD'nin "*Hala susuyor musunuz?*" diye başlayan açıklamasının ardından TAYAD'lılar söz alarak AKP iktidarının hak ve özgürlüklerin vaatlerini yerini getirmediğini belirterek, "*evlatlarımızın ölümüne sessiz kalmayın*" çağrısı yaptılar. Eylem alkışlarla sona erdi.

"Tecrit Öldürüyor"

11 Ocak günü İzmir Konak AKP İlçe başkanlığıyla bir görüşme yapan TAYAD'lı aileler, tecritin işkence olduğunu, kaldırılmasını istedi. AKP yöneticisi Mehmet Yener "*ileteceğini*" söyleyerek geçiştirirken, binanın çıkışında sivil polislerin kimlik kontrolü yapmak istemesi ailelerin tepkisi ile karşılaştı.

Öğle saatlerinde ise AKP binası önünde toplanan TAYAD'lı aileler "Tecrit Öldürüyor, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" pankartı açarak, burada bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme çeşitli DKÖ'ler de destek verdi. Bu arada Mersin'deki TAYAD'lı aileler de mezitli AKP ilçe yönetimi ile görüşerek tecritin kaldırılmasını istediler.

Katillerin Utanmazlığı

Tecriti kaldırmayan, her alanda olduğu gibi ölümleri de geçiştirme, günü kurtarma ile kanıksatmaya çalışan **AKP'nin Elazığ** il yöneticileri suçlarını

TAYAD'lı ailelerden Feridun Osmanağaoğlu ile Emine Palabıyık'ın tecritin kaldırılması için direnen yakınlarıyla dayanışma amacıyla Gazi Mahallesi'nde 5 Ocak'ta başlattıkları açlık grevi sürüyor. Aileler tecrite karşıym diyen herkesi dayanışmaya, mücadeleye çağırıyor.

örtbas etmeye kalkıştı. Tecriti kaldırın ölümleri durdurun demek için kendileriyle görüşmeye giden TAYAD'lı Ailelerle saygısızca davranan AKP'li randevunuz yok, görüşmeyi dayatıyorsunuz diyerek görüşmek istemedi. TAYAD'lılar sorundan kaçamazsınız diyerek yeniden geleceklerini söylediler.

Suç Duyurusuna Engelleme

Malatya Hapishanesi'nde tutsaklar yaşadıkları

hak gasplarını bir dilekçe haline getirerek ALHM'de dava açmak için cezaevi idaresi kanalıyla avukatlarına göndermek istediler. Ancak bu, savcının da onayı ile keyfi şekilde engellendi. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu, "*Malatyadaki derebeylik uygulamaları Adalet Bakanlığı, Cumhuriyet Savcılıkları da sessiz kalmakta, onay vermekteler.*" dedi ve "*Hukuk devleti, hak arama özgürlüğü, adil yargılanma hakkı, haklar ve özgürlükleri savunanlar nerede ?*" diye sordu.

Elazığ'da Polis Baskısı

Polis, ölüm oruçlarında zorla müdahaleyle sakat kalan ve tedavi gören Gülseren Öztürk'ün Elazığ'da oturan ailesinin evini gece geç saatlerde basarak "kızın nerede" diye taciz ediyor. Sakat bırakan kendileri değilmiş gibi aile üzerinde baskı uygulayan polis bir süre önce de aynı baskıları uygulamıştı.

F Tipi Rapor

Cezaevleri Çalışma Grubu, İHD İzmir Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısı ile "**F Tipi Cezaevlerinde devam eden tecrit, izolasyon ve insan hakları ihlallerini**" içeren raporlarını açıkladı. Raporun sonunda Tüm cezaevlerinin tecrit işkencesine son verilsin talebi dile getirildi.

ÖDP'den Tecriti Kaldır Çağrısı

ÖDP Kocaeli teşkilatı düzenlediği basın açıklaması ile Adalet bakanına tecriti kaldırması çağrısında bulundu ve yapamıyorsa istifa etmelidir dedi.

"ADA ÜZERİNDE SİS VAR"

KADEK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan** yedinci haftada da avukatlarıyla görüştürülmedi. Bu hafta da müvekkilleriyle görüşmeye giden avukatlara "ada üzerinde sis var" gerekçesiyle izin verilmezken, AKP iktidarı konuya ilişkin hiçbir açıklama yapma gereği dahi duymuyor.

İlkelliği ve kaballığı dahi ilk ayda ortaya çıkan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, tam da kendi kafasına yakışan bir tavırla, basın sorularına, "*Avukatlarıyla görüşüyor. Bazen hava koşulları gibi nedenle görüşemiyorsa, suçumuz ne?*" cevabı verirken, resmen yalan söylemekten de çekinmedi.

Öcalan'ın İmralı'da tecrit altında tutulmasını bir ödölmüş gibi ifade eden Çiçek, tecrit olmadığı yalanını söyleyerek, "*aleyhine özel tecrit olmadığı gibi, lehine özel uygulamalar var. Bunların başında da güvenlik için yapılan masraflar var*" dedi.

Bu arada başta KADEK'li-ler olmak üzere çeşitli kesimlerin tecrite karşı eylemleri de sürüyor. 12 Ocakta İstanbul, Diyarbakır, Adana ve Avrupa'da yapılan eylemlere katılan binlerce kişi, savaşa ve tecrite karşı pankartlar taşıdı. İstanbul Taksim'de HADEP İstanbul İl Gençlik Kollarının düzenlediği eylemde, "Savaşı ve tecridi dayatanlar kaybedecek" denilirken, açıklama sonunda polis kitleye saldırdı. Adana'da "Siz tecritte bir gün kalabilir misiniz?" pankartı açan yaklaşık bin kişi basın açıklaması yaptı. Diyarbakır'da Diyarbakır Kadın Platformu ve Barış Anaları İnisiyatifi'nin yaptığı eyleme ise 2 bin kadın katılırken, Van DEHAP binasında açlık grevi başlatıldı. Batman ve İzmir'de korsan gösterilerin yanısıra yurtdışında da çeşitli eylemlerle tecrit protesto edildi.

“Tıbbi” İşkence Karargahı Numune

- ◆ Özlem Türk zorla müdahaleyle katledildi
- ◆ Direnişçilerin ya öldürüldüğü, ya sakat bırakıldığı bu işkence inini kimse soruşturmayacak mı?
- ◆ Yaka Kartsız Mengeleler daha ne kadar görev yapacak?

“Özlem Türk, yaşamını yitirdiğinde kağıt içinde bir not bıraktı. Kağıtta müdahale eden doktorlardan birinin adı yazıyordu. İsmi **Ömer ÇAĞLAR...**”

Çünkü, daha önce de dergimizde yazıldığı gibi, Numune'nin “doktorları”, işledikleri suçun farkında oldukları için, tıpkı işkenceciler gibi kendilerini gizliyor, yaka kartı takmıyorlardı. Özlem Türk, bu işkencecilerden birinin adını açığa çıkarmayı, son nefesini vermeden önce yerine getirebileceği en önemli görevlerden biri olarak gördü. Özlem'in yaptığı son nefesini verirken, katilin adını yazmak gibi birşeydi.

Özlem'in katili “**zorla müdahale**”ydi.

“**Bakanlığın talimatı böyle**”

Özlem Türk'ün avukatı Zeki Rüzgar'ın, Numune Hastanesi'ndeki zorla müdahaleler ve Özlem Türk'ün duru-

muna ilişkin söyledikleri son derece çarpıcıdır:

“Ben Özlem'i en son görenlerdendir. Cuma akşamı ziyaret edebildim. Ambulansla hastaneden kaçırıldılar. Ben basını aradım. Çünkü endişeliydim. Sağlığı çok ciddi tehlikedeydi. Basını aradım. İstedim ki, bir kere de ölmeden “haber” alabilsinler ama yapmadılar. Ben gördüğümde **önceki müdahaleden kalma yara izleri, kesikler, morluklar ve delikler vücudunun pek çok yerinde** vardı. Kaçtırmadan önce serumlar getirdiler. Onları uyardım ve ‘bu şekilde müdahalenin ölüm ve sakatlık riski olduğunu’ belirttim. Buna rağmen ‘Biz bu konuda uzmanız, bakanlığın talimatı böyle’ diye yanıt verdi ve müdahale ettiler. Sonuçta da Özlem Türk yaşamını yitirdi.”

TAYAD'lı Aileler TTB yöneticilerine, AKP ve CHP'ye Soruyor:

TAYAD'lı Aileler de Özlem Türk'ün Numune Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesiyle katledilmesi sonrasında yaptığı bir açıklamayla Numune'deki keyfi uygulama ve işkencelere dikkat çekerek şunları belirttiler:

“... Daha iki gün önce kolları kesilerek zorla müdahale edilen evladımız Özlem Türk Cumartesi günü yaşamını yitirdi. Daha önce de Fatma Tokay Köse evladımız Ankara Numune Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesiyle yaşamını yitirdi. Oysa aynı hastanede gerçek tedavi olması gereken Enver Yanık hiçbir hastalığı yok denilerek ölüme terk ediliyor. Enver Yanık'ın beyininde ödem olduğu hastanede bulunan Mengele doktorlar tarafından bilinmektedir. Ama bilseler ne olur ki. Onların görevi ölüm orucundaki evlatlarımıza zorla serum takarak katletmektir. ... onlar sessiz imha programını uyguluyorlar.”

TAYAD'lılar açıklamalarında bütün bunları anlattıktan

sonra, çeşitli kesimlere sorularını yöneltiyorlar:

“**AKP iktidarına soruyoruz;** bu kadar can, sakat evladımız yetmedi mi? Daha ne kadar evladımızın kanıyla elinizi yıkayacaksınız. O kanlı ellerinizle kendi çocuklarınızı nasıl seveceksiniz?

... Bu doktorlar yaka kartı takmıyorlar, ama bizim evlatlarımız onları tanıyor.

Şimdi TTB yöneticilerine soruyoruz. Bu doktorlar hakkında ne yapacaksınız? Yoksa bu zamana kadar olduğu gibi sessiz mi kalacaksınız? Ölümümüzü, sakat kalmalarımızı seyretmeye devam mı edeceksiniz?

... Özlem TÜRK'ü CHP İnsan Hakları Komisyonu'ndan Engin ALTAY ve YÜKSEL ÇORBACIOĞLU gördü, konuştu. Görüşmeden bir gün sonra Özlem yaşamını yitirdi. **Meclis-teki tek muhalefet partisi olarak bu konuda bir şey yapacak mısınız?** Yoksa siz de mi seyretmeye devam edeceksiniz?”

“Direnişçiler kobay olarak kullanılıyor”

Direnişçilerin avukatları ve aileleri, bugüne kadar ki gözlemleri sonucunda bu kuşkularını daha önce de dile getirmişlerdi. Kuşku büyüyerek sürüyor. Özlem Türk, ambulansla bilinmeyen yerlere kaçırılıyor, hastanada ayrı bölüme alınıyor, CHP milletvekilleri gelince, yeniden mahkum koğuşuna alınıyor. Kısacası herşey kuşkuyu büyütüyor. Bu ülkede bu zorla müdahale işkencesini soruşturacak bir savcı yok biliyoruz. Peki ya TTB?

Av. Rüzgar'ın şimdi aktaracağımız gözlemleri, umarız TTB için bir çağrı olur:

“Ankara Numune Hastanesi bu konuda (zorla müdahale) özel bir yerde duruyor. Ölüm oruççularının buradaki bakanlık kadroları aracılığıyla 'kobay' olarak kullandığını düşünüyoruz... Açıklama yapılmıyor, uygulamalar her direnişçide farklılık gösteriyor. Bu eylem dünyada bir ilk. Bu nedenle emperyalistler ve onların hekim meslekli işbirlikçileri zorla müdahaleden bir bilgi birikimi sağlamak istiyorlar. Direnişçileri bu birikimi sağlamanın malzemesi olarak görüyorlar. Biz bu ölümden de kuşkuluyoruz.

Tecrübelerimiz doğrultusunda Özlem'in bir gecede ölmesi pek mümkün değil. Ama bu tezimizi kanıtlayamıyoruz. Çünkü bize müdahale sırasında ve sonrasında izin verilmiyor, müvekkillerimizi görmüyoruz. Bu hastanede ölümlerin çoğu zorla müdahalenin hemen sonrasında yaşanıyor. Ama tedaviyi kendi kabul edenler arasında sakatlık bile ender olarak yaşanıyor. Aynı hastanede yaşanan bu iki karşıt durum bile planlı-programlı ölümlerin, sakatlıkların yapıldığının göstergesidir.”

Av. Rüzgar, sözlerini bir çağrıyla bitiriyor: *“İnsanlar, kamuoyu, DKÖ'ler ve basın bu konuya ilgisini artırmalıdır. Meydanı, Mengele artıklarına bırakmayalım.”*

Tarihin Laneti Mengeleler Üzerinde Olacak!

Yaka kartı takmayan işkenceciler kendilerini ne zamana kadar gizleyebilecekler?

“Ömer Çağlar”; bu isim Özlem'in kaniyla geçti kayıtlara. Ötekiler de geçecek. İktidarın katliamcılığı olarak, ilaç tekellerinin temsilcileri olarak sürdürdükleri zulüm, er geç açığa çıkacak.

İşkencehaneye çevrilen Numune Hastanesi'nde görevli, içinde biraz insanlık kırıntısı, meslek ahlakı kalmış tüm doktorlara, hemşirelere, sağlık görevlilerine sesleniyoruz: Bildiklerinizi, tanık olduklarınızı açıklayın. Zulme sessiz kalmayın. Ankara'nın göbeğindeki bu nazi uygulamalarının ortağı olmayın.

Cemil Çiçek: HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ, HUKUKU BOŞVERİN! DURUM ÇOK ACIL..

7 ölümün direk sorumluluğunu taşıyan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, “insanları yaşatmak için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz, mecliste de bunun için bir yasa tasarısı var” derken neyi kastettiği daha da netleşti.

İnsanı yaşatmak bir yana sakat bırakmayı, işkenceyle öldürmeyi yassallaştıran Hapishane ve Cezaevleri İdaresi Yasası'nda yapılacak değişiklikler Adalet Komisyonu'nda görüşüldü. Geçtiğimiz hafta Sincan'da “incelemeler” yaparak, hiçbir siyasi tutsak ile görüşmeden “tecrit yok, kimsenin şikayeti yok” açıklamaları yapan Adalet Komisyonu'nda tasarıya ilişkin baroların eleştirilerin dile getirilmesi üzerine Cemil Çiçek şu cevabı verdi:

“Acil olmasa, bu kadar kılıklı bir tasarı getirerek niye kendi savunmanın önemini bilmeyen biri yerine koyayım? Testi kırılmadan tedbir almaya çalışıyoruz. Cezaevlerinde düzen için bu yasa ihtiyacımız var.”

Acil diyor; peki niye? Çünkü direnişi kırmak için son umudu diye sarılıyor yasaya. Sami Türk de aynı rüyalarla 2 yılı devirdi. Giderken boğazına kadar kana gömülmüştü. Bu bir yana, kafaya bakın ki, yasanın yasadışılığını kendisi de biliyor, savunamayacağından da emin ama mutlaka çıkarmalıyız diyor. Oligarşiye karşı direnişler olmasın da hak ve özgürlükmüş, insan haklarıymış, insan yaşamıymış ne önemi var; zihniyet budur. Bu faşizmin mantığıdır. Cemil Çiçek, faşist yasalarla bu direnişi kıramaz, ama bakın yasanın üç önemli maddesi ne diyor;

İlki, daha önce de dile getirdiğimiz *“Ölüm Orucuna Teşvik”*. Diğeri, *“Cezaevi idaresinde belirlenen kurallara uyulmadığı anda, 1 yıl hapis cezası verilir”* Sonuncusu ise,

“Cezaevindeki herhangi bir mala, eşyaya zarar gelmesi halinde 3 yıl hapis cezası verilir.” maddeleri.

Bunların anlamı, en küçük bir hak talebinde, en küçük bir itirazda cezalardan ceza beğen; demek AKP hak ve özgürlüklerin önündeki engelleri böyle kaldırıyor!

Zulüm AKP iktidarı ile sürüyor. Baskı yasaları, tecrit, zorla müdahale işkencesi yasal kılıflar giydirilerek cahil bakan Cemil Çiçek tarafından yaşama geçiriliyor.

HALK KARAR VERSİN!

TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ Girişimi düzenlediği basın toplantısıyla Amerikan saldırganlığına karşı çıktı. Oligarşinin topraklarımızı Amerika'ya açmaması, üslerin kapatılması için halkın karar vermesi doğrultusunda bir kampanya başlatan girişim Amerikan saldırganlığına karşı mücadele çağrısı yaptı.

Topraklarımızın Amerika'nın savaş karargahı haline getirilmek istenmesine karşı, bir süre önce çağrı yaparak halkın karar vermesini, 'referandum' yapılmasını isteyen Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi 11 Ocak'ta Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde düzenlediği basın toplantısı ile bu yönde bir kampanya başlattı. 250 kişinin katıldığı açıklamaya, çok sayıda aydın sanatçı da katılarak destek verdi.

SÖZÜMÜZÜ SÖYLEYELİM, KARARIMIZI ORTAYA KOYALIM !

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi sözcüsü Erol Ekici kampanyanın amacını anlatan bir konuşma yaparak, **"ülkemizin ABD'nin savaş karargahı yapılmasına izin vermeyelim, sözümüzü söyleyelim, kararımızı ortaya koyalım"** dedi.

Amerikan imparatorluğunun çıkarları için yüzbinlerce insanın kanını dökme planları yaptığını belirten Ekici, *"ülkemizi yönetenler Ortadoğu halkları tarafından 'katil Türkiye' diye anılacağı-mız bir dönemi başlattılar."* sözleriyle, iktidarın topraklarımızı açarak Amerika'nın suç ortağı olacağını söyledi. Türkiye halkının Amerikan saldırganlığına karşı olduğunun bir kez daha altını çizen Ekici, bunu pratikte göstermek için halkın kararını ortaya koyacağı referandum çalışması başlattıklarını ve bu kampanyanın birçok eylemle desteklenerek Amerikan saldırganlığının karşısına Türkiye halkının barikatının kurulacağını dile getirdi.

ABD ÜSLERİ KAPATILMALI

Erol Ekici'nin ardından kampanyaya destek veren DKÖ yöneticileri, aydın ve sanatçılar söz aldı. ÇHD adına konuşan **Several Demir**, bu toplantının böyle stratejik bir konuyu gündeme getirmesi açısından önemli olduğunu belirterek başladığı konuşmasında, *"biz buradan, ABD'nin tarihte görülmemiş bu işgaline hayır, Üsler kapatılsın sloganını da aşarak mazlum Irak halkının yanında olduğumuzu ifade etmeliyiz"* dedi.

Tunceliler Derneği adına konuşan **Mehmet Ka-**

rakaş ise Amerika'nın saldırma kararlılığına rağmen elimizden geleni yapmakta kararlı olmamız gerektiğine vurgu yaparken, sanatçı **Bilgesu Erenus**, Amerika'nın katliamcılığını çocuk tekerlemeleri ile anlatan bir konuşma yaptı.

Daha sonra söz alan şair **Ruhan Mavruk** ise, aydın ve sanatçıların bu çabaya daha fazla destek vermesi gerektiğine vurgu yaparak, savaştan zarar gören tüm çocuklar için kendi yazdığı bir şiiri okudu. Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği adına toplantıya katılan **Yusuf Çetin** de ÇASOD, SODER ve SİNE-SEN olarak yapacakları eylemler hakkında bilgiler verdi ve *"analarımızın gözüne yaş koyarak, soframızdan ekmeğimizi alarak hepimizi peşkeş çekerek petrolü kendi leyhlerine çevirip dünya halklarına satacaklardır"* dedi ve buna karşı eylemler gerçekleştirilmesi gerektiğini belirtti.

Yusuf Çetin'in ardından **Ali Ekber Eren** savaşa karşı mücadeleden yana olduğunu belirtirken, **Yasemin Göksu** da saldırıya karşı olduğunu dile getirdi. En son konuşmacı olarak söz alan yönetmen **Hüseyin Karabey** ise, bu savaşın daha fazla yoksulluk, ölüm, zam ve vergi demek olduğunu söyledi ve bütün dünyada Amerikan saldırısına karşı hareketin büyüyeceği görüşlerini dile getirdi.

AMERİKA KATİL KATİL...

Konuşmaların ardından çocuklar balonlar uçu-

arak ahtapot simgeli ABD emperyalizm sembolünü parçalayarak bir gösteri yaptı. Son olarak **Grup Yorum**, emperyalist saldırganlığın sonuçlarını gösteren dia eşliğinde söylediği türkülerle Amerikan saldırganlığına karşı olanların duygularına tercüman oldu. Mahsuni'nin "Amerika katil katil" türküsünü de yeni yorumuyla söyleyen Grup Yorum üyeleri yaptığı kısa konuşmasında da Amerika'nın imparatorluk saldırılarının karşısına devrimci sanatçılar olarak marşlarıyla, eylemleriyle dikileceklerini belirttiler.

Savaşın çıkarımıza olup olmadığı eksenindeki tartışmaların nasıl bir kültürel erozyon yaratıldığına da göstergesi olduğunu belirten Grup Yorum,

"Amerika da bizi yoksullaştırarak bizi böyle bir dejenerasyona itmek, böyle fırsatçı yapmak istiyor. Savaşın maddi yanları dışında ahlaki yanının olduğunun Irak'takilerin hepsinin kardeşimiz olduğunun unutulmamasını istiyoruz. Amerika nereye müdahale ederse etsin onun karşısında olmamız gerektiğini söylüyoruz." dedi.

250 kişinin katıldığı basın toplantısının sonunda emperyalizmin tecrit politikasına karşı direnişte Özlem Türk'ün şehit düştüğü haberi gelirken, salondakiler, AKP il binası önünde yapılacak oturma eylemine çağırılarak toplantı sona erdirildi.

Halkımız;

Bu ülke, bu topraklar bizim. işgal edilen bizim ülkemiz. Ölen biz, aç kalan biz, savaşa asker verecek olan biziz.

Bu nedenle **tek söz ve karar sahibi biziz**. Türkiye'yi, dolar için, makam için, inançlarını, onurlarını, kısacası her şeyi satabilenlere bırakmayacağız.

Şimdi sesimizi yükseltme zamanıdır. **Susarsak** "katil" damgası yemekten kurtulamayız. **Susarsak** Amerikanın ve uşaklarının haydutluklarından kurtulamayız. **Susarsak** açlık ve zulümden kurtulamayız !

Irak halkının katili olmayı, katliamın suç ortaklığını reddediyorsak bu ülke bizim, biz yönetiriz diyorsak, bu gücü, bu iradeyi ortaya koyalım. Sözümüzü söyleyelim, kararımızı ortaya koyalım, ülkemize, onurumuza geleceğimize sahip çıkalım.

İşçiler, köylüler, memurlar, esnaflar, öğrenciler, aydınlar... Bu topraklar üzerinde yaşayan, emeğiyle geçinen, bağımsızlıktan, kardeşlikten, halktan, adaletten yana olan herkes; söz konusu olan saldırı hazırlığı hepimizi ilgilendirmektedir. Üs olarak kullanılacak topraklar bizim topraklarımızdır. Eğer bu toprakları vatanın olarak görüyorsan, mesleğin, dünya görüşün, inancın ne olursa olsun, bu soruna karşı ilgisiz, tavırsız kalamazsın.

Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı olduğumuzu, topraklarımızı Amerikan imparatorluğunun emrine vermek istemediğimizi gösterelim.

Bunun için, bütün Türkiye'de referandum sandıkları kuralım.

İmza kampanyaları başlatalım !

Her akşam ışıklarımızı karartalım !

Tüm halkımızı bu kampanyaya katılmaya çağırıyoruz.

Şimdi susma zamanı değildir !

Şehirlerde, kasabalarda, köylerde, mahallemizde, sokağımızda, fabrikalarda, işyerlerinde, camilerde, üniversitelerde, liselerde... her yerde, Türkiye'nin her köşesinde sandıklarımızı kuralım, söz ve karar hakkımızı kullanalım.

Bulunduğumuz her yerde **"Irak'a Amerikan saldırısına karşı komiteler"** kurarak örgütlenelim.

Bu ülkenin gerçek sahipleri olarak kardeş Irak halkının katledilmesine, vatansız, ekmezsiz, ilaçsız bırakılmasına karşı olduğumuzu gösterelim.

Referandum yapalım ve **Amerika'nın askeri üssü olmayı reddettiğimizi**, Amerikan uşağı olmadığımızı, üslerin, limanların, havaalanlarının kullanılmasını istemediğimizi gösterelim.

Referandum yapalım; conilerin topraklarımızdan defolmasını, üslerin kapatılmasını haykıralım.

Referandum yapalım; tüm dünyaya, onurlu, namuslu, yurtsever, mazlumların yanında bir ulus olmanın ne demek olduğunu gösterelim.

Dur diyelim Amerikan imparatorluğuna! Dur diyelim ülkemizdeki Amerikancılara.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Girişimi Sözcüsü Erol Ekici

VATANSEVERLER!

TOPRAKLARIMIZIN AMERİKA'NIN SAVAŞ KARARGAHI OLMASINA İZİN VERMEYELİM!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği
Girişimi

“Savaş” Yok, Saldırı Var!

- ➔ Amerikan saldırganlığına hayır!
- ➔ Amerikan işgaline hayır!
- ➔ Üsler kapatılsın tecrit kaldırılsın
- ➔ Amerika ülkemizden defol!

Dünya halkları, Amerika'nın imparatorluk hedefini daha açık görüp, Amerikan saldırganlığına daha kararlı biçimde karşı çıktıkça, saldırgan emperyalist, yüzündeki tüm maskeleri birer birer söküp atıyor. Her gün daha pervasız, hukuk tanımaz, hak, adalet tanımaz bir eşkiya tavrıyla çıkıyor dünyanın karşısına.

ABD'nin Irak'a saldırı için dünyaya gösterebildiği tek bir haklı, meşru gerekçe yoktur. Zaten olmaz da. Irak'a saldırı, daha başından itibaren tüm dünyaya meydan okuma biçiminde gelişmektedir. Irak'a saldırı, bu nedenle tüm dünya halklarına saldırdır. ABD'nin sürdürdüğü askeri hazırlıklar, halklara karşı **askeri zorbalıkla** sonuç elde etmeye çalışan tam bir saldırganlık politikasının ürünüdür.

İşte bu nedenle, **“Savaşa Hayır”** sloganı bugün ne mevcut durumu, ne de politik tavrı ifade edebilecek bir slogan değildir.

Karşılıklı bir savaş hali yoktur.

Tek taraflı bir saldırı durumu vardır. Ve “Savaşa hayır” sloganı bu somut durumu ifade etmemekte, saldırıyı saldıranı ayırdetmemektedir.

Öte taraftan; bugün “biz her türlü savaşa karşıyız” demenin ne politik, ne pratik bir anlamı yoktur. Her türlü savaşa karşı olmak, insan olmanın onurunu taşıyan, değerini bilen herkesin gönlünden geçer; ama dünya gerçekleri açısından altı boş bir niyettir. Emperyalist bir saldırıyla karşı karşıyadır halklar. Bu saldırı emperyalizm yokedilmediği sürece sürecektir. Ve bu saldırı karşısında halklar ekmek, adalet, özgürlük, bağımsızlık için direnme savaşı vereceklerdir. Vermek zorundadırlar. “Savaşa Hayır” sloganı saldırının emperyalistler olduğunu gizlediği ve halkların direnme hakkını yadsıdığı için de yerinde değildir.

Bugün, sloganlarımız somut talepleri ortaya koymalıdır: En başta gelen talebimiz ise, Türkiye'nin, Amerikan saldırısına hangi biçimde olursa

olsun ortak edilmesine karşı çıkmaktır.

Biraz geriye dönelim: Afganistan'da bir “savaş” oldu mu? Hayır! Tek yanlı bir saldırı vardı. Savaş değil, katliam oldu Afganistan'da. Şu anda Irak'a karşı hazırlığı yapılan da budur. Tavrımızı, savaşa karşı değil, ABD saldırganlığına karşı olmak şeklinde dile getirmek işte bu yüzden daha gerekli ve doğrudur. Amerika'nın Afganistan saldırısına hazırlandığı günlerde, hatırlayın, ülkemizin bir çok ilercisi, sosyalist, demokrat aydını halkın karşısına çıkmış ve tavrını **“savaşa da teröre de hayır!”** diye açıklamıştı. Ama o günden bu yana yaşananlar, bu sloganın ne kadar yanlış, isabetsiz olduğunu çok açık şekilde gösterdi. Bugün bu sloganla çık(a)mıyor kimse ortaya. 1991'in **“Ne Sam, Ne Saddam”** sloganı da duyulmuyor pek.

Bugün de **“Savaşa Hayır”** sloganı, belirsiz, soyut bir slogan olarak süreci, hedefimizi, talebimizi net ifade etmekten uzaktır. Çünkü ortada klasik anlamda bir savaş da yoktur. ABD'nin imparatorluk hedefiyle, Irak nezdinde tüm dünya halklarına, emperyalizme direnen tüm ülkelere ve güçlere karşı saldırısı vardır.

Ertuğrul Özkök gibileri, ülkemizde Amerikan saldırganlığına karşı çıkışın onmilyonları kucaklayan bir düşünceye dönüştüğünü görünce, buna açıktan karşı çıkmak yerine, **“hem Amerika'ya, hem Saddam'a karşı olunmalı”** diyerek şu an karşı karşıya olunan sorunu bulandırmaya çalışıyor. “Savaşa Hayır” belirsizliği onlara cesaret veriyor.

Irak'a saldırıya karşı çıkmak, Amerikan imparatorluğuna karşı çıkmaktır.

“Aktif barış” dedikleri Irak'ı dize getirme operasyonundan başka bir şey değildir. Biz bu tür bir barışın savunucusu olamayız. Başta yazdığımız sloganlar, işte bu nedenlerle bugün halkımızın ve dünya halklarının öfkesini, tepkisini, taleplerini somut olarak dile getirebilecek sloganlardır.

hücrelerden

direnme savaşında

3. yıl

823. gün

Sayın Bakan, Tarih Öğren!

Bir kişi bile kalsak, bu, haklılığımızı, meşruluğumuzu zerrece etkilemez!

-Zehra Kulaksız Ekibi Direnişe Devam Ediyor-

Diyor ki adaletin bakanı; “60 bin kişi içinde 60 kişi ya var ya yok direniş içinde”... Peki bunu niye deme gereği hissediyor; çünkü onun mantığına göre, eğer hak ve özgürlük talebi böyle “az” kişi tarafından dile getirilirse, bu onların “haksızlığını” gösterir. Yani bunların taleplerini, ölmelerini dikkate almaya değmez demeye getiriyor. Okumuş, yazmış, üniversiteler bitirmiş, ve dahi bakan olmuş, ama... aydınlanamamış.

Hiç değilse tarihi öğrenseymiş biraz, ama öğrenememiş. Hiç değilse, toplumlara, toplumların gelişimine biraz vakıf olsaymış, ama olamamış.

Eğer ki Engizisyon döneminde yaşasaymış, “dünya dönüyor” dedi diye Galile’yi yıllarca hapseden engizisyon yargıçlarının kararını doğru bulur, ve bir de bugünkü gibi konumu olsaydı, o işkenceci yargıçları terfi ettirirdi. Çünkü şöyle düşünecekti; yüzmilyonlarca kişi içinde bir tek Galile dünya dönüyor diyor, kaale almaya değmez, onun amacı başkadır! Veya, işgal altındaki İstanbul’da işgal komutanı olsaydı, direnenlere bakıp, bir milyonluk İstanbul’da beş-on bin kişiler der geçerdi...

İçinde bulunduğumuz F tiplerinden sorumlu bakan olarak Cemil Çiçek’in, direnişimizi ve taleplerimizi anlaması için, tarih öğrenmesine gerek var. Hem insanlığın tarihini, hem bizim yakın tarihimizi.

Acaba bakan, AKP’li arkadaşlarına, “bu türban konusuyla uğraşmayın, 1 milyondan fazla öğrenci içinde direniş gösteren yüz kişi ya var ya yok...” diyor mu acaba? Kendisiyle tutarlı olmak için demeli. Demeli ki, AKP’liler içinden biri çıkıp, ona haklar ve özgürlükler mücadelesinin, zulme kaç kişinin karşı çıktığıyla değil, talebin haklılığı ve meşruluğuyla ele alınması gerektiğini öğretsin...

Bakan; ölüm orucunu sürdüren direnişçiler hakkında da spekülasyon yapmaktan vazgeçmelidir. 19 Aralık katliamının hemen sonrasında bu oyuna başvuruldu. Türkiye Cumhuriyeti’nin **koca koca bakanları, KOCAMAN YALANLAR** söylediler, ama sadece **kendilerini KÜÇÜLTÜLERİ** “Sahte oruç, kanlı iftar” manşetlerini atanlar içinde birazcık yüzü olanlar, kimsenin yüzüne bakamadılar. “Bir elin parmağı” derken, kaç elinde, kaç parmak olduğunu sayamıyor olabilir bakan, ama emrindeki hücrelerde kaç direnişçinin ölüm yürüyüşünde olduğunu eminiz biliyordur. Kamuoyunun karşısına çıkıp demeli ki, Zehra Kulaksız ölüm orucu ekibi (9. ekip) direnişe devam ediyor.

Çünkü gerçek budur; ve bu cümlelerin devamı olarak da demelidir ki; tecrit sürdükçe direnişe devam edecekler.

Çünkü gerçek budur.

Yalanlar, bugüne kadar, kimin ağzından çıktıysa, onları küçülttü. Bizim direnişimizse, haklılığımızdan, meşruluğumuzdan aldığımız güçle ve kararlılığımızla, halkımızın gözünde her gün biraz daha büyüdü. Yalanlarınızın artık en küçük bir sarsıntı yaratamayacağı kadar güçlendi. 823 gün, 104 şehit... Başka söze gerek var mı?

Cemil Çiçek'e Cevap

Cemil Çiçek Konuşuyor: Ölümlere, Tecrite ve Demagojiye Devam

Kendi Döneminde 7 İnsanın Ölümünün Sorumluluğunu Taşıyan Adalet Bakanı'nın Kanal 7'deki Sorumsuz ve Bilgisiz Açıklamaları

Adalet Bakanı Cemil Çiçek 12 Ocak akşamı Kanal 7 televizyonunda ölüm orucuna ilişkin "düşüncelerini" anlattı. Ama görünen oydu ki, o bırakın adaleti sağlamayı, kendi konusuna dahi hakim değildi. İddia ediyoruz ki, okuma yazması olmayan bir tutuklu annesi dahi F tipleri ve ölüm orucu hakkında ondan daha fazla bilgiye sahiptir. Cemil Çiçek'in ne halen ölüm orucundakilerin sayısından haberi vardı, ne F tiplerindeki uygulamalardan, ne de af yasasıyla çıkıp dönenlerin sayısından.

Kendi alanına vakıf olmayınca da, kırk yıllık demagojilere sarılmaktan, yalan yanlış bilgilerle kamuoyunu aldatmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Ölüm oruçları, yalanla, demagojiyle, geçiştirmeye, kamuoyunu bugün aldatırım ölen ölür hesabıyla bitmez. Sami Türk de aynı hesaplarla çok yalan söyledi, hem de daha "ustaca" demagojiler yaptı, ama bütün yalanları çöktü. Katliamcılığı ve yalancılığıyla anılıyor bugün.

Cemil Çiçek 19 Aralık Katliamını, Kızlarımızın Diri Diri Yakılmasını Savunuyor

Hapishanelerin "terör kampına döndüğünü" bu yüzden F tiplerinin yapıldığını" söyleyip, "o kadar masraf etti devlet" diyor Cemil Çiçek. "Bir F tipi 40 trilyona mal olmuş"! Bununla "3-5 milletvekili çıkarılan bir vilayetin bütün sorunları çözülür"müş.

Çözün o zaman! Demek ki, bu devlet birkaç yüzbin insanı aç bırakıp hapishane yapan, aç bıraktıklarını suça teşvik edip o hapishanelere atan bir devlet. Diyarbakır'daki uçak "kazası" da işte bu mantığın ürünüdür. "Güvenlik"ten anlar bu kafa. İnsan yoktur beyinde. İnsana dair en küçük bir düşünce taşımaz. Ve Cemil Çiçek bu politikayı açıkça savunuyor. Başka şeyleri de savundu o programda.

"Geçtiğimiz hükümet birçok konuda eleştirilebilir, ama devlet otoritesini sağlamıştır." dedi Çiçek.

Nasıl sağladı peki; 28 insanı kurşunlayarak, DİRİ DİRİ YAKARAK, işkencelerden, tecavüzlerden geçirerek... KIZLARIMIZIN DİRİ DİRİ YAKILMASINI SAVUNUYOR CEMİL ÇİÇEKİ

Demek ki, kendi döneminde olsa, o da aynı katliamın emrini verecek, o da DİRİ DİRİ YAKACAK ve o da tıpkı bu

programda yaptığı gibi demagoji yapacak, yalan söyleyecek ve "kendileri yaktı, kendileri kurşunladı" diyecek.

Adalet Bakanı'nın övdüğü DSP H hükümeti bunları yaptı. Ve o hükümet, yarattığı açlığın ve zulmün karşılığında bugün yok! Çiçek de halkın açlığına çare bulmak yerine daha fazla hapishane istiyor, o da **ÖLDÜRMEMEYİ DEVAM EDEREK DEVLET OTORİTESİNİN SAĞLANMASINI savunuyor!..** Demagojilere, yalanlara sarılmak ölümlerin sürmesini istemektir.

Demagojiye son verin! "Bir Avrupa ülkesinden yönetiliyorlar" masallarına, "örgüt baskısı" safsatalarına artık kimseyi inandıramazsınız. Bu ülkeyi Amerika'nın kucağına atan hapishanedeki yakınlarımız mıydı? Kendi çocuklarının kanını satarak NATO'ya onlar mı soktu bu ülkeyi? AB'ye girelim diyerek bu ülkenin yönetimini Avrupa emperyalizmine teslim etmeye hevesli olan siz değil misiniz? F tiplerini Avrupa'nın onayı ve denetimiyle yapmadınız mı? Amerikan üslerini de mi devrimci tutsaklar verdi? "Amerika'yı küstürmemek" için onlar mı kardeş halkların katledilmesine ortak oluyor?

Herkesin bildiği gerçekleri, basit, kaba ve ilkel demagojilerle açıklayamazsınız. Yok "arama yapılamıyordu", "polis jandarma, gardiyan giremiyordu"... Adalet Bakanı savunduğu katliamın mahkemelerinden de bihaber. Bunların yalan olduğu mahkeme kayıtlarına geçti. Hapishane savcılarını kendileri açıkladı yapılan aramaları. Bunlar katliama gerekçe için o gün söylenen yalanlardı, Cemil Çiçek hala orada kalmış, aynı demagojiye sarılıyor, üstelik polisin zaten yasal olarak hapishaneye girmemesi gerektiğini de bilmiyor.

Cemil Çiçek tecriti açıklamakta zorlanıyor. Ölümleri izah etmekte zorlanıyor. Sami Türk'ün sırtına ölümlerin ağırlığı bindikçe yalan ve demagojiye daha sıkı sarılmıştı. Cemil Çiçek'in sırtında şimdi 7 insanımızın sorumluluğu var, şimdi o da aynı dili kullanmaya başladı. Söylediklerinin tümüne tek tek belgeleriyle cevaplar verebiliriz, ama gereksiz, bütün dünya biliyor. Cemil Çiçek de, faşist bürokratlarının anlattığı kadarını biliyordur.

İşkenceye Yalancı Şahit

Cemil Çiçek tecrit işkencesinin olmadığı yalanına şahit arıyor.

"Kamuoyu yanlış bilgileniyor, TBMM Adalet Komisyonu'na ve İnsan Hakları Komisyonu'na yazı yazdım, giden görün dedim" diyor.

Böylece tecrit olmadığını söyleyen TBMM Adalet Komisyonu'nun Sincan F Tipi'ne neden gittiği de anlaşıyor.

Barolar, Tabip Odaları, İnsan Hakları Kuruluşları, TAYAD, sendikalar bütün kamuoyu tecriti kanıtlarıyla anlatıyor, Cemil Çiçek yalancı şahitlerle tecrit yok diye bilmek için çırpınıyor. Tecrit yoksa neden ölüyor 104 insan sorusunun geleceğini bildiği için de, "40-50 kişi birarada kalmak istiyorlar, F tiplerinden geri dönlün istiyorlar" diye tutukluların taleplerini çarpıtıyor.

Tecriti hiçbir yalancı şahidin gizlemeye gücü yetmez. Tutukluların talep-

leri açık ve nettir; **TECRİTİ KALDIRIN!** Ölüm orucunun talebini çarpıtan ölümlerin sorumlularıdır.

104 Ölüm, Yüzlerce Sakat Yetmemiş, Ölüme Giden 16 İnsan Önemssizmiş!

"Bir insan bizim için değerlidir" sözlerinin nasıl bir ikiye bölünme olduğunu da gördük o programda. Ne dediği pek anlaşılmayan, "çoğu dışarı çıktı, birşeyler yapmak isteyenler onları ikna etsinler" sözlerinin ardından sunucunun "ne yani içeride devam eden kimse yok mu" sorusu olmasa Cemil Çiçek tam da böyle düşünülmesini istiyor. Tıpkı Tantan gibi, Osman Durmuş gibi, neredeyse ölüm orucu yok diyecek.

Bilmiyorsa biz söyleyelim; şu anda halen hapisane ve hastanelerde ölüm orucunu sürdüren 16 insanımız vardır.

Ama bu Cemil Çiçek için "**bir elin parmakları kadar bile değil!**"

Yani onlar da ölebilir, onları da nasıl olsa TBMM'den çıkacak yeni yasayla zorla müdahale edip sakat bırakacağım. Söylediği budur Adalet Bakanı'nın.

Bu zihniyet adalet sağlayabilir mi?

Diyelim ki 16 değil de bir kişi ölüm orucunda olsun; ne değişir?

Tecrit gerçeğini değiştirir mi? 104 insanın yaşamını yitirdiğini, 500'den fazlasının sakat bırakıldığını değiştirir mi? "Bir örgüt" değil de kırk örgüt yapın mı çözüm

bulacak Adalet Bakanı?

Konuşan, "işkenceye sıfır tolerans" diyen, hak ve özgürlüklerden sözeden bir partinin bakanı değil, "**geber-sinler**" diyen MHP'nin bir bakanı adeta!

Demek 60 bin tutukludan 60 kişinin dile getirdiği bir sorunla ilgilenmeye değmez!

Çiçek F Tipi Reklamına Kimseyi İmandıramaz

F tiplerini savunmak, bu saatten sonra en zor iştir. Dün F tipi reklamları yapanlar dahi bugün savunmuyorlar.

"Televizyonları, buzdolapları, kitap okuma imkanları, avluları, gazete alma imkanları, işyurtları var..." diyor Çiçek. Ama başka "olanlar" da var F tiplerinde. Onları söylemiyor Adalet Bakanı. Biz kısaca söyleyelim:

TECRİT var F tiplerinde. Hem de en koyusundan. Kimisi bir kimisi üç kişilik hücrelerde başka insan yüzü görmeden, bütün hapisane iş-

leyişinin tecrit esasına göre düzenlendiği, dayanışma olanağının bulunmadığı, biz ziyaretçilerin ve avukatların ayakta kalmasına, hatta iç çamaşırlarımıza kadar arandığı, mektupların sansürlendiği, yasal yayınların "uygun değil" damgasıyla alınmadığı, her şeyin disiplin cezası uygulama vesilesi sayıldığı, evlatlarımızın aşağılandığı, işkence gördüğü, intihar ettiği ve en önemlisi hücre hücre ÖLDÜ-ĞÜ koşullar var F tiplerinde.

Tecrite Son Verin Ölümleri Durdurun!

Ne yok diyerek yok sayılabilecek, ne de demagogilerle, oyalamalarla geçirilebilecek bir direniş bu! Cemil Çiçek de geçiştiremez. Önceki hükümetin politikasını sürdürerek, Genelkurmaycı bürokratlarından feyz alarak ancak sırtındaki ölümlerin ağırlığını artırabilir.

Cemil Çiçek "psikologlardan", yasal kılıf giydirilmek üzere olan zorla müdahale işkencesinden medet ummamalıdır.

ÖLÜMLERİN SON BULMASININ TEK YOLU TECRİTİN KALDIRILMASIDIR!

TAYAD'lı Aileler

Hayat Öğretiyor

“Hayatın Gündemi”nden Kimse Kaçamıyor

Önceki yazdıklarımız bir yana; F tiplerinin açıldığı tarih olan 19 Aralık 2000’den, yani 2 yıl iki aydır neredeyse her sayıda tecrit üzerine yazdık. Bildiriler, açıklamalar yayınlandı bu konuda. En son geçen Eylül ayında TAYAD’lı Aileler tarafından düzenlenen Kurultay’ın ana konusu da tecritti... Ama bütün bu çabalara, ve bütün bu geçen zamana rağmen, TECRİT devrimci, ilerici, yurtsever çeşitli kesimlerin gündemine bir türlü giremedi.

Tecrit bir türlü görülmek istenmedi. Ölüm oruçlarının zorlayıcılığı altında zaman zaman çeşitli açıklamalar veya temsili eylemler yapılsa da, herkesin bildiği gibi bir türlü “gündeme” alınmadı.

Bunun nedeni, sadece sürmekte olan bir zulüm karşı-sındaki ilgisizlik değildi. Bu, tecritin **politik anlamını, sadece F tipleriyle sınırlı olmadığını**, daha da ötesi, **tüm halka yönelik bir politikanın ifadesi olduğunu** kavramamaktı.

Ama hayat öğretiyor.

Hayat, siz gerçekten ne kadar kaçarsanız kaçın, sizi yakalayacaktır. Bugün tecritin iki yılı aşkın süredir ondan uzak duranların gündemine girmesi de bunun bir göstergesidir.

F tiplerini yaptıran ve onun paralelinde tecriti uygulattıran Avrupa ve Amerika’dır. F tipleri ve IMF programları üzerine yazdıklarımız bir külliyat oluşturur neredeyse. Bu ikisi arasında kurulan bağ, farklı konuları birleştirmeyi amaçlayan bir “taktik”ten ibaret değildi. Bu, sınıflar mücadelesinin seyirini izleyen herkesin görebileceği nesnel bir bağdı.

Bu gerçeği görmeyenler, tecriti gündemlerine almadılar. Basit ve küçük düşündüler. Onu sadece bir hareketin gündemi sandılar ve aleni bir bencillik yaptılar. Hayatın öğrettiğiyle bu bencillik kırıldı mı, o da tartışmalıdır. Çünkü bugün tecrite hem çok geniş siyasi anlamlar yüklemekte, hem de pratikte tecritin anlamını alabildiğine daraltmaktadırlar. Bu çelişki, onların tecrit gündemini ancak hayatın dayatmasıyla kabul etmiş olmalarının sonucudur.

Tecritin anlamı ve kapsamı: Mesela tecrit şöyle bir kapsamda ele alılabiliyor: “*Kürt, Türk, Arap, Fars, Ortadoğu felakete sürükleniyor.* Tecrit savaştır, savaş yoksulluktur, yok etmektir, insanlığın felaketidir bu.” (Ayşe Gökkan, 12 Ocak 2003, Özgür Politika)

Ama aynı yazı içinde bakın tecrit nasıl tek bir olguyla sınırlandırılıyor: “*Öcalan’a tecrit altıncı haftadır devam ettiriliyor. Tüm bunların tekrar yaşanmaması için KALDIRIN BU FELAKETİ seslerini birleştirin...*”

Gerçekte tecriti ne dünya, ne ülkemiz özelinde tahlil etmekten ne kadar uzak olduklarını bir başka yazıdaki şu satırlarda da görmek mümkün:

“*Uluslararası hukuk literatüründe çoktan unutulmuş tecrit kavramı bugün KADEK Genel Başkanı Sayın Öcalan’a yönelik bir cezalandırma yöntemi olarak uygulanıyor. (12 Ocak 2003, Yeniden Özgür Gündem, Suna Parlak)*

Tecrit’i yok sayan, unutan kim? Tecritin “*çoktan unutulduğu*” sadece yazarın yanılgısından ibaret. Yazarın beyni, kendi gündemlerinde olmayanın tüm dünyada da olmadığını düşünce kadar vahim bir **benmerkezcilik** içinde. O kadar ki, hadi “uluslararası hukuk”tan habersiz diyelim; Türkiye’den de habersiz; iki yıldır o “kavram” çevresinde süren direnişi, verilen yüzü aşkın şehidi de yok sayıyor.

ABD’den Almanya’ya hemen tüm emperyalistler tecrit uygulamalarını çeşitli biçimlerde güncelleştirirken, yeni-sömürgelelerde, AB üyesi ülkelerde emperyalizmin teşvikiyle hapishaneler hücre tiplerine dönüştürülürken, tecritin “*uluslararası hukuk literatüründe unutulmuş bir kavram*” olduğunu yazmak, aynı zamanda iflah olmaz bir “uluslararası standartlar” veya başka deyişle batı hayranlığı olsa gerek.

Hayır, yanılıyorsunuz. Kafanızdaki gibi bir “Batı” yok. Kafanızdaki gibi “demokrasi ihraç eden”, insan hakları ve özgürlükler temelinde yeni-sömürgelelere müdahale eden bir “Batı” yok. Öcalan’ın “Batı demokrasilerine” ilişkin tahlillerini, bizzat kendisinin tutsaklığıyla sonuçlanan komplo ve bugün kendi yaşadıkları yalanlamıyor mu?

Tecrit İmralı’dan F Tiplerine uzanan bir “statü” ve “politika”nın adıdır: “Avukat görüşü”ne indirgenmiş, bu yüzeysellikte ele alınan bir “tecrite karşı mücadele”nin doğru bir hedefe, talebe sahip olamayacağıdır. İmralı statüsünün kendisi bir tecrit statüsüdür; ama bu da sözkonusu edilmeyip, tecrit “*avukatlarıyla görüşürme*”ye indirgenmektedir.

Tecrit politikası, henüz F tiplerine kıyasla daha gevşek

kuşukusu olmasın; pratik bunu da dayatacaktır.

“Halkın gündemi değil” diyenlerin gündemi neden değişti? Bugün EMEP’den KESK’e kadar çeşitli çevreler “tecrit”e karşı mücadeleyi, ABD saldırganlığına, yoksulluğa karşı mücadelenin yanına koymuş, bir yerde üçünü birleştirmiş durumdadır. Bunda özel olarak eleştirilecek bir yan yoktur. Ama tecrite ilişkin iki yılı aşkın süredir “Halkın gündemi bu değil” diyenlerin, IMF’ye karşı mücadeleye tecrite karşı mücadeleyi karşı karşıya getirenlerin “analiz”leri de boşluğa düşmüştür.

olsa da PKK’lı tut-sakların kaldığı hapishanelerde de yürürlüğe konulmuştur. Bu hapishaneler de hücre tipine dönüştürülmüş, adım adım tecrit uygulamaya sokulmaktadır. Bunun da sözü edilmiyor. Ama hiç kimsenin

Herkes öğrenmiş olmalı ki; sınıflar mücadelesinde öncelikleri, gündemi her zaman kendiniz belirleyemezsiniz. Hele ki bu tür saldırıların, zamanı da, biçimi de, sana bağlı değildir; düşman belirlemektedir. Devrimciler bundan kaçınmazlar. **Devrim mücadelesini yoketmeyi, tüm demokratik muhalefeti boğmayı hedefleyen bir saldırı nasıl “gündem” olmazdı? Bu gündemde olmayan bir sol, başka nerede olabilir-di ki?** Bu sorular, reformizm cenahında cevapsız kalmıştır.

Tersine, bu konuda bize vaazlar verildi. Ama demek ki sorun “gündem” üzerine teorik bir tartışma da değilmiş. Bugünkü ele alış gösteriyor ki, önceki politikaların öyle şekillenişinde esas etken, subjektivizmdir.

Öcalan’a tecritin bu boyuta gelmesinin nedenlerinden biri de, o gün bu soruna sahip çıkılmamasıdır. Bugün tecrite karşı mücadele şiarının öne çıkması, herşeye rağmen bir olumluluk olarak görülebilir. Ama bu vesileyle tecrit politikası yine kavranmaz, yarın diyelim ki, iki avukat görüşüyle “tecrit” gündemden çıkarsa, bütün bu eylemler, tarihe sadece benmerkezciliği ve pragmatizmin yeni bir örneği olarak geçer. Böyle olmaması için, geçen iki yılın “gündem” tartışmalarını bir kez daha hatırlamalı herkes. Gündemimiz değil diyerek ne yaptıklarını sorgulamalı.

Tecrite Karşı Mücadele, GÜNDEM’dir, ERTELENEMEZ’dir

Tecrite; F tiplerine ve İmralı statüsüne, hücreleştirilen hapishanelerdeki baskılara karşı mücadele, bu ülkenin tüm ilerici, demokrat, yurtseverlerinin mücadelesidir.

Bu konuda “basın açıklamaları” yapmayı aşan adımlar atılmalıdır. Artık yeter, kimi demokrat ilerici partilerin, kurumların, son iki yıldır yaptıkları “açıklamalar” yeterli olsa gerek. Artık başka şeyler düşünmelidirler.

Bütün AKP il, ilçe yönetimlerine yönelik girişimleri sürdürmeliyiz. AKP’lilerden tecritin ve ölümün hesabını sormalıyız. AKP yönetimini bu zulmü, herşeyden önce kendi tabanına izah etmek zorunda bırakmalıyız..

Gündem şu değil, bu değil diyenler, art niyetlidir. Türkiye toprağıyla ilgileri yoktur. Üçüncü yılına giren direnişte, devrimci politikanın sahibi biziz. Doğru olanı yaptık. Doğru olanı yapmaya devam ediyoruz.

İnfazlara karşı mücadeleden uzak duranlarla, F tiplerine karşı mücadeleden uzak duranların aynı kesimler olması tesadüfi değildir. Tecrit, infaz politikasının mekan ve biçim değiştirmiş halidir. Reformizm, milliyetçilik, icazet uğruna, iki yılı aşan süre-

dir kör, sağır kalmıştır soruna. En azından şimdi gözlerini ve kulaklarını açmalıdırlar.

Savaşla tecrit, savaşla yoksulluk, yoksullukla F tipleri, bunlar birbirinden ayrı değildir. Oluşturulan platformların niteliğine, eylemlerin saptanmış konularına göre, bunlardan biri öne çıkıp, diğeri geri planda kalabilir; ama bu mücadelenin yürütülüşüne, farklı konularda duyarlılıkları olan güçlerin birleştirilmesine bağlı bir şekillenmedir; birinin öne çıkması, birinin geri planda kalması, aralarındaki bağı ortadan kaldırmaz.

Türkiye devrimci hareketi, tüm sol, ilerici, demokratik güçler, tecriti gündemlerinde tutmak zorundadırlar.

Bu saldırının püskürtülmesinin Türkiye devrim mücadelesi açısından, demokrasi mücadelesi açısından önemini herkes görmek durumundadır. Bu “gündem”de direnmeyenler, halkın ABD saldırganlığına karşı mücadelesini de, açlığa karşı mücadelesini de örgütleyemezler. Bugüne kadar örgütleyemediklerini gördük. Tecriti politik muhtevasıyla gündeme almak, emperyalizmin ve oligarşinin icazetinden çıkmaktır.

Genelkurmay'ın gözündeki makbul basın:

"biz kurşuna dizelim, siz yazmayın"

"biz Amerika'ya uşaklık yapalım, siz destekleyin"

"biz andıç yayınlayawwwlım, siz uygulayın"

Bir general, karşısındaki 200'ü aşkın gazeteciye konuşuyor: *"Cezayir Kurtuluş Savaşı'nda, Fransızlara haber taşıyan bir Cezayirli ajanın, güvenlik güçle-*

rince bütün basının gözleri önünde kurşuna dizilmesi haberi ertesi gün hiç bir Fransız gazetesinde yer almamıştır"... Gazeteciler bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlar. General, gözlerinin içine baka baka, siz de böyle olun diyor. Gözlerinin içine baka baka siz de gerçeğe sırtınızı dönün diyor... Gözlerinin içine baka baka halkın haber alma özgürlüğümü, dürüst-

lükümü, objektiflikmiş, boşverin bunları! Siz "devletin ve milletin bölünmez bütünlüğünü esas alacaksınız... neyin milli çıkarlarımıza en uygun olduğunu da bu ülkede en iyi biz paşalar biliriz..." diyor.

Ve genel yayın yönetmeni, köşe yazarı, muhabiriyle, sağcısı solcusuyla, 200'ü aşkın medya mensubu, paşa paşa dinliyorlar paşalarını.

Paşa, belki anlamamış olabilirler diye, verdiği örneğin arkasına şu sözleri de eklemeyi ihmal etmiyor: *"Türk basını da bu konuda en az diğer ülkelerin basını kadar sorumluluk duygusuna olan inancı sarsılmamıştır."*

Bir tanesi çıkıp diyemiyor ki, *"bizden böyle bir şey isteyemezsiniz..."*

Bu tablo, Türkiye karanlığının resmidir

Gerçeği yazmayacaksınız diyen bir Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanı ve onu kuzu kuzu din-

leyen Türkiye'nin kalburüstü medyası... Bu tabloyu gözünüzün önüne getirin; Türkiye resminin büyük bir parçasını görür, Türkiye gerçeğinin önemli bir bölümünü anlarsınız.

Gerçeği yazmayın diyen bir paşa ve onu itirazsız kuzu kuzu dinleyen itaatkar medyası; işte Türkiye'yi karanlığa boğanlar!

Düşünün, ülkenin en temel kararlarını bu Genelkurmay alıyor. Basına söylediği sözler, Genelkurmay'ın nasıl bir ülke tahayyül ettiğinin de resmidir. Onlar istediklerini asıp kesecekler, topraklarımızı istedikleri gibi ABD'ye peşkeş çekecekler, yasaklayacaklar, OYAK aracılığıyla hortumlayacaklar, kimse denetlemeyecek, yazmaya-

cak, hesap sormayacak, Generallere boyun eğecek!

Bu kafa yapısından laik-demokratik bir Türkiye, insan haklarına saygılı bir Türkiye çıkar mı?

Bir de generallerin karşısındakilere bakın; güya onlar "dördüncü kuvvet". Güya onlar gerçeğin temsilcisi. **Bu kafa yapısından** gerçek haber çıkar mı? Demokrasi, bağımsızlık, özgürlük savunuculuğu çıkar mı?

Akredite olmanın onursuzluğu

Yalakalık ertesi gün gazete sütunlarında da devam etti. Orada generalin "gazeteciliğe hakaret" sıyalacak isteğine itiraz edemedikleri gibi, ertesi gün köşelerinde de -birkaçı hariç- buna bir şey diyemediler.

Nasıl desinler ki, onlar "andıç"larla yaşamaya alışmışlar. Gazetecilik diye yalanı, iktidar yalakalığını, köşe dönücülüğü bellemişler. O yüzden de zaten generallerin yeni yıl kokteyline davet edilme ayrıcalığını elde

etmişler.

Evet, Genelkurmay'ın yeni yıl kokteyline, tüm basın yayın davetli değildi. Devrimci basın zaten hiç düşünülmemişti. İslamcı basın da çağrılmamıştı. Onlar, bu davetlere ilişkin kullanılan deyimle "akredite" değildi. (Akredite, "kredi" kökünden türetilmiş bir sözcük. Kısaca, Genelkurmay nezdinde kredisi olan gazeteciler diye Türkçeleştirilebilir.)

Genelkurmay'ı eleştirenler "cezalandırılarak" kokteyle çağrılmamıştı.

Lafa gelince, demokratiği, eleştiri özgürlüğünü savunan yüzlerce gazeteciden biri çıkıp, basın kuruluşları arasında böyle bir ayırım yapamazsınız diyeledi, bir teki bunu protesto ederek o daveti reddetmedi. Amerikancı, katliamcı, soyguncu bir ordu tarafından "akredite" edilmiş olmak, gerçek bir gazeteci için sadece bir utanç ve onursuzluk vesilesi sayılabilir. Ama ülkemiz basınında yozlaşma o kadar büyüktür ki, bu onursuzluğu büyük bir onur ve gurur sayıyor çoğu. Ertesi gün "ben de oradaydım, ben de oradaydım" diye orada olduklarını kanıtlamaya çalışıyordu kimileri. Aferin, o anti-demokratikliğe, ayrımcılığa, gazeteciliğe ve gazetecilere karşı sarfedilen hakaretlere ortak olmuşsunuz, ne büyük onur ve gurur sizin için!

Generalden daha general köşe ağaları

Kokteyilde Genelkurmay'ın diğer konularda yaptığı açıklamalar üzerine yazılanlar ise, burjuva basının içinde bulunduğu onursuzluğun, anti-demokratikliğinin, savaş kışkırtıcılığının çok daha vahim boyutlarda olduğunu gösteriyordu.

Generaller, açıklamalarında "Yüksek Askeri Şura" kararlarına konulan şerhi bahane ederek AKP'ye yüklenmişlerdi. Demokrat, objektif bir gazeteci, bu anti-demokratik müdahaleyi en azından desteklemezdi.

Ama ertesi gün hemen hepsi, köşelerinde AKP'ye uyarı yapıp, adımlarınıza dikkat edin, gerginlik yaratmayın, daha kapsamlı müdahaleler de olabilir diye yazdılar. İşkencecinin "Kendinize işkence yaptırmanın" sözü gibi... (Star Gazetesi de, bazı gazetecilerin kokteyle çağrılmaması konusunda Genelkurmay'ı eleştireceği yerde, "çağrılmayanlar niye çağrılmadık diye kendini sorgulasın" diye yazmıştı.)

Cumhuriyet'ten **Ali Sirmen**, "savaşın sorumluluğu AKP'de, ordu siyasi karar bekliyor, barışa da savaşa da hazır..." diye yazarak, sanki AKP, saldırıya hiç bir şekilde destek vermiyoruz dese, ordu ona uyacakmış gibi, Genelkurmay'ın o geceki uyarılarının asıl ama-

cının AKP'ye Amerika'yı destek kararı aldirmek olduğunu anlamazlıktan gelip, yine AKP'yi eleştiren bir yazı yazmış. Ne olursa olsun orduyu aklayacaklar ya! Yine aynı gazeteden **Orhan Erinc** de, Genelkurmay'a, General Özkök'e tek bir eleştirisinin olmadığı bir yazı yazmış. O da Cezayir örneğinden bile rahatsız olmamış. Kokteyli köşesinde anlatan gazetecilerden **Fikret Bila** da, "Cezayir'deki işkenceleri, cinayetleri yazmayan Fransız basını gibi olun" talimatından hiç rahatsızlık duymamıştı. Meslektaşlarının bir kısmının "irticacı" diye çağrılmamasından rahatsızlık duymamış.

Melih Aşık'dan **Taha Akyol**'a kadar hepsi Genelkurmay'ı kutlamışlar üstüne üstlük. Çünkü, generaller, basının her sorusuna açıklıkla cevap vererek ne kadar açıklıktan yana ve demokrat olduklarını göstermişlermiş. Peki bazı gazeteleri çağırılmaması anti-demokratik değil mi diye sormayı akıl etmemişler.

Amerikancılaşmış bir orduyla, çürümüş, yozlaşmış, uşaklaşmış bir medya bir araya gelince, işte ortaya çıkan tablo budur.

ASKER YALAN SÖYLEDİ MEDYA YALAN YAZDI ... Ama gerçek yine de gizlenemedi!

Hatırlanacağı gibi 19 Aralık hapishaneler operasyonunda, Ümraniye Hapishanesi'nde bir jandarma eri de ölmüştü.

Daha o gün askeri tutukluların öldürdüğü operasyonu yürüten "komutan"lar tarafından açıklanmış, gazeteler, TV'ler de günlerce böyle yazmış; tutukluların asker öldürmesi, o günlerde tutuklulara karşı estirilen terörün gerekçesi yapılmıştı.

Üsküdar 1. Ağır ceza Mahkemesi'ne geçtiğimiz günlerde gelen Adli Tıp raporu yalanı ortaya serdi. Raporda Nurettin Kurt adlı askerin, yine askerlere ait G-3 ve Kalaşnikof marka silahlar ile öldürüldüğü belirtiliyor. Raporda "ölümün, tutsaklardan çıktığı ileri sürülen silahlarla olmadığı kesin bir şekilde belirlenmiştir" deniyor.

Bir kez daha, kimbilir kaçınıcı kez, askerin, Adalet Bakanlığı'nın değil, tutukluların doğruları söylediği kanıtlanıyor.

Generaller ve generallerin gazetecileri, karanlığın baş mimarları utanır mı dersiniz?

Bağımlılığın halkaları

**Topraklarımızın
Amerika'nın
batmaz uçak gemisi
haline getirilmesinin,
6. filolara, İncirliklere
zemin hazırlanışının...**

**"Türkiye'nin çıkarları"
aldatmacasıyla
Amerikan çıkarlarının
tahsis edilmesinin...**

**Kardeş halklara karşı
Amerika'nın safından düş-
manlığın
belgeleri**

"İKİLİ ANLAŞMALAR"

1

Yıl 1919...

Emperyalist devletlerin gemileri limanlarımıza demir atmış, salınıyor. Ne için, kimin için savaştıklarını dahi bil-meyen yoksul halk savaş cephelerinden dönüyor. Ayakları çıplak, sırtları açık... Anadolu'da açlıktan, hastalıktan, ölen ölene... Ama... Ama hepsinden acısı vatan işgal altında... Anadolu kan ağlıyor. Sokaklar daralmış, insanlar küçül-müş, yüzler solmuş, bakışlar donmuş... Memurlar, işçiler, sarıklı hocalar, esnaflar, kadını erkeğiyle bütün bir halkın başları öne eğilmiş, köprü'nün üzerinden geçiyorlar. Sanki yıkılan Osmanlı'nın tüm enkazı onların omuzlarına düş-müş... Kolay mı; bağımsızlığı yitirmenin, kendi toprakla-rında köle durumuna düşürülmenin kahrını yaşıyor.

Bu, yıkılmış bir imparatorluğun çöküntüleri içinde hür-riyetini yitirmiş bir halkın İstanbul'udur.

*"Biz ki İstanbul şehriyiz,
Fransız, İngiliz, İtalyan, Amerikan
bir de Yunan
bir de zavallı Afrika zencileri
yer bitirir bizi bir yandan,
bir yandan da kendi köpek döllerimiz; Vahdettin sultan
ve damadı Ferit
ve İngiliz muhipleri
ve mandacılar."* (Nazım Hikmet)

Nasıl gelmiştik bu duruma?

Her şey Osmanlı'nın ikili anlaşmalarıyla başlamıştı. Adı Ticaret Anlaşmaları'ydı. Her anlaşma, bir diğerinin kapısı-nı araladı. Zamanla, ticari ve mali bağımlılığı getiren bu an-laşmalar, Osmanlı'nın sömürgeleşme sürecine girmesinin nedenleri arasındaydı. Ayrıcalık, ödün vermeye dönüştü. Herhangi bir yabancı devlete tanınan imtiyazlar, diğer bü-tün devletler için de geçerli oldu. Osmanlı kurtuluşun yo-lunu borçlanmada aradı. Borçlar borçları doğurdu. Ve "ko-ca" Osmanlı, borçların faizlerini dahi ödeyemeyecek duru-ma gelerek, iflas ettiğini açıkladı. Kapitülasyonlar... Yeni yeni anlaşmalar... Duyun-i Umumiye... derken, Anadolu, sömürgeci devletlerin işgali altındaydı artık.

Canlar verildi, kazmayla, kürekle direnildi. Kurtuluş Sa-vaşı'yla emperyalistler topraklarımızdan sökülüp atıldı.

Yıl 2003...

Emperyalist heyetlerin biri gelip ötekisi gidiyor, Ameri-kalılar ülkemizden hiç eksik olmuyor. Hiçbir resmi sıfatı olmayan döller dahi köpeği azarlar gibi, bu ülkeyi, bu ül-kenin insanlarını aşağılıyor, Irak'a saldırıda topraklarımızı kullanmak için gizleme gereği dahi duymadan patronlarla kulisler yapıyor, generallerle pazarlıklar sürüyor ve Beyaz Saray, "gecikirseniz ha..." diye tehdit ediyor. "Savaşı kim-senin istemediği" açıklamaları durmadan yapılırken, üsler için izin belgeleri imzalanıyor, gazete sayfalarında "mecbu-

riyetlerden" sözediliyor, "IMF kredileri kesilir sonra" uyarıları yapılıyor televole ekonomistleri tarafından. Türkiye halkı ise ezici bir çoğunluğuyla Amerikan saldırısına karşı olduğunu söylüyor. "Ama reel politika başka..." vaazları hükümetinden, ordusuna, patronlardan, medyaya kadar durmadan halkın beyinlerine empoze edilmeye çalışılıyor. Emperyalizmin yeni-sömürgesi Türkiye'nin hükümetleri, bürokrasisi, ordusu, medyası, burjuvaları TC tarihinin uşaklıkta en onursuz sürecini herkesin gözleri önünde sergilemekte sakınca görmüyor. Topraklarımızda görünürde "işgal gücü" yok, ama Türkiye'nin NATO'ya girişinin ardından Haziran 1954'te **Üslerin** açılmasına ilişkin anlaşmanın imzalanması ile birlikte 1966'da **112'yi** bulan Üslerin sayesinde bugün dört bir yanda (Ülke topraklarımızın yaklaşık **35 milyon metrekarelik** alanı) NATO ve ABD bayrakları dalgalanıyordu.

Bu tabloyu anlayabilmek, iktidarın neden Amerika'ya "hayır" diyemediğini bilmek için, Kurtuluş Savaşı sonrası emperyalistlerle yeniden ilişkilerin geliştirildiği sürece bakmak gerekir. Emperyalizme bağımlı bir ülkeyiz, **Yeni-Sömürgeyiz**. Bundan dolayı Amerika'nın isteklerine mevcut düzeni sürdüren hiçbir iktidarın "hayır" diyebilmesi mümkün değildir. Bu yüzden bu ülkenin ordusu milli değil işbirlikçi işgal ordusudur.

Peki nasıl gelinmişti bu sürece?

Türkiye'nin yeniden emperyalizmin sömürgesi haline geldiği süreçte özel olarak ikili anlaşmaların bu süreçteki yerine bakacağız. Üslerin kullanılmasından, bölge halklarına karşı düşmanlık ittifaklarına kadar bugün işbirlikçiliğin dayandırıldığı bir çok konuda karşımıza bu ikili anlaşmalar çıkar. İkili anlaşmalar denildiğinde elbette bunu Amerikan "yardımlarından" ayrı ele almak mümkün değildir. Biz de bu yazı dizimizde öyle yapacağız. Kurtuluş Savaşı öncesi "İşgal Kuvvetleri" imzalı bildirilerin yerini, 'stratejik ittifak' adı altında propagandası yapılan her alandaki ikili anlaşmaların nasıl aldığını göreceğiz. 1947'den 1969'a kadar ABD ile **97 ikili anlaşma** imzalanması, ikili anlaşmaların sömürgeleştirme sürecindeki belirleyiciliğini açık olarak göstermektedir. Bu yıllar aynı zamanda Yeni-Sömürgeciliğin inşaa sürecidir.

ABD ile ekonomik, siyasi ve askeri alanda kısa sürede o kadar çok ve geniş kapsamlı anlaşmalar imzalandı ki, bunların sayısı hükümetler tarafından dahi bilinemez olmuştur.

1965'in TBMM'sinden şu olay ibret vericidir: O zamana kadar imzalanan ikili anlaşmalarla ilgili olarak TİP, TBMM'ye bir soru önergesi verdi.

"Bir viski almaz mısınız Paşam?"

Ulusal egemenlik diye birşey kalmamıştır artık. Dahası, bağımsız bir ülke olarak kendi toprakları üzerinde hükümlanlık hakkı da kalmamıştır. 1964'te Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Refik Tulga, Trabzon'daki Amerikan üssünü ziyaretini anlatırken, Amerikalı komutanın kendisine kantini, mutfağı gezdirdiğini söyler. Refik Tulga, tel örgüyle çevrili gerçek üs bölgesine girmek ister, ama Amerikalı önünü keser: **"Giremezsiniz! Buraya ancak Amerikan uyruklu kişiler girebilir!"** Refik Tulga ısrar eder, **"bu hükümlanlık haklarımıza tecavüz değil mi?"** diye sorar... Amerikalı komutanın verdiği cevap aynen şöyledir:

"Ama ikili anlaşmalar var... Bir viski almaz mısınız sayın Paşam?"

Meclis anlaşmaların dökümünü yapmaya soyundu. Çıkan sonuç tam anlamıyla utanç vericiydi. Devlet içinde hiçbir kurum bu dökümü çıkaracak durumda değildi. Vatani gözünü kırpmadan emperyalizme peşkeş çekenler, neyi, ne zaman ve ne kadar sattıklarını bile bilemeyecek kadar *"gaflet, dalalet ve hatta hıyanet"* içindeydiler.

Bu durum üzerine 3 Temmuz 1969'da o ana kadar imzalanan ikili anlaşmalar tek bir metinde toplanarak **"Savunma İşbirliği Anlaşması"** olarak imzalandı. Hükümette Demirel vardır. Anlaşma her zaman olduğu gibi yine gizlidir. Öyle gizlidir ki, açığa çıktığı 1975'te bile hükümlerini kimse öğrenemez. Hükümetlerin görevi, beş yılda bir anlaşma süresini uzatmaktan ibarettir. (Bu anlaşma 12 Eylül'den sonra ise tekrar genişletildi ve **"Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması"** -SEIA- olarak yenilendi.)

Hükümetler artık bu anlaşmaları sayma zahmetine de katlanamayacaklardı! Bundan sonra yapılacak tüm ikili anlaşmalar SEIA kapsamında olacak, gizlilik ise halk nezdinde sürecekti. Türkiye halkı bu ikili anlaşmalarda neler yazıldığını, hangi sözlerin verildiğini, hangi değerlerimizin satıldığını hiçbir zaman bilemeyecekti. Ne zaman ki, bugün olduğu gibi, Amerika bizden üs ister, toprak ister, çıkarları için kullanmak ister, o zaman *"şu ikili anlaşmaya göre..."* diye başlayan ifadelerle önümüze gelecekti ikili anlaşmalar.

Utanç ve ihanet belgeleri imzalanıyor

Normal koşullarda "ikili anlaşma" deyince iki

İtiraf AKP hükümeti için de geçerli

"Daha bağımsız, kişilikli dış politika izlenmesi-ni istiyorsunuz. Herkes aynı şeyden bahsediyor.

Nasıl yapacağım ben bunu? ... Bir görev veriyorum. Neticesi bana gelmeden Washington'a gidiyor. Sonucu memurumdan önce sefirden öğreniyorum.

(...) Böyledir bu işler. Peygamber edası ile, si-ze dünyayı vaat ederler, imzayı attınız mı ertesi günü gelmişlerdir. Ondan sonra sökebilirsen sök... Gitmezler. "

İsmet İnönü, Başbakan, 1964

tarafın karşılıklı çıkarları doğrultusunda yaptıkları sözleşme akla gelir. Ancak ABD ve Türkiye arasında imzalanan anlaşmalar pek tabii ki böyle olmadı. "Yardım" adıyla başlayan süreçte ABD hep istemekle, Türkiye ise bu isteklere uymakla yükümlüydü. Çünkü "Amerikan yardımı"nın anlamı bir ülke için bağımlılık yolunda atılan en önemli adımdı.

Yıl 1943...

Saraçoğlu, mecliste okunan hükümet programında şu sözlere yer veriyordu;

"... Sizin namınıza Cumhuriyetçi ve Demokrat Türkiye'nin Demokrat ve Cumhuriyetçi Amerika'ya selamlarını, sevgilerini ve saygılarını gönderiyorum." (İsmail Arar 1968, syf.161)

Bu sözler Kuva-ı Milliye ruhuyla söylenmiyordu kuşkusuz. Bu sözleri söyleten, adım adım büyüyen burjuvaziydi. Bu sözler can pahasına kovduğumuz emperyalizmle ilişkiye geçmek için can atan uşaklık ruhuyla söyleniyordu.

Çok geçmedi, sözlerini tuttular!

ABD'ye duydukları sevgi ve saygıyı işledikleri "ilk günah"la vücuda getirdiler. 2. Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru ABD ile Türkiye **ilk ikili anlaşmayı** imzaladıklarında takvimler 23 Şubat 1945'i gösteriyordu. **"Ödünç Verme ve Kiralama Kanunu'ndan Yararlanmak"** adına yapılan bu anlaşmanın gerekçesi şöyle açıklanıyordu. *"Savaş sonrası bozulan ekonomik durum ve SSCB saldırganlığı karşısında hür dünya ile daha sağlam ilişkiler kurmak, gelişmek ve güçlenmek için askeri ve ekonomik yardım almak."*

Ne saldırganlığı? Böyle bir şey yoktu. Evet bir saldırgan vardı, ama bu SSCB değil ABD emperyalizminin ta kendisiydi. Emperyalizm "yardımcı" kılığına bürünmüş ve ülkemizi bağımlılık ağına düşürüyordu. Yapılan bu anlaşmayla ülkemiz nerede biteceği belli olmayan, geniş bir yükümlülük altına sokuldu. Anlaşma-

ya göre ABD dönemin hükümetine *"ben sana elimdeki kullanılmış savunma malzemelerini vereceğim, sen de bana istediğim her türlü kolaylığı sağlayacaksın"* dediğinde, Saraçoğlu Hükümeti de, "tamam" cevabını veriyordu. Neydi bu kolaylık? İşte bunun sınırı ABD'nin insafına bırakılmıştı. ABD *"sana verdiğim savunma malzemelerini istediğim zaman geri alırım"* diyordu. Hükümetin cevabı ise yine "tamam"dı.

"Yardımsever" ABD, her yeni anlaşmada daha çok şey isteyecek, işbirlikçi hükümetler ise her defasında "tamam" diyecekti.

"Yardımlar" yardımları izledi. 1946'da ABD ile yapılan ikili anlaşmanın adı **"10 Milyon Dolarlık Kredi Anlaşması"**ydı. ABD Türkiye'ye 10 milyon dolarlık kredi açıyor, karşılığında ise işine yarayan savaş artığı malzemeyi satın alma şartını koyuyordu. Ama satılan malzemenin mülkiyet hakkını vermiyordu.

ABD ile ilişkiye geçilmişti bir kere. ABD eli kapmış, kolu da istiyordu.

Verdiler! Osmanlı sultanlarını bile utandıracak uygulamalara ve anlaşmalara imzalar attılar.

Ki, bu sürecin en önemli halkası "Truman Doktrini" ve "Marshall Yardımları"dır. Yukarıda ifade ettiğimiz sayıları belirsiz hale gelen bağımlılığın halkaları olan ikili anlaşmalar da bu yardımlarla birlikte başlar. "Yardım" bir halka olup boynumuza geçer. İktidardaki Vahdettinlerin, Damat Feritlerin adları değişir sadece...

- Sürecek -

Sivil ve resmi ihanet sözleri

Yıl 1954...

Zamanın Cumhurbaşkanı Celal Bayar Amerika'da, Amerikalı işadamlarının şerefine verdikleri bir ziyafette şöyle konuşur;

"... Sizlere bütün sahalarda, her çeşit konularda açık bir pazar sunuyoruz. Hem de en müsait şartlarla..." Bu sözler karşısında dinleyiciler şaşkınlık içindedir. Bayar'ın bu sözleri, katıksız bir ihanetçi oluşundan mı, yoksa iktisat bilimin-den nasipsiz oluşundan mı sarfettiğini kestirememişlerdir.

1950-60 döneminin Genelkurmay 2. Başkanı Rüstü Erdelhun'un, İzmir'deki ABD 6. Taktik Hava Kuvvetleri Karargahı'nda 1959 yılında Amerikan askerlerine hitaben söylediği sözdür:

"... Bu memleket bizim değil, sizindir..."

"Gün gelir savaş biter. İşte o zaman barış masasına gelmeye kalktığınızda bir kenarda paltonuzla beklemek zorunda kalabilirsiniz." (ABD Eski Büyükelçisi Mark Parris)

Parris aşağılıyor, tehdit ediyor Sömürge ülke yöneticileri susuyor

Amerika'nın eski büyükelçisi **Mark Parris** bir süredir ülkemizde "görüşmeler" yapıyor. "Eski tanıdıklarını ziyaret ettiğini" söylüyor basına.

İşin masal kısmını geçelim, Parris, Amerika'nın Irak saldırısı için kulis yapıyor. Ve bunu yaparken, hiçbir resmi sıfatı bulunmadan Tayyip Erdoğan'dan patronlara kadar sıraya diziyor. Sıraya dizmekle de yetinmiyor açıktan tehdit ediyor. Şu sözler Parris'e ait:

"Türkiye karar vermekte gecikiyor. Arap dünyasının ABD'nin yanında yer almayacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz. "İslam alemi barış istiyor" izlenimi abartılı. ABD'nin beklemeye tahammülü kalmadı." ... "Ama gün gelir savaş biter. İşte o zaman barış masasına gelmeye kalktığınızda bir kenarda paltonuzla beklemek zorunda kalabilirsiniz. Şimdi ABD'nin yanında yer almazsanız savaş sonrasında Türkiye ABD'den yardım istemeye kalktığında aradığı Beyaz Saray telefonları hep meşgul çalar." (12 Ocak Hürriyet)

Mark Parris kim? Nasıl, hangi cüretle böyle konuşabiliyor? Ne bir hükümet yetkilisi, ne bir general, ona cevap vermeyi, haddini bildirmeyi aklından bile geçirmiyor. Çünkü hadlerini biliyorlar. Çünkü bu ülke on yıllardır sömürge bir ülkedir. Yeni-Sömürgecilik ilişkilerinin "doğal" sonucudur bu aşağılanma ve tehdit.

Zerre kadar onuru olan bir devlet, Parris'in eline paltosunu verip bu ülkeden göndermesi gerekirdi. Ama bunun yerine bakın nasıl geçiştirme açıklamaları yapıldı. Başbakan Gül, sanki Parris kendi başına bu tehditleri savurmuş, kendi kafasına göre aşağılayıcı, onur kırıcı sözleri sarf etmiş gibi, ABD ile stratejik müttefik olduğunu belirterek, *"kimse kendi reklamını yapma uğruna bizim bu ilişkilerimize gölge düşürmesin"* dedi.

Olmayan muhalefetin lideri Deniz Baykal da, aşağılamayı doğal karşılayarak, *"önemli olan Türkiye'nin kalıcı çıkarları"* demekle yetindi. Generallerden ise her zamanki gibi "çıt" çıkmadı. Onlar

"Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordudur" sözlerine dahi tepki gösterememişlerdi. Çünkü onu söyleyen de Amerikalıydı.

Amerikan konsolosları hep sömürge valisi oldular

Amerika ile sömürgecilik ilişkilerinin geliştiği 1950'li yıllardan bu yana şu veya bu oranda ABD elçileri bir sömürge valisi gibi faaliyet gösterdiler. Hiçbir hükümet de bundan rahatsız olmadı.

Gelip geçen Amerikan elçilerini hatırlayın, tümü bu ülkenin gerçek yöneticisi gibi davrandı, yeni kurulan hükümetler ya da iktidara aday partiler (eğer ABD'ye gitmemişse) ilkin onlardan icazet aldılar. Patronlarla yemekli toplantılarda pazarlıklar yapıldı, IMF anlaşmalarının zemininin hazırlanmasında birinci dereceden rol oynayanlar arasında oldular. Hatta kimi zaman iç politikaya ilişkin açıklamalar yapmaktan çekinmediler. CIA faaliyetleri ise her dönem buralardan idare edildi.

Eskisi aşağılıyor, yenisi Amerikan saldırısına destek toplantılarında

Amerikan eski elçisi *"lider ülke büyük Türkiye'yi aşağılarken, yenisi Amerikan saldırısına ortak etmek için toplantılar düzenliyordu."*

"Irak'a değil, IMF ile ekonomik programa önem verin" sözleriyle, **bizi desteklemezseniz IMF kredisini keseriz** tehditleri savuran Amerikan Büyükelçisi Robert Pearson geçen hafta içinde patronlarla görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerin ardından TÜSİAD savaş çığırtkanlığını alenileştirdi, patronların medyası ona keza, generaller hükümeti "kararsızlıkla" eleştirerek Amerikancılığını açık etti, TOBB ise önümüzdeki günlerde benzer bir girişim için hazırlanıyor.

Eskisinin aşağılamasına ses çıkarmayanların, yenisinin açıktan savaş lobisi yapmasına da elbette söyleyebileceği bir şey yoktur. Bağımlılık dille-ri de bağlar!

İnsanı kurtaracak paralar nerelere harcanıyor?

Diyarbakır'daki uçak kazasının en önemli nedeninin alanda ILS cihazının olmaması olduğu artık açık. Ama ILS cihazının olmamasının nedeni konusunda spekülasyon çok. Oysa spekülasyona gerek yok.

Diyarbakır'da dağ taş askeri tesis olmuş. Ama havaalanında insan hayatını kurtaracak aletler yok. Peki bu durum sadece Diyarbakır'da mı geçerli? Hayır, ülke genelinde durum budur. Ordunun ve polisin ihtiyaçları(!), yani halk üzerinde baskı, terör uygulamak için gerekli araçlar, geciktirmeksizin, bütçe engellerine takılmaksızın karşılanırken, halkın can güvenliğiyle ilgili harcamalar, yatırımlar oyalanır, bürokrasi cenderesinde süründürülür...

Hiç kimse bu kez sorunun gündeme geldiğini, halledileceğini düşünmesin. Diyarbakır kazasından öncekilerde de yapılmıştır benzer tartışmalar. Bundan sonraki uçak kazasına kadar bu dosya da kapatılıp, tartışma örtülebilir... Öyle olmasaydı, Türkiye uçak kazalarında da dünya sıralamasının en üstlerinde olur muydu?

Türkiye, uçak kazalarında, kaza yapan uçak sayısı itibarıyla **9.** sırada, uçak kazalarında ölen insan sayısı itibarıyla ise **2.** sırada. (Aslında birinciliği kıl payı Japonya'ya kaptırmışız, o da Japonya'da tek bir kazada 520 kişi ölmesinden kaynaklanıyor. Değilse, kimsenin kuşkusu olmasın da gerçek birinci(!) Türkiye!

Her türlü silah alımına, "güvenlik" yatırımına ödenek var, can güvenliğine yok.

Türkiye'yi yönetenler, bu "büyük", "model" ülkeye bir dünya ikinciliği daha armağan ettiler: Uçak kazalarında ölen insan sayısı açısından Türkiye dünya ikincisi! İşkencede, trafik kazalarında, faili meçhullerde dünya birinciliklerinden sonra bu dereceleriyle de ne kadar övünseler azdır!

Adalet Bakanı Cemil Çiçek bu gerçeği çok çıplak biçimde ifade ediyor aslında: *"Her F tipi 40 trilyona maloluyor, o parayı orta büyüklükte bir ile verseniz, tüm sorunları çözülür..."*

Ama öyle yapmıyorlar.

Çünkü bu düzenin mantığına ters öyle yapımları. Zonguldak kömür ocaklarında kaza olur, yüz, üç yüz işçi ölür. Ardından anlaşılır ki, can güvenliğini sağlayacak erken uyarı cihazları yoktur, yeterli değildir. Anında herhangi bir noktaya 10 bin askeri indirmekle övünen iktidarın, bir deprem bölgesine anında göndereceği ekipmanı yoktur. Çöplükler patlar bizim ülkemizde. Peki niye? Çöp dağının gazını alacak bir mekanizma yapılmamıştır da ondan... Bunlar yaşanmışlar. Daha yaşanacaklar geride. Bakın, **"18 Havaalanı aynı faciayı bekliyor"** diye başlık yaptı gazeteler.

"Gereken yapılacak" mı sizce? Doğru cevap için, 17 Ağustos depremi ve sonrasını hatırlayın.

Peki *"bize yol, su elektrik olarak dönmesi"* gereken vergiler nereye gidiyor? Memleketi özelleştirme adına tekellere peşkeş çekerek topladıkları paralar nereye gidiyor? Halka gitmediği kesin. Devlet Planlama Teşkilatı'nın son araştırmasına göre, Türkiye nüfusunun yüzde 38'i yoksul. Memleketin neredeyse yarısını aç, açıkta bırakmışlar, yine halkın can güvenliği için ayıracak paraları yok. Çünkü emperyalist tekellerden, işbirlikçi soygunculardan, generallerin silah alımlarından, kontra şeflerinin polisi donatmalarından geriye bir şey kalmıyor.

Halk için örgütlenmemiş ki bu devlet. "Halkın ihtiyaçları" diye düşünmüyor ki. Onların gündeminde tekellerin ihtiyaçları ve tekellerin soygun düzeninin "güvenliği" var sadece. Temel olan bu. Onun için falan ilin sorunları çözülüyor, ama o ile askeri tesis veya F tipi kuruluyor. Onun için, memurlara, işçilere üç beş kuruş daha fazla vermek yerine, tanklar, uçaklar alınıyor...

Özal'dan DSP-MHP-ANAP'a bütün hükümetler memleketi sattı;

Geri Kalanını Da AKP Satıyor

Özelleştirme demek, bir ülkenin satışa çıkarılması demektir. Yeraltı, yerüstü bütün zenginliklerinin emperyalist tekellere ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekilmesi demektir. Bir avuç tekelin daha da zenginleşmesi, milyonların işsiz kalması, açlık ve yoksulluğa sürüklenmesi demektir.

Özelleştirmelerin tarihi eski olsa da, esas olarak cunta sonrası Özal ile başlayan özelleştirmeler sonucu yüzbinlerce emekçi işinden oldu, kamuya ait yüzlerce fabrika satıldı. Gelen giden bütün hükümetler özelleştirme politikaları ile IMF'ciliklerini, sermayenin hükümetleri olduklarını kanıtladılar.

Şimdi sıra AKP hükümetinde.

AKP hükümetinin emeklilere verdiği zammın hemen bir hafta sonrasında açıklanan başta tekel ürünlerine olmak üzere zamlar ve özelleştirmeler AKP'nin "kaşıkla verip kepçeyle almanın" da ötesinde, "aş kazanını" tekellerin sofrasına koymakta öncekileri de sollayacağını işaretleri oldu. Devlet bakanı Abdullatif Şener, "İlk defa bir hükümet böyle kararlı bir takvimi belirleyerek somut bir programı ortaya koydu. 17 yılda yapılan özelleştirme uygulamasının en az yarısını 2003 yılında gerçekleştireceğiz." sözleriyle bunu teyid etti.

Çıkarılan kimi sorunlar nedeniyle önceki hükümete sorulan "siyasi irade nereye kadar" sorusuna bakın nasıl cevap veriyor Şener;

"Özelleştirme programının bütün ayrıntıları için

bu kararlılık vardır. Gerek görüldüğünde ekonomik değerini kaybetmiş kuruluşların kapatılmasına, istihdamın daraltılmasına (türkçesi işten atmaya) karar vereceğiz. Hiçbir sıkıntı, problem gerekçe olamaz."

"Kararlılıkla" övündüğü konuya bakın; satışıyla, işsiz bıraktıklarıyla övünüyor. Sonra gelsin, "evimizin içini kendimizi düzeltiriz" yalanları, aç bıraktıklarını sadakalarla uyutma oyunları.

Satacak Başka Şey Kaldı Mı?

Merak etmeyin, bir süre sonra bu soru çok daha açık olarak sorulur hale gelecek. Hele AKP'nin satışa çıkardıklarına bakıldığında, söylememek imkansız. İşte satışa çıkarılacaklardan bazıları:

Köprü ve otoyolların işletme devri, IMKB, Milli Piyango, İstanbul Altın Borsası, Halk Bankası, enerji üretim ve dağıtım tesisleri, Limanlar, (Çeşme, Dikili, Trabzon, Seka Taşucu ve Kuşadası limanları) SEKA (Afyon, İzmir ve Kasatamonu fabrikaları), İGSAŞ, Petkim, Gerkonsan, Taksan, TZDK Adapazarı, SEKA (Akdeniz, Aksu, Balıkesir ve Çaycuma işletmeleri), Eti Gümüş, Eti Elektrometalurji, Eti Bakır, Karadeniz Bakır işletmeleri, Sümer Holding (Diyarbakır, Malatya, Adıyaman, Çanakkale Deri, Van Deri, Tercan, Akdeniz, Sarıkamış, Adana Çırçır, Merinos, Bakırköy, Beykoz, Antalya, Bergama, Manisa tesisleri), Ataköy otel-

IMF Denetimde

Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Johannes Linn ile IMF Birinci Başkan Yardımcısı Anne O. Krueger, Türkiye'de. Hükümetten önce TÜSIAD ile bir toplantı yapan IMF'ciler, AKP iktidarının IMF programına uyup uymadığına bakacak. Hükümet de zaten gerekli hazırlıkları özelleştirmelerle, tekel ürünlerine zamlarla, IMF programına kararlılığını günde beş vakit her namaz öncesi ilan ederek tamamlama gayretindedir.

IMF'nin ekonomiyi mi yoksa Irak saldırısını mı görüşeceği ise ayrı bir konu. Amerikan tekelleri için ülkeleri satın alan IMF, Irak saldırısında da devrede. Ekonomik konular, krediler de şu anda buna bağlı. Bunun ötesi, iktidarın halkı ne kadar aç, işsiz bıraktıklarıyla başarısını ölçecekler!..

Emperyalist sermaye AKP ile daha mutlu!

"Yabancı yatırımcı" diye yumuşattıkları emperyalist tekeller daha azgınca sömürsün, bu ülkenin yalarına tabi olmasın diye geçmişte çıkarılan yasaları yeterli görmeyen AKP, ufak tefek dikenleri de temizleyerek, dikensiz gül bahçesi yaratma yolunda. Böylece satışa çıkardığı kuruluşlara emperyalist müşteriler bulması da kolaylaşmış olacak.

TBMM'ye sunulan yasa tasarısı ile "izin ve onay sisteminin kaldırılarak, bilgilendirme sistemine" geçiliyor. Yani bir ABD tekeli ülkemizi talan etmek için sadece ben talan ediyorum, haberiniz olsun demesi yetecek. Ne mutlu emperyalist tekellere; artık "yatırımcıyı teşvik etmekte kararlı" AKP iktidarı var!

cilik, Ataköy Marina ve Türk Hava Yolları.

Özelleştirilecek olanların yanısıra bir de “zarar ediyor” denilerek kapatılacak olanlar var; Demir Çelik işletmeleri, Zirai Donatım Kurumu, TUMOSAN bunlar arasında.

Açıklananlar, IMF’nin bile istediğinin ötesinde. IMF çok memnun olacak, IMF’den çok IMF’ci olduklarını da sermayeye ispatlamış oldular.

64 bin kişi işsiz kalacak

Özelleştirilecek fabrikalardaki 64 bin işçi işsiz kalacak. Şener’in, “özelleştirme sonrası işsiz kalmalarını engelleyecek formüller düşündüklerini” söylemesi masaldan, günü kurtarmaktan ibaret. Daha önceki özelleştirmelerde de işsiz kalan milyonlar için aynı yalan söylenmişti.

Ama özelleştirme kapsamına alınan kamu kuruluş ve bankalarına bakıldığında, sadece emekçilerin değil, esnaf ve köylünün de değişik biçimlerde kıyımından payını alacağını gösteriyor. Köylünün TZDK’sı, esnafın Halk Bankası bunun bir örneği.

“Emekli zamları için kaynak nerede” sorularının hemen ardından ve IMF heyetinin gelişinin hemen öncesinde hızla açıklanan özelleştirmeler, temel olarak, IMF karşısında geri adım atılan faiz dışı fazlayı (yüzde 6.5) tutturmak amaçlı.

Bunun anlamı şu; satılabilecek olan her şey satılacak, kamu yatırımları duracak ya da söz verilenlere hiç başlanmayacak, daha fazla zam yapılacak, kamuda emekçiler işten atılacak, karşılığı daha fazla yoksulluk ve açlık olacak elbette. Ve böylece IMF’nin istediği oran tutturulacak.

AKP’nin halkın sorunlarını çözeceği iddiasındaki ekonomi politikası işte bu! Öncekilerden bırakın farkı olmasını, özelleştirmedeki fütursuzluğu ile daha da beter sonuçları yaratacaktır.

AKP’nin kimin iktidarı olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor; bir avuç tekelin ve IMF’nin. TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan boş yere “**ekonomik konularda sayın başbakan ile mütabıkız**” demiyor. Tek başına iktidar olmanın “gücünü” onlar için kullanıyor. Muhalefet dersenez, zaten öyle bir şey yok.

Yoksulluğun, açlığın frenine basamayan AKP, “özelleştirme frenine hiçbir şekilde basılmasına razı olmama” kararlılığıyla, özelleştirmelerin burada kalmayacağını da bugünden ilan ediyor. Anlaşılan o ki, daha satılacak şeyler var.

Satın! Yeter ki AKP iktidarına emperyalistlerin ve sermayenin desteği sürsün! Her şey koltuk için, halkı aç bırakmak da, emekçileri işsiz bırakmak da bu uğurda mübah!

Sendikalar Neyi Bekliyor?

AKP’nin açıkladığı özelleştirmeleri bir sendika başkanı şöyle eleştiriyor; “*sendikaların ve bundan olumsuz etkilenecek toplum kesimlerinin görüşünü almaya gerek bile duymamaktadır. TOBB, TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK gibi sermaye örgütlerini ‘sivil kitle örgütleri’ olarak gören hükümet, bunlarla yürüttükleri alışverişi ‘toplumsal uzlaşma’ olarak sunmaktadır.*”

Eleştiri doğru, AKP’nin katılımcılıktan anladığı da tam böyledir. Ama özelleştirmelerde meselenin bir de sendikalar cephesi var. AKP iktidarının seçim vaadini bir kenara bırakın; hangi iktidarın sendikaları dikkate alması için ne yapıldı?

Hiçbir iktidar durup dururken, sendikaları dikkate almaz. Sen, sendikal örgütlenmeyi zayıflatan, işçileri sokağa atan özelleştirmelere karşı bugüne kadar nasıl bir mücadele verdin ki, iktidar sorma gereği duysun? Sendikaların en fazla bir iki açıklama, haydi bunun ötesinde bir iki eylemle geçiştireceklerini çok iyi biliyor. Yıllardır bu sahneler yineleniyor. Ve **işte sonuç**; işçilerin en fazla oyunu alan AKP iktidarı pervasızca giriştiği özelleştirmelerde emek örgütlerinden yana hiçbir kaygı taşımıyor.

Elbette, sınıf gerçeğini bir yana bırakarak, sınıfa ihanet ederek işveren örgütleriyle “ekonomik sosyal konsey”lerde biraraya gelmelerin, “hepimiz fedakarlık göstereceğiz” yalanıyla IMF programlarına destek vermenin süreci ve sendikal anlayış daha ayrıntılı değerlendirilmelidir. Bugün değilse yarın işçi sendikaları bu hesaplaşmayı yapmak zorunda kalacaklardır.

Bugün acil olansa “özelleştirmede kararlılık” ilan eden AKP iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu saldırıya karşı mücadele ne Türk-iş başkanının dile getirdiği gibi, sadece “*ilgili sendikaları*” ilgilendirmeli, ne de salt açıklanan işyerleri özelinde kalmalıdır.

İşçiler, İşçi sendikaları;

Bir bütün olarak özelleştirmeye karşı mücadeleyi, Amerikan saldırganlığına karşı mücadeleyle birleştirerek alanlara çıkaralım. Her iki saldırının da odağı aynı, her ikisi de tekellerin çıkarları için. AKP iktidarının ekonomik, siyasi, anti-demokratik uygulamalarına karşı çıkalım. Bu ülkenin sınıfsız olmadığını, sattırmayacağımızı haykıralım.

İslamcılığın ekonomi politikası yoktur

Kapitalizm hangi ad altında savunulursa savunulsun; emekçi halk için sömürü ve zulüm demektir. Değişen, sadece zulmü ve sömürüyü sürdürendir.

AKP, iktidar olduğu günden bu yana sermaye için çalışıyor. Ne bayramlık zekatlar ne de emekliye verdiği (ve zamlarla geri halktan çıkardığı) zam bu gerçeği değiştirmiyor. Bu nedenle kendinden öncekilerden iktidarı değil de, emperyalizme peşkeş çekme nöbetini devralmış olan Tayyip ve Gül, Özal'lara, Yılmaz'lara rahmet okutuyor özelleştirmede.

Aksi de mümkün değildi. Çünkü **AKP, kapitalizmi savunuyor** ve parti programında buna şu ifadele yer veriyor;

"Partimiz aşağıdaki temel ilkeleri benimser;

-Tüm kurum ve kural-larıyla işleyen piyasa ekonomisinden yanadır. -Devletin ilke olarak her türlü ekonomik faaliyetin dışın-da olması gerektiğini benimser. -Özelleştirmeyi daha rasyonel bir ekonomik yapının oluşması için önemli bir araç olarak görür. -Küreselleşmenin getirdiği yapısal dönüşümlerin en az maliyetle gerçekleştirilmesini savunur ve bunun en sağlıklı yolunun uluslararası rekabet gücünün artırılması olduğuna inanır... -...Yabancı sermayenin, Türk ekonomisinin gelişmesine katkıda bulunacağına inanır. -Avrupa Birliği, Dünya Bankası, IMF ve diğer uluslararası kuruluşlarla olan ilişkilerimizin, ekonomimizin ihtiyaçları ve ulusal çıkarlarımızı doğrultusunda sürdürülmesi gerektiğine inanır."

Bu maddelerin tümünü kapitalizmi savunan herhangi bir sağ ya da sosyal demokrat parti programında bulabilirsiniz.

Meşruiyet kaygısından kaynaklı olarak gerçek düşüncelerinin programa yazılmadığını, aslında "adil düzen" benzeri bir sistemi savunduğu da söylenecektir. (Onun da ne olduğu FP iktidarında görüldü ya!) Ya da bu düzen sınırları içinde politika yapıyorsan, sistemin yapısını kökten değiştiremezsin, bu ancak devrim sorunudur denilebilir.

Genel doğrular olsa da, bunlar AKP için geçerli

değildir. Çünkü onun sorunu savunduğu ideolojinin, islamcılığın kendine has bir ekonomi politikası olmamasındandır. İslami devrimini yapmış **İran'a bakmak** bunu anlamak için yeterlidir. Şah devrilmiş, islami düzen kurulmuştur, ama alt yapıda, yani ekonomide, üretim ilişkilerinde bir değişiklik olmadığı, kapitalizm sistem olarak varlığını sürdürdüğü için halkın durumunda da köklü değişiklikler olmamıştır. Değişiklik üst yapıda, siyasetin yürütülüş tarzında, yaşam tarzındadır. Bu da ancak kapitalizmin bir versiyonu olmaktan öte bir sonuç doğurmamıştır.

Ve yine bu nedenle de anti-emperyalistlikleri de tutarsızdır. Tutarsızlığın özünde sınıfsallık vardır, kapitalizme karşı olmak emperyalistlere karşıtlığı da olsa olsa ameri-

kan karşıtlığı ile sınırlamaktadır. (O da, kendilerine yöneldiği sürece. Yönelmediğinde ise, aynı güç tarafından kullanılmaya hazırdırlar.)

*

"Yeşil sermaye"nin bulunduğu MÜSİAD'tan AKP yönetici ve finansörlerine bakın, tümü burjuvalardan oluşmaktadır. Tütünün varoluşu kapitalist sistemle birlikte şekillenmiştir. Aynı bir yazı konusu olan, islamcı sermayenin oluşum süreci, ülkemizin sömürgeleşmesi ile atbaşı gitmektedir. Biz sömürgeleştikçe islamcı sermaye gelişti. Kimi dönem baskı altında tutulmasından dolayı tam bir gelişim zemini bulamasa da kapitalist sistemi savunarak varlığını korudu. 28 Şubatçılara karşı kendilerini savunurken, *"sermayenin yeşili kırmızısı olmaz"* derken de çok haklıydılar. Kapitalizmin İslamcı söylemle savunulması sadece, sömürü ve zulüm demek olan kapitalizmin sürdürücülerini değiştiriyor, özünde halk açısından değişen bir durum olmuyor.

Kapitalizme karşı olmadıkları için, kimi noktalarda çatışma içinde olsalar da oligarşiye de, işbirlikçi tekelci burjuvalara da karşı değildirlar. Onlar da yaygın deyimiyile, iktidarlara döneminde kendi

zenginlerini yaratarak soygunu sürdürüyorlar. Bu nedenle baskılardan yakınsalar da, baskıların kaynağını 28 Şubatçılar olarak görmekten öteye gidemezler. Oysa bütün baskı ve yasaklar kapitalist sistemi korumak için uygulanmaktadır.

*

Peki İslamcı sermayenin TÜSİAD'çılardan hiç mi farkı yoktur?

Vardır elbette; sömürü çarkını savunurken İslami söylem kullanırlar, tarikatların aynı zamanda birer holdinge dönüştüğü süreç bu gerçeği çok çarpıcı olarak ortaya çıkarmıştır. Halkımızın dini duygularını kullanarak nasıl kasalarını doldurduklarının onlarca bilinen örnekleri yansımıştır.

Farklı olan kullandıkları üslup ve biçimdir. Bu sayede kapitalizmin rekabetçi ortamında kendi pazarlarını, kendi tüketici kitlesini yaratabilmişlerdir. Bu sayede rakipleri karşısında kendilerine bir avantaj yaratmışlardır. **"Faiz haram"** derken **"faizsiz kazanç"** uydurmacasıyla halkı dolandırmışlardır. Işık tarikatının İhlas Holding'inin sonuçları hatırlardadır. Özellikle yurtdışında çalışan, çoğunluğu tarikat çevresinden olan insanların tasarruflarını holdinglerde toplayarak karlarına kar kattıklarını örnekleri ise sayılamayacak kadar çoktur.

Özellikle 1980'li yıllarla birlikte tarikat ilişkileri, tarikat holdinglerinde biçim değiştirmiştir. Tarikat şeyhi patron, müridleri ise bu holdinglerde çalışan işçi veya holdinglerin sadık müşterileri olmuştur.

Tarikat holdingleri işçilerini özellikle İslamcı kesimden seçmektedir. Bu kendi içlerindeki bir dayanışma gibi gözükse de, özünde azgın sömürünün de dini kılıfına hizmet etmektedir. Çünkü cemaat bağıyla yürütülen işçi işveren ilişkisinde işçi dinin gereği şükretmek zorundadır. Sendika, grev, toplu sözleşme derdi olmadan azgın bir sömürü söz konusudur. Bu şekilde elde edilen karlar, tam bir kapitalist anlayışa uygun olarak yeni yatırımlara dönüştürülmektedir.

*

Söylemi ne olursa olsun, ister "ılımlı" isterse "radikal" olsun, islamcılar iktidar olsalar da, bugünkü gibi önünde Genelkurmay ve başka engeller bulunmasa da, **halka verebilecekleri hiçbir şeylerinin olmamasının asıl nedenini de kapitalist sistemi savunmalarında** ve üzeri-ne şallar geçirerek uygulamalarında aramak gerekir.

Kapitalist sisteme karşı İslamcılığın sistem olarak ciddi bir alternatif oluşturamaması da buradan kaynaklıdır. Üretenlerin yönettiği bir sistem savunulmadığı için, "komşusu açken tok yatmamak" da sadakalarda, holding poşetleriyle reklamı yardım dağıtımlarında kendini ifade etmektedir.

Tek Gelirim Asgari Ücretti, Artık O Da Yok!

Geçen haftaki sayımızda haberine yer verdiğimiz Malatya Üniversite Hastanesi'nden atılan işçilerinden birine ait bu söz.

Hastanede ihaleyi alan yeni taşeron tarafından 122 işçi ile birlikte işten atılan Bayram Özkaynak, *"düzenli bir şekilde çalışıyorum ve öyle olumsuz bir hareketim olmadı buna rağmen sendikalı olduğum için çıkardılar."* diyor ve ekliyor;

"Bundan sonra yapacağım bir işim yok, mesleğim yok ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Evim kira, üç çocuğum var ikisi öğrenci. Artık bir sağlık güvencem de yok, hasta oldum mu herhalde ölmeyi bekleyip duracağız."

Bayram Özkaynak benzer durumdaki yüzbinlerce emekçiden sadece birisi. Açık ortada kalmış, hastalanmamayı umuyor, yoksa ölümü bekleyecekler çoluk çocuk hep birlikte. İşten atılma nedeninde de tek değil. Aynı nedenle yüzbinlerce emekçi işinden oldu.

Özelleştirmelerle 64 bin yeni Bayram yaratmaya hazırlanan AKP'nin savunduğu sistem insanlarımızı aç bırakıyor, işsiz bırakıyor, ölümü bekler hale getiriyor. Ne yapacak şimdi Bayram? Bir islamcı holdingin kapısını çalıp uzatacağı üç beş günlük yiyecek poşetini mi bekleyecek? AKP halkın sorunlarını böyle mi çözecek? Yoksa bir dahaki bayram gününe, para yardımı dağıtılmasını bekleyecek Bayram?

Hekimlerden Protesto

İstanbul Tabip Odası üyeleri, hükümetin 2003'ün ilk üç ayı için yaptığı göstermelik zammı ve nemaların ödenmemesini protesto ettiler. Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde biraraya gelen İTO üyesi hekimler aldıkları maaşla geçinemediklerini ifade ederken Amerikan saldırısına karşı da dövizler taşıdılar. Eylem sırasında **"IMF ile yapılan bütün anlaşmalar iptal edilsin"** sloganları atan hekimler, *"Örgütlü emek, sağlıklı toplum"* yazılı önlükler giydiler.

“SAVAŞA HAYIR” EYLEMLERİ

❑ KÜÇÜK ARMUTLU CEMEVİ'NDE

"IRAK'TA SAVAŞA HAYIR" BASIN AÇIKLAMASI

12 Ocak Pazar günü saat:15.00'te Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sarıyer Şubesi, Küçük Armutlu Cemevi'nde "Irak'ta Savaşa Hayır" konulu bir basın açıklaması yaptı.

Polisin yoğun ablukasına rağmen 50 kişinin katıldığı açıklamada savaşın milyonlarca Iraklı'nın ölümü, sakat kalması ve açlığa mahkum edilmesi anlamına geldiğini ve halk olarak Irak'ta savaşa karşı olunduğu vurgulandı.

Açıklama "Irak'ta Savaşa Hayır, Çocuklar Ölmesin, ABD Emperyalizmi Ortadoğu'da Döktüğü Kanda Boğulacak, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla bitirildi.

❑ BURDUR'DA BASIN AÇIKLAMASI

Tüm ülke çapında yürütülen savaş karşıtı eylemliliklere 16 Ocak 2003 tarihinde Burdur'da yapılan basın açıklaması ile bir yenisi daha eklendi.

Cumhuriyet Parkı'nda yapılan basın açıklamasına Burdur Gençlik Derneği'nin yanı sıra KESK, Yurtsever Gençlik, Emek Gençliği ve halk katılımı gösterdi.

Daha önce katılım sözü vermelerine ve Emek Platformu üyesi olmalarına rağmen Kamu-Sen ve Memur-Sen üyeleri-nin basın açıklamasına katılmamaları tepkiyle karşılandı.

Burdur Gençlik Derneği üyeleri basın açıklamasında Emperyalist ABD, YÖK ve Tecrite karşı hazırlanan dövizlerini taşıdılar.Yaklaşık 150 kişinin katılımıyla yapılan basın açıklaması olaysız sona erdi.

❑ İZMİR'DE BASIN AÇIKLAMASI YAPILDI

16 Ocak 2003 günü saat 12.30'da Emek Platformu üyeleri, Konak Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasıyla ABD'nin Irak halkına yönelik saldırı hazırlıklarını protesto ettiler.

Saat 11.00'de işyerlerinde yarım saat iş bırakan kamu emekçileri Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını Emek Platformu Dönem Yürütmesi adına Yaşar Gül okudu. Yaşar Gül şunlara değindi; "Bu savaş evimizden, televizyonlarımızdan izleyeceğimiz bir savaş olmayacak. Bu savaş ekmeğimizi, aşımızı küçültecek, yeni krizler yaratacak, işsizlik getirecektir. Tepkimizi ve taleplerimizi, bugün üretimden gelen gücümüzü kullanarak, 26 Ocak'ta kitlesel basın açıklamalarıyla dile getirerek savaşa karşı barışı savunacağız dediler.

❑ AMERİKAN ASKERİ OLMAYACAĞIZ

ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığı nedeniyle Kocaeli'de devrimci demokrat, yurtsever öğrenciler Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde 16 Ocak Perşembe günü basın açıklaması yaparak tepki gösterdiler.

Rektörlüğün önünde 12.15'te başlayan eylemde, basına açıklamayı yapan Esra Aslan, "Ortadoğu tehlikeli bir dönemecin eşiğindedir. ABD Ortadoğu'nun zengin petrol yataklarından faydalanmak istemektedir. Irak da bu amacını gerçekleştirmede en büyük engel olmaktadır. Ülkemizdeki Irak halkının kanının üzerinden kar etmek isteyenler MGK, TÜSIAD ve emperyalizmin diğer işbirlikçileridir. Sözü ettiğimiz bu kesimler ülkemizde de savaş koşullarının oluşması için zemin oluşturma çabasındadırlar. F tiplerindeki tecrit ayrıca da demokratik çevrelere uygulanan amansız baskılar, bu çabanın sonucudur" denildi.

Basın açıklamasının ardından, Merkez Kampüsü'nden kantine yürünerek, "Amerikan Askeri olmayacağız, Irak Halkı Yalnız Değildir, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur. YÖK Kalkacak Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganları atıldı. "Omuzdan Tutun Beni" türküsüyle halaylar çekildi. Emperyalist savaşa ve tecrite karşı eylemlerin devam edeceği duyuruldu. 60 kişinin katıldığı eylem 12.40'da sona erdi.

❑ MALATYA EMEK PLATFORMU'NDAN BASIN AÇIKLAMASI

16 Ocak 2003 saat 12.00'de Merkez Postanesi'nin önünde yapılan basın açıklamasında: "Savaş kapımıza dayandı. 26 Ocak'ta kitlesel basın açıklamalarıyla dile getirerek savaşa karşı barışı savunacağız" dendi. Otuz dakika süren basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Ayrıca "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, ABD Askeri Olmayacağız, Irak'ta Savaşa Hayır, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Savaş Ölüm Demektir ve Yaşasın Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganları atıldı.

❑ TRABZON'DA BASIN AÇIKLAMASI

Trabzon'da iki hafta önce başlayan Barış İçin Beyaz Kureda ve İmza Kampanyası'nın sona ermesinin ardından 16 Ocak Perşembe günü saat 12.30'da Postane önünde toplanan Savaş Karşıtı Platform temsilcileri yapılan basın açıklamasından sonra toplanan 25 bin imzayı Başbakanlığa gönderdiler. Basının büyük ilgi gösterdiği basın açıklamasında sivil polislerinde fazlalığı dikkat çekti.

Halkımız kararını meydanlarda veriyor

ABD ÜSLERİ KAPATILSIN!

Büyük kentlerden Anadolu kentlerine, ilçelere, beldelere kadar, işçi, memur, gençlik, hukukçular, gecekondulular her alanda Amerikan saldırganlığına karşı eylemlerini sürdürüyor. Yaygın olarak süren eylemlerde en sık atılan iki slogan, Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve ABD üsleri kapatılsın sloganları olurken, "barış" manevraları arasında ABD'nin isteklerine adım adım evet diyen iktidara karşı halk kararını meydanlarda açıklıyor.

Amerikan saldırganlığına Hayır!

11 OCAK

Ankara'da Demokratik Mamak Platformu (Halkevleri, İdilcan Kültür Merkezi, İşçi Kültür Evi, EMEP, SDP, HADEP, PSAKD, SHP, Tohum Kültür Merkezi) Tuzluca'yı'da düzenlediği panellerle Amerikan saldırganlığını tartıştı. "Irak'ta Savaşa Hayır, Bu Savaş Kimin Savaşı" konulu panele yazar Haluk Gerger, İHD, ANKARA Şb. Başkanı Ender Büyükcülha ve A.Ü. SBF Öğr.Gör.Metin Özuğurlu panelist olarak yer aldılar. 200 kişinin katıldığı panelde TAYAD'lı Niyazi Ağırman da savaş ve tecrit konusunda bir konuşma yaptı.

Ankara'da Yüksel Caddesinde biraraya gelen Ankara Savaşa Hayır Platformu, Ankara Gençlik Derneği, Özgür Gençlik, Öğrenci Koordinasyonu "imparatorluk savaşına geçit verilmeyeceğini" dile getirdi. 100 kişinin katıldığı eylemde, "Irak Halkı Yalnız Değildir, Amerikan Askeri Olmayacağız, Katil ABD Irak'tan Defol" sloganları atıldı. 17 Ocakta ABD Konsolosluğu önündeki eyleme çağrı yapılırken, **Öz-**

lem Türk'ün şehitlik haberinin gelmesiyle birlikte, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Özlem Türk Yoldaş Ölümsüzdür, Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları haykırıldı.

Samsun Liman Kavşağı'nda Savaş Karşıtı Platformu tarafından düzenlenen ve Karadeniz sularında yaklaşık 2 saat süren eyleme 75 kişi katıldı. Denizde süren eyleme sahilde ise 300 kişi destek verdi. "Limanlar ve Üsler ABD'lilere kullanılamaz.", "Sakatlığın kaynağı Savaşa Hayır", "Deniz ve limanlarımızda savaş gemilerini ve askerlerini istemiyoruz." yazılı pankartlar taşınan eylemde "Kahrolsun ABD emperyalizmi" sloganları atıldı. DİSK Karadeniz Bölge Temsilcisi Bekir Belovacıklı yaptığı açıklamada, "ABD'nin 'terör' bahanesiyle dünyanın jandarmalığına soyunduğunu ve kendisine biat etmeyen yoksul halklara karşı tehdit oluşturduğunu söyledi.

İzmir Savaş Karşıtı Platformu 30 bin kişinin imzaladığı "Savaşa Hayır" metnini, düzenlediği basın açıklamasıyla TBMM'ye gönderdi.

Karabük'te, teknik eğitim fakültesi ve Safranbolu Meslek Yüksek Okulu öğrencileri 150 kişinin katıldığı "emperyalist savaşa hayır" paneli düzenledi. Panelde, "emperyalist savaşa karşı olmanın basit barışçıl söylemlerden değil sınıf savaşından geçtiği" vurgulandı.

Antalya'da 100'den fazla demokratik kitle örgütünün katılımı ile oluşturulan Savaş Karşıtı Platformu, kentin değişik yerlerinde açtığı imza standlarıyla Irak'a saldırıya karşı çıkıyor.

Malatya'da Edebiyat topluluğu girişimi ve İnönü Üniversitesi Savaş Karşıtı Öğrenci platformunun desteği ile ODTÜ öğretim elemanı Doç.Dr. Cem Somel tarafından Irak Savaşı ve Türkiye konulu bir konferans düzenlendi. Konferansa yaklaşık 500 kişi katılırken, Platform üyesi öğrenciler, "Irak'ta savaşa hayır" logolu kokartlar dağıttı.

İstanbul, Gazi Mahallesi'nde toplanan kadın ve çocuklar, Amerika'nın Türkiye'yi üs olarak kullanmasına karşı çıktılar.

İstanbul Beyoğlu'nda il binası önünde basın açıklaması yapan ÖDP'lilerin ABD konsolosluğuna yürüyüşleri polis tarafından engellendi. Konsolosluğa yakın bir yere yürümelerine izin verilen ÖDP'liler burada bir açıklama yaptı.

Tunceli’de 25 kurumun oluşturduğu Tunceli Savaş Karşıtı Platformu’nun Kışla Caddesi’nde düzenlediği eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin de katıldığı eylemde polisin engelleme çabaları boş çıktı. Mitingte yapılan konuşmalarda Amerikan saldırganlığına karşı çıkılırken, savaşın bölgeye vereceği zararlar da dile getirildi.

12 OCAK

Amerikan Üsleri Kapatılsın!

Tokat Cumhuriyet Meydanı’nda bir gösteri yapan, Tek Gıda-İş, Tür Köy-Sen, Tokat Esnaf ve Sanatkarlar Odası, Memur-Sen ve ADD üyesi yaklaşık 300 kişi “Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye” sloganlarını haykırarak, “Limanlar ve üsler ABD’lilere kullandırılmamalıdır, Denizlerimizde, limanlarımızda Amerikan savaş gemilerini ve askerlerini istemiyoruz.” dedi.

Elazığ’da Emek, DEHAP ve ÖDP gençliği “Amerikan kuklası İktidar İstemiyoruz!” dövizleriyle PTT önünde bir basın açıklaması yaptı. Eylemde, “Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!” sloganının yanı sıra, “Bush’lara, Puşt’lara Hayır!” sloganı da atıldı.

13 OCAK

Amerikan saldırganlığına Hayır!

Hatay’da, aralarında Hatay Gençlik Derneği’nin de bulunduğu sendika, DKÖ ve partiler yaptıkları basın açıklaması ile Amerika’nın dünyayı işgal planına karşı olduklarını belirterek, Savaş Karşıtı Platformu kurduklarını ilan ettiler.

IHD İstanbul Şubesi üyeleri, Ortaköy’de düzenlediği gösteride Türkçe Kürtçe “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları attı.

İstanbul Boğaz Köprüsü’ne kendilerini zincirleyerek F tiplerini ve Amerikan saldırganlığını protesto etmek isteyen tutsak aileleri polisin müdahalesiyle engellendi.

Adıyaman’da Ankara Birlik Tiyatrosu KESK’in düzenlediği etkinlikte sahnelediği oyunun sonunda, ‘Savaşa hayır’ yazılı pankart açtı.

Muğla’da 1. Amatör Küme futbol maçında Bodrumspor, Marmaris’te İçmeler Belediyespor ile oynadığı maçına ‘Savaşa hayır, çocuklar ölmesin’ pankartıyla çıktı.

14 OCAK:

Amerikan Üsleri Kapatılsın!

Zonguldak’ta AKP, CHP, DSP, MHP, DYP, SP il ve ilçe başkanları ortak bildiri yayımlayarak, “Türkiye, ABD’nin Irak’a karşı askeri müdahalesini kolaylaştıracak tutum ve davranışta bulunarak taraf görünmesine neden olacak hareketlerden kaçınmalı” denildi.

nışta bulunarak taraf görünmesine neden olacak hareketlerden kaçınmalı” denildi.

Malatya’da Turgut Özal İlköğretim Okulu bahçesinde çocuklar savaş karşıtı gösteri düzenledi.

Mersin savaş karşıtı platformu İHD binası önünde düzenlediği eylemde, “ABD askeri olmayacağız, savaş değil iş istiyoruz, Özgürlük adalet halklara eşitlik, Savaş açlığın yoksulluğun zulmün adıdır” dövizleri açıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada “emperyalist savaşın kiralık askeri olmayacağız, suç ortağı olmayacağız” denildi.

15 OCAK

Amerikan saldırganlığına Hayır!

Daha önce, AKP ve CHP’ye “ülkemin topraklarının ve hava sahasının her türlü yabancı güce kapatıldığı ilan edilsin. Türk devleti adına ne gibi görüşmeler yapıldığı, ne tür taahhütlerde bulunulduğu halka açıklansın.” talebiyle birer mektup gönderen **İstanbul ÇHD** üyesi avukatlar Galatasaray postanesine yürüyerek, başbakanlığa gönderdikleri kartlarla Irak’a saldırıya karşı çıktılar. Cüppeleriyle yürüyen avukatlar yürüyüş boyunca “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi” sloganları attılar.

16 OCAK

Amerikan Üsleri Kapatılsın!

Emek platformunun eylem takvimi gereğince 16 Ocak’ta, ülke çapında yarım saatlik iş bırakma eylemleri yapıldı. Birçok kentte işbirakan emekçiler yaptıkları basın açıklamaları ile hükümetin topraklarımızı Amerika’ya açmamasını istediler ve patronların savaş kışkırtıcılıklarını protesto ettiler. Başta İstanbul’un Anadolu ve Avrupa yakaları ile Ankara’da alanlara çıkan binlerce emekçi Amerikan saldırganlığına hayır sloganlarını haykırdı.

NASIL BİR ÜNİVERSİTE İSTİYORUZ?

Bizim Karar Vermediğimiz Üniversite Bizim Değildir ②

Yazımızın birinci bölümünde, bozuk düzenin partilerinin, rektörlerinin bozuk üniversite düzenini değiştiremeyeceğini; üniversite sisteminin değiştirilmesi mücadelesiyle mevcut üniversite sisteminin değiştirilmesi mücadelesinin özdeş olmasa da, içiçe geçeceğini vurgulayarak, “nasıl bir üniversite istiyoruz” sorusunun ilk maddesini açmıştık. İlk madde “**Üniversiteler parasız ve tüm halka açık olmalıdır!**” di-yordu.

Ama bu tek başına üniversiteleri halk için bilim üretecek, halkın çıkarlarına göre eğitim yapacak bir kuruma dönüştürmüştür olmaz. Bunu tamamlayacak iki temel konu daha vardır: 1) Üniversite yönetiminin demokratikliği 2) Eğitimin muhtevasının yeniden şekillendirilmesi.

Che Guevara, devrimin ardından üniversitelerin nasıl şekillendirilmesi gerektiğini şu veciz sözlerle anlatmıştı: “*Üniversite artık renk değiştirmeli, zencilerin, melezlerin, işçi ve köylünün rengine bürünmelidir.*” Biz bu sözleri kısaca, üniversite halkın rengine büyümelidir diye özetleyebiliriz. Üniversitenin işleyişinden eğitimin muhtevasına kadar her şey, temelde bu değişimi sağlamalıdır.

Yüksek öğrenimde demokratikleşme: Nasıl bir yönetim istiyoruz?

Üniversitelerde temel olarak üç kesim vardır: Öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanlar. Yönetim de bu üç kesimi esas alarak şekillenmelidir. Öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanlar, yönetimde **söz ve karar sahibi** olmalıdır.

Bunun için;

her üç kesimin örgütlenmesinin önünde hiç bir engel bulunmamalıdır. Üniversiteler, öğretim üyelerinin, öğrencilerin, çalışanların örgütlülükle-

ri aracılığıyla yönetilmeli; karar ve uygulama süreçleri, gerektiğinde bu kurumların temsilcileri aracılığıyla, gerektiğinde çok çeşitli **doğrudan katılım** biçimleriyle hayata geçirilmelidir. Yönetim mekanizması, öğrencilerin ailelerinin ve üniversitelerin yer aldığı bölge halkının temsilcilerinin katılımına da açık olmalıdır.

Öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanlardan oluşan

yönetim mekanizmasının işlevi “görüş alma”yla sınırlandırılmaz; yüksek öğrenime ilişkin her konuda son söz ve karar hakkı bu mekanizmaya ait olmalıdır. Devlet, sadece bu kararların uygulanmasına yardım etmeli, üniversitenin söz ve karar hakkına karışmamalıdır.

Öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanların örgütlenmeleri, kendi içlerindeki işleyişleri ve yönetimleri itibarıyla da demokratik niteliği tartışılmaz kurumlar olmalıdır. Bu örgütlülüklerin yöneticileri, temsilcileri seçimle gelmeli, seçilenleri her an denetleyecek ve gerektiğinde seçtiklerini geri çağırma mekanizmaları bulunmalıdır.

Üniversitede güvenliğin nasıl sağlanacağına üniversite karar vermeli, üniversite kendi güvenlik sistemini oluşturmalıdır. Devlet, güvenlik gücü olarak da üniversiteye müdahale edemez.

Üniversitelerin (sadece üniversiteler değil, orta öğrenim kurumlarının da) bu şekilde demokratik tarzda yönetimine bugüne kadar sadece sosyalist ülkelerde tanık olunmuştur. Çeşitli emperyalist ülkelerin üniversitelerinde esas olarak sistemin temelindeki anti-demokratikliği gizlemeye yönelik, öğrencilerin yönetime katılıyor gözük-tüğü istisnai uygulamalar olmuştur. Bunlara “reklam” amaçlı desek, hiç de yanlış söylememiş oluruz. Çünkü bu “yönetime katılım” modellerinin hiç birinde, üniversitelerin toplum içindeki işlevi, eğitimin muhtevası, temel alınan öncelikler üzerinde öğrencilerin karar hakkı olmamıştır.

Küba’da eğitimin demokratik işleyişi oluşturulurken, Castro bunun mantığını şöyle ortaya koyar: “*Kimi zaman etkili olsa bile, yürütme gücünü sistemli olarak kullanmak mümkün değildir. 15-20 bin nüfusu ilgilendiren bir sorun için, bir yerel yöneticiye başvurmakla, kendisiyle ilgili sorunları çözmek için bu topluluğa güvenmek, bunların ço-*

zümünü bu topluluğun kendisinden beklemek arasında dağlar kadar fark vardır.”

Aynı “dağlar kadar fark”, sosyalist sistemle kapitalist sistem arasında da vardır. Halkın iradesini 5 yılda bir verilecek oyla sınırlayan, üstelik onu bile her tarafından yasaklarla daraltan sistemin “demokrasi” anlayışı, üniversitelerde de aynen karşılığını bulmaktadır. Ülke MGK tarafından, üniversiteler de YÖK tarafından yönetiliyor; ne halka, ne öğrencilere bir şey sormaya gerek görülmez bu sistemde.

Küba üniversitelerinde demokrasi konusunda ki bu farklılığın devamı olarak hem üniversitelerde, hem liselerde (aralarında bazı farklar olsa da) okul yönetimi şöyle şekillenir; “okulun işleyişiyle ilgili tüm kişilerin temsilcileri bir konseyde bir araya gelir; Konseye okul müdürü, öğrencilerden (OÖF sorumlusu), politik örgütlerden ve öğretmenlerden (sendika sekreteri) birer temsilci, öğrenci velileri delegesi, yerel üretim planı sorumlusu katılır. Konsey, bir karar organıdır... Yasal görevi danışmanlık olan bir de üniversite yönetim kurulu vardır. Bu kurul, fakülte dekanları, Üniversite Öğrencileri Federasyonu başkanı ve bir de Komünist Gençlik Birliği temsilcisinden oluşur. Bu tür bir örgütlenme hem fakülte düzeyinde (dekan, dekan yardımcısı, çeşitli okulların müdürleri ve iki öğrenci örgütünün temsilcilerinden oluşur) hem de okullar düzeyinde (müdür, müdür yardımcısı, bölüm başkanları ve öğrenci temsilcilerinden oluşan yönetim kurulu) görülür.” (Küba’da eğitim, s. 56)

Buradaki şemanın ana fikri önemlidir. Yani demokratik işleyiş, en tepede bir katılımı da sağlanmış olmaz; en alt birimlere kadar aynı demokratik işleyiş modeli uygulanmalıdır. Üniversiteler genelinde, her üniversitede, o üniversiteye bağlı her fakültede, aynı bileşime sahip demokratik yönetim mekanizmaları olmalıdır.

“Üniversitelerin özerkliği” ülkemizde uzun yıllar tartışılmıştır. Gerçek anlamıyla bir “özerklik” de hiçbir zaman olmamıştır. Ülkenin ve halkın çıkarlarından kopuk, faşizmin ve tekellerin ihtiyaçlarına göre şekillenen bir üniversitede bunun özel bir anlamı da yoktur zaten. Küba devlet başkanı Castro’nun “özerkliğe” ilişkin soruya verdiği cevap, bu konuda son derece öğreticidir: “Küba’da üniversite özerkliğinin yasal olarak var olup olmadığını anımsamıyorum. Bildiğim birşey varsa o da aşağı yukarı on yıldır bu sorundan söz edilmediğidir. Şimdi sorun başkadır: belki bir gün gelir

Sosyalist Sistemde Eğitim

“Küba’da eğitimde tam bir fırsat eşitliği var. Ve bütçenin önemli bir bölümü eğitime ayrılmış.” (27. 8. 1997 Cumhuriyet) “Küba’da okur yazarlık oranı yüzde 96... Eğitimdeki bu başarı günlük gazete tüketimine de yansıyor. Türkiye’de her bin kişiden 44’ü bir günlük gazete okurken bu sayı Küba’da binde 122’ye çıkıyor.” (5. 1. 1999 Cumhuriyet) “Çinlilerin okuma alışkanlığı insanı şaşırtıyor. Parklarda, sokaklarda, otobüslerde kısacası her yerde okuyan insanlara rastlanıyor taksi şoförleri bile müşteri beklerken kitap okuyor. Okuma o kadar tutku haline gelmiş ki, genç kızlar, çeyizlerini kitap sandığında topluyor.” (24.4.1998 Milliyet)

Küba’da eğitimde sağlanan olağanüstü başarı üzerine UNESCO, 1964’te “Okuryazarlıktan Yoksunluğun Ortadan Kaldırılmasında Küba’da Kullanılan Metod ve Araçlar” başlıklı bir rapor hazırladı.

Gerçekten de devrimden önce, nüfusun yaklaşık dörtte birinin okuma-yazması yoktu, okul çağındaki çocukların %54’ü okul yüzü görmemişti, teknik öğretim yok denecek düzeydeydi. ... Devrimin on üçüncü yılında ise, eğitim harcamaları on beş kat artmış, öğrenci sayısı üç katına ulaşmıştır. (Küba’da Eğitim, s. 14)

Bu başarı hiç kuşku yok ki, hayatın her alanında ifadesini bulan bütünlüklü bir başarıdır.

Düzenle birlikte eğitim de değiştirilmiş, devrimleştirilmiş, halka göre düzenlenmiştir. Bu yalnız Küba’da değil, hemen tüm sosyalist ülkelerde sağlanan bir başarıdır. Bu ülkelerde karşıdevrimlerin olması ne bu kazanımları ortadan kaldırır, ne de bunlardan örnek alınmasını gereksizleştirir. Biz, Türkiye koşullarında bu başarıları daha ileriye götürebilecek kaynaklara da sahibiz.

Küba devletini üniversiteden özerk kılmak bile söz konusu olur.” (Agk)

“Özerklik” gibi bir tartışma yoktur o üniversitelerde. Çünkü üniversitede, örneğin ziraat fakültesinde, öğretim üyesiyle, öğrencisiyle, çalışanıyla, değişik halk örgütlülüklerinin temsilcileriyle bir araya gelip, tarımımızın durumu nedir, neye ihtiyaç vardır, buna göre bizim eğitim önceliklerimiz ne olmalıdır diye tartışıyor, karar alıyor ve uyguluyor. Aynı şey, üniversiteler genelinde yapı-

lıyor. "Alınacak tüm önemli kararlardan önce uzun tartışmalar" yapılıyor. Bütçesini kendi belirliyor, daha sonra değineceğimiz gibi, üretim içinde yer alarak, buna kendisi de katkıda bulunuyor, örgütlenme, sosyal kültürel yaşam üzerine kendi kurulumlaşmalarını yaratıyor...

Böyle bir yerde "özerklik" tartışması elbette geri bir tartışmadır. Demokratik üniversite yönetimi, böyle olmalıdır.

Eğitimin muhtevası Nasıl bir eğitim istiyoruz?

Bu sorunun cevabı olarak, söylenebilecek en özet cümle şudur: mevcut eğitim sistemi **amaç** itibarıyla **tersine** çevrilmelidir.

Peki bugünkü sistemde amaç nedir:

*"Eğitimin muhtevası, bilimsel gelişmeyi sağlayacak, halkın sorunlarını çözecek, eşitsizlikleri ortadan kaldıracak beyinleri yetiştirmeyi değil, **tekellerin ihtiyacına cevap veren** nitelikte elemanlar ve **düzene boyun eğen kuşaklar** yetiştirmeye göre ayarlandı. Sistem bilimsellikten uzaklaştırıldı; üniversitelerin tüm bilimsel, idari inisiyatifleri yok edildi, iktidarların baskısı ve yönlendirilmesi altına alındı."* (Halk Anayasası Taslağı)

Mevcut durum, yapılmaması gerekenle, yapılması gerekeni de büyük ölçüde ayırtmış oluyor zaten; bugünkü eğitim sistemi ve muhtevası terkedilerek;

- Emperyalistlerin eğitim sistemini model olarak almayan,
- Halkın ve ülkenin çıkarlarını esas alan,
- Bağımsızlık, demokrasi, özgürlük, adalet gibi değerleri esas alan,
- Halktan, bilimden, üretimden yana, halkla içiçe bir eğitim esas alınmalıdır.
- Halk çocuklarına öncelik tanıyan bir eğitim esas alınmalıdır.
- Özel üniversitelerin tümü kapatılmalıdır. Tüm ayrıcalıklar ortadan kaldırılmalıdır.

Ülkemiz üniversitelerinde sürdürülmekte olan eğitim, bilimsellikten uzak, hayattan kopuktur, ideolojik anlamda gerici-faşist argümanlarla ve emperyalizmin yoz kültürü ile şekillenmiştir. Bilim yöntemi açısından araştırmacı, sorgulayıcı, keşfetmeyi zorlayıcı değil, ezbere dayalıdır. Böyle bir eğitim sürecinin yetiştireceği insan tipinin bilimin, ülkesinin gelişimine katkıda bulunması düşünülemez. Gerçekte düzen de mevcut üniversitelerin

çoğundan daha fazlasını beklemiyor. Düzen, esas olarak üniversitelerden işçi-teknisyenler yetiştiriyor. Daha üst düzey kadrolar için holding üniversiteleri kurulmuş durumda. Holding üniversitelerindeki sistem de, bilgiyle (diğerlerine kıyasla daha fazla donanmış) ama beyni de emperyalist ve bireyci-çıkarıcı kültürle dumura uğratılmış mühendisler yetiştiriliyor.

Bu tablo, ülkemizdeki üniversite gerçeğini de özetliyor. Üniversiteler bilimden, bilimsel üretimden o kadar uzaklaşmış ki, tekellerin ihtiyacına bile cevap veremez hale gelmiş; hem tekellerin ihtiyacı için, hem gençlik mücadelesi ve örgütlenmesini engellemek için özel üniversitelerin yolu tekrar açılmıştır.

Üniversitelerde özelleştirme politikasının bir diğer boyutu da, öğretim üyelerine karşı geliştirilen ücret ve akademik kariyer uygulamalarıdır. Öğretim üyeleri, devlet üniversitelerinden adeta kaçırılırken, özel üniversitelerde yoğunlaşmaları sağlanmaktadır. Öte yandan akademik gelişme, bilimsel kıstaslardan çıkartılmış, "üstün onay ve iznine" bağlı hale getirilmiştir.

Öğretim üyeleri gerek maddi açıdan, gerekse de hak ve özgürlükleri açısından bilimsel çalışmaları için gerekli maddi-manevi imkanlara sahip kılınmalıdırlar.

TÜSİAD, her alanda olduğu gibi, eğitimi ve üniversiteleri de kendi çıkarlarına göre şekillendirmek için bugüne kadar pek çok raporlar yayınlamış, "üniversite-sanayi işbirliği" demagojisiyle hükümetlere direktif gibi talepler iletmıştır. AR-GE (Araştırma-geliştirme) faaliyetlerinden, holdinglere üniversite kurma izni verilmesine kadar bu isteklerin hemen tamamı da kabul edilmiştir. Ama öğrencilerin onyıllardır dile getirdiği ama tek bir adımın bile atılmadığı yüzlerce talebi mevcuttur.

Oysa; eğitim, üretici güçleri geliştiren toplumcu, yurtsever, ilerici, bilimsel yanlarıyla ve zihinsel, bedensel, ruhsal, teknik tüm boyutlarıyla bir bütün olarak ele alınmalıdır.

Küba Ulusal Eğitim ve Kültür Kongresi bu amacı şöyle özetliyor: *"Eğitimin başta gelen görevi, öyle bir insan, öyle bir halk yaratmak olmalıdır ki, bu yeni insan, bu yeni halk, bir yandan geçmişin kalıntılarından üstünden silkip atarken, bir yandan da yüksek bireysel ve toplumsal yaşam koşullarını bilinçli bir şekilde yaratma yetisine sahip olsun"*

-sürecek-

Hani dernek kurmak kolaylaştırılmıştı?! Dernek Kurucusu Olma 'Suçu' İşlediler!

Önceki hükümet ve AKP hükümeti tarafından yapılan düzenlemelerle, dernek kurmak kağıt üzerinde kolaylaştırılmıştı. Tıpkı gösteri ve toplantı yürüyüşleri kanununda yapılan değişikliklere rağmen polisin istediği gösteriye müdahale etmesi örneğindeki gibi, dernekler kanunundaki yasal düzenlemeler de Hatay polisi ve jandarması için bir şey ifade etmediği açığa çıktı.

"Yasadışı dernek kuruyormuş..."

Hatay Gençlik Derneği'nin kurucu üyeleri üzerinde, kuruluş işlemlerinin tamamlanıp, başvurusunun yapıldığı 20 Aralık'tan bu yana bitmiyor.

"Her TC vatandaşı dernek kurma, örgütlenme hakkına sahiptir" denilmesine rağmen, bu hak Hatay Gençlik Derneği kurucuları için anlaşılan geçerli değil ki, o günden bu yana kurucu üyeler taciz, takip, tehdit ve çevresinden tecrit etme gibi yöntemlerle yıldırılmak isteniyor.

Hatay Gençlik Derneği, yaşanan baskılarla ilgili olarak 7 Ocak günü dernek binasında yaptıkları basın toplantısında, polis ve jandarmanın aileler ve kurucu üyelerinden bazılarının yaşadığı köy halkı üzerinde demogojilerle, antipropagandalarla baskı oluşturulmaya çalışıldığı belirtilerek, baskılardan örnekler şöyle dile getirildi;

"Kurucuların açık adresleri başvuru belgelerinde yazılı olmasına, emniyetçe bilinmesine rağmen polis ve jandarma köy halkını tedirgin etmek için köy kahvehanesine gidip 'Ahmet ARSLAN'ın evi nerede? Bu kişi yasadışı dernek kuruyormuş' diyerek dernek hakkında şaibe yaratıyor. Dernek kurucu üyelerinden Ali ALTUNÖZ'ü muhtara sorarak halkı korkutup, üyemizi halktan tecrit etmeye çalışıyor. Yine dernek üyesi olan Sinem CAMUZ'un evine jandarma gidip aileyi rahatsız etmişlerdir. Akşam geç saatte gelen jandarma aileye ve kurucu üyemize 'bu dernek yasadışı faaliyet yürütüyor, bu dernekte olanlar göz altına alınır, sürekli takip edilir' diyerek tehdit etmişlerdir. Yine Cihan GÜLER evinin yakınlarında 31 HK 811 plakalı sivil polis aracı gün boyu beklemiş ve sistemli olarak takip etmiştir.

Bu uygulamalar diğer kurucu üyelere de uygulanmıştır. Ve her yerde aynı oyunu oynayarak insanlara bu derneğin yasadışı olduğu söylenmiştir."

Onların örgütlenme hakkı yok mu?

Gençlik, tüm halk kesimleri gibi, en doğal örgütlenme hakkını kullanmak istiyor, yasal işlemlerini yapıyor ve faaliyet yürütmeye çalışıyor. Polis, jandarma (elbette amirlerinin emir ve talimatları ile) hayır, yasal olarak böyle bir hakkınız olabilir, ama size örgütlenme hakkı tanımayacağız" diyor.

Kim veriyor bu yetkiyi onlara? Gençlik örgütlenmesin, yozlaşsın, hakkını aramasın, dayanışma içinde olmasın; düzenin 'güvenlik' anlayışı bunlarla şekilleniyor ve 'güvenlik güçleri' de bunun için derneği yasadışı gösteriyor. Alenin yasadışı baskı uygulanıyor. Hatay Gençlik Derneğinin belirttiği gibi, bu yasadışılığın hesabını soracak bir savcı, hükümet var mı bu ülkede? Göreceğiz!..

Gençlik Derneği'nden saldırılara tepki

Malatya Gençlik Derneği 10 Ocak günü faks çekme eylemi yaparak, özellikle **Edirne ve Sivas'ta** yaşanan faşist saldırı ve baskılara karşı tepki gösterdi. Trakya Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırıların ardından saldırıya uğrayanlara soruşturma açılmasına ve Sivas'ta Amerikan saldırganlığını protesto eden öğrencilerin tutuklanmasına sessiz kalmayan Malatya Gençlik Derneği faks çekme eyleminin ardından basına bir açıklama yaparak eylemin amacını anlattılar.

Şimdi sıra kimde?

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde, Edirne Trakya Üniversitesi'nde ve Samsun'da yaşanan saldırı ve soruşturmalar konusunda bir açıklama yapan **Bursa Gençlik Derneği** üyesi öğrencileri, gençlik üzerindeki baskıların tüm hızıyla sürdüğünü dile getirdi. "Demokrasi nutukları atanlar, emperyalist savaşı onaylayanlar, gençliğin geleceğini elinden almak isteyenlerdir" diyen öğrenciler, şimdi sıra kimde diye sordular.

Eskişehir Gençlik Derneği Öğrencileri de aynı soruyu EğitimSen'de düzenleyecekleri panel ve karikatür sergisi ile soracaklarını bildirdiler.

Balıkesir'de açlık grevi

YÖK'ü ve soruşturmaları ve öğrenciler üzerindeki baskıları protesto etmek için Balıkesir'de açlık grevi yapan öğrenciler, İHD binasında yaptıkları basın açıklamasıyla eylemlerine son verdiler. Gençliğin "soruşturmalara ve YÖK Yasa Tasarısı'na karşı olduğunu" belirten öğrenciler haklarında açılan soruşturmalara da değindiler.

YÖK Bastırdı ve geri adım attırdı!

Üniversitelerden disiplin cezaları ile uzaklaştırılanların affına ilişkin madde, "uyum yasası paketi"nden ikinci kez çıkarıldı. Birinci paketten Genelkurmay'ın bastırması ile çıkarılan yasa, hatırlanacağı gibi AKP tarafından ikinci pakete alınmış ve "geri adım atmadık" havası verilmeye çalışılmıştı. Ancak, sırtını Genelkurmay'a dayayan YÖK'ün günlerdir yürüttüğü kampanya ile, "türban affı" olarak adlandırılan madde, **ikinci paketten de çıkarıldı**. Hem de, komisyonda bizzat milli eğitim bakanı Erkan Mumcu'nun öneri ile.

Hukuken bağlı olduğu hükümete karşı isyan bayrağı açan, açıklama üstüne açıklama yapan YÖK, bastırmasının ilk sonucunu almış oldu.

❑ Asıl söz bizde

İstanbul Üniversitesi Merkez kampüsünde toplanarak Beyazıt meydanında bir eylem yapan 'üniversitemi istiyorum' inisiyatifi' üyeleri "YÖK Değil Öğrenciler Konuşsun, Ne İstiyoruz? Demokrasi, Ne İstiyoruz? Bilim, Eşit, Parasız Eğitim, Anadilde Eğitim, Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir" sloganlarıyla, YÖK tartışmalarında gençliğin katılımı olmadan sonuç alınamayacağını dile getirdiler. 10 Ocak'ta yapılan ve Eğitim-Sen ve SES'ten temsilcilerin de destek verdiği eylemde "Asıl Söz Bizde, Üniversitenin Geleceğini Üniversite Belirlesin/Üniversitemi İstiyorum İnisiyatifi" yazılı pankart açılırken, Hukuk ve Fen Edebiyat fakültelerinde ayrı ayrı toplanan öğrenciler Beyazıt meydanında birleşerek bir basın açıklaması yaptılar. "Erkan Mumcu'yu tartışmak için üniversitelerimize davet ediyoruz." diyen 250 öğrencinin katıldığı eylem merkez kampüse yapılan yürüyüşle sona erdi.

❑ Bize sorulmayan YÖK reformuna karşıyız

Eğitim-Sen, Öğretim Elemanları Derneği, öğrenci Velileri "Üniversitemi İstiyorum" Öğrenci İnisiyatifi **İzmir'de** düzenlediği basın açıklamasıyla eğitimde yaşanan sorunları anlattılar. 10 Ocak günü yapılan basın açıklamasını İzmir Üniversiteleri Öğretim Elemanları Derneği Başkanı Ömür Mavioğlu okudu. Hükümetin YÖK'ü tartışmaya açtığına değinen Mavioğlu, YÖK yasasının oluşturulmasında taraf olduklarını ve yasanın anti demokratik olması, üniversite bileşenlerinin katılımının sağlanmaması durumunda muhalefet edeceklerini söyledi.

❑ Soruşturmalara tepki

Mersin Üniversitesi'nde soruşturmayla uğrayan öğrenciler 4 ocakta İHD önünde bir basın açıklaması düzenledi. Çeşitli kurumların da destek verdiği eyleme 100 kişi katıldı. Anti-demokratik olan ve yök yasaları çerçevesinde oluşturulan yök disiplin yönetmeliği ile en temel demokratik taleplerin dahi rahatlıkla bastırabileceği bir mekanizma oluşturulduğu belirtilen açıklama,

Peki YÖK karşısında daha ilk düzenlemede geri adım atan AKP iktidarı **YÖK reformunu nasıl yapacak?** Diyelim ki adı reform olan bir düzenleme yaptı, bu geri adımlarla, reform YÖK'ün ve genelkurmayın çizdiği sınırları nasıl aşabilecek?

Üniversite bileşenlerinin, öğrencilerin, öğretim üyelerinin ve çalışanlarının aktif olarak katılmayacağı, düşüncelerinin dikkate alınmayacağı bir reformun, nasıl bir reform olacağı ayrı bir konu, korkaklıkla, samimiyetsizlikle YÖK reformu yapılamaz. AKP ya YÖK düzeniyle çatışmayı göze alacak, ya da her seferinde geri adım atacak. Bunun başka yolu yoktur. Şu ana kadar ikinci yoldan gidildi.

mada, şu an 12 öğrencinin buna maruz kaldığı dile getirildi.

❑ Jandarma faşistleri sahiplendi

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde yaklaşık 700 öğrenci, faşistlerin saldırısına uğradıktan sonra jandarma tarafından gözaltına alınan 47 öğrencinin serbest bırakılması için 13 ocakta bir eylem düzenledi. Eyleme saldıran jandarma 7 öğrenciyi daha gözaltına alırken, dağılmayan öğrenciler seçtikleri temsilcilerle rektörlükle bir görüşme yaptı. Rektörlüğün, gözaltındakilerin sınav haklarının korunacağına söz vermesinin ardından öğrenciler eylemlerine son verirken, gözaltına alınanlar da savcılığa çıkarıldı.

❑ YÖK kalkana kadar!

'Üniversitemi istiyorum inisiyatifi' Ankara'da düzenlediği basın toplantısı ile YÖK'ün kaldırılması için mücadele edeceklerini belirtti. Öğrenci temsilcilerinin yanı sıra, Eğitim-Sen ve ÖV-DER temsilcilerinin de birer konuşma yaptığı toplantıya 50 öğrenci katıldı.

❑ Isparta Gençlik Derneği Faaliyetleri

5.01.2003 tarihinde yapılan üye toplantısında "Gençlik Üniversitemi İstiyorum" imza kampanyası başlatıldı. Bir süre önce dersine başlayan eğitim Gönüllüleri Topluluğu halktan gördüğü destek değerlendirildi ve kampanyanın tüm Isparta köylerine götürülmesine karar verildi. Ayrıca yoksul insanlara giyim kampanyası başlatıldı. Ellerde fazla ve giyilmeyen elbise ve ayakkabısı olan tüm insanlara çağrı yapan Isparta Gençlik Derneği, topladığı elbise ve ayakkabıları kentin yoksul mahallelerine dağıtarak savaş ile ilgili anket için Isparta'nın merkezine de masa kurulmasına karar verildi. Isparta Gençlik Derneği anti propagandası yapanlara karşı mücadele edeceklerini ve faaliyetlerini meşru zeminde yürüttüklerini belirttiler.

❑ Ulaşım zammı protestoyla geri alındı

Manisa Celal Bayar Üniversitesi'nde, Fen-Edebiyat Fakültesi Muradiye Kampüsü'ne öğrenci ulaşımı sağlayan kooperatifin yaptığı zam, Gençlik Derneği Girişimi, Özgür Gençlik, Yurtsever Gençlik ve Öğrenci İnisiyatifince protesto edildi.

750 bin liradan 1 milyona çıkarılan zammını protesto için 6 Ocak'ta okulu terk etmeyen ve kantinde oturma eyleme yapan 250 öğrenciyi jandarma ve faşistlerin birlikte tehdit ve saldırılarla dağıtma girişimi boşa çıkarılırken, akşam saatlerinde basın açıklaması yapıldı. Ertesi günü ise kampüse gelmek üzere şehirde toplanan 500 öğrenci kooperatif araçlarına binmeyerek oturma eylemi yaptı. Burada da bir basın açıklaması yapan öğrenciler üniversiteden istenen otobüslerin gelmesiyle okullarına giderken, Jandarma, en doğal hakkını kullanan öğrenciler üzerinde baskı oluşturmak için kimlik kontrolü ve arama yaptı. Akşam saatlerinde ise, okulda bir oturma eylemi ve basın açıklaması daha gerçekleştirildi. 2 saat süren oturma eyleminin ardından, Manisa Valisi Rasim Özbek, Milli Eğitim Müdürü, Rektör Yardımcısı ve Jandarma Alay Komutanı kampüse geldiler. Gözdağı için jandarma robokoplarının gelmesi öğrenciler tarafından yuhalama ve alkışlarla, "burası askeri kışla değil üniversite" denilerek protesto edildi.

8 Ocak'ta bir kez daha rektörlük önünde toplanan 100 öğrenci, Özel Güvenlik Birlikleri tarafından engellenmeye çalışıldı. Kararlı davranan gençlik, Spor-Kültür-Sağlık Daire Başkanı'yla yapılan görüşmenin ardından yapılan zamları geri aldırarak eylemlerine son verdiler.

❑ Kelepçeli YÖK düzeni

YÖK'ün öğrenciyi görmek istediği resim Siyas'ta ortaya çıktı. Geçen ay YÖK'e ve Amerikan saldırganlığına karşı eylem yaptıkları için tutuklanan öğrenciler sınava elleri kelepçeli getirildi. Sınav sırasında (mecburen) kelepçesi açılan öğrenciler, çıkışta yeniden kelepçelenecek hapishaneye götürüldü. YÖK, gençliğin beynine kelepçe takmayı 21 yıldır beceremedi, ama elleri kelepçeli sınav sistemini yarattı. Tabii, gençlik dediğinizin savaşıyla, YÖK'le ne işi olabiliirdi ki, protesto ediyorlardı!

YÖK'ü Savunmak Gericiliktir

AKP'nin YÖK konusundaki girişimleri ardından gündeme gelen YÖK-AKP tartışmasıyla birlikte Özellikle aydınların, demokrat öğretim üyelerinin YÖK'e tavır konusunda tam bir kafa karışıklığı yaşadığı görülüyor.

Aman AKP üniversitelere gericileri dolduracak diye, bir çok demokrat YÖK savunuculuğuna soyunmuş durumda. Aslında bu tavırları, AKP karşısında onlarda iyice gelişen genelkurmaycılığın bir devamıdır. Bu tavrın bir açmaz olduğunu onyıllardır görmemişler ve görmemekte direnmektedirler.

Ülkemizdeki "islamcı, tarikatçı, şeriatçı" örgütlenmenin zemininin, "laikliğin yılmaz savunucusu" ordu tarafından güçlendirildiğini kabul etmek istememişlerdir. Bugün de üniversitelerdeki gericiliğin kaynağı, YÖK'ten başkası değildir. Tabii bu demokratların anlaması gerekiyor ki, gericilik sadece "dincilik" değildir; gericilik, hangi inanç, milliyet, ideoloji adına olursa olsun, mevcut sömürü ve zulüm düzenini savunmaktır. Bunun üniversitelerdeki başı da YÖK'tür.

Bu gerçek görülmedikçe, aşağıda aktardığımız sarıtlardaki gibi yanılgılara savrulmak kaçınılmazdır:

"Son günlerde kimi aydınlarımızdaki kafa karışıklığını yansıtan bir başka konu, "acil eylem planı" diye adlandırılan hükümet tasarısı ya da girişimi oldu... Mevcut hükümetin gerçekten de ilginç kişiliğe sahip Milli Eğitim Bakanı, "turizm" alanından sonra bu kez ulusal eğitimin kurtarıcısı görünümüyle boy gösterdi. ... Bereket, eğitim alanının çok da sahipsiz olmadığı kısa sürede anlaşıldı... Özellikle rektörlerin görüş ve güç birliği, bulanık akılların, karışık kafaların, demok-rasi söylemi arkasındaki gericilik heveslerinin önünü keserek yüreklerle şimdilik su serpmiş oldu... Konunun en net, en anlaşılır, en kararlı biçimde ortaya konulmasında İstanbul Üniversitesi yönetiminin öncülüğünü görmek, bir hakkın teslimi olur..." (Ataol Behramoğlu, 11 Ocak 2003, Cumhuriyet)

Sosyalist bir aydının baskıcı, yasakçı YÖK'çüleri nasıl bu kadar pervasızca destekleyip övebildiğini anlamak zor. O çok övdüğü rektörlerin, İstanbul Üniversitesi yönetiminin, dilekçe verdi, dernek kurdu diye binlerce gencin eğitim hayatını söndürdüğünü, onları işkencehanelere yolladığını unutmak, hayra alamet değildir. Demokratlık hiç değildir. YÖK'ü savunmak, düpedüz gericiliktir. Gericiliğe karşı çıkayım derken, gerici bir tavır takınmak da, bizim aydınımızın açmazıdır.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

'Kayıp' silahları bir de hukuk kaybetti

Karar, sıradan değil, devletin hukukunun Susurluk'un üstünü örtme manevralarının devamıdır

"Kayıp silahlar" olarak bilinen Hospro Şirketi'nce Emniyet'e hibe edilmiş gibi gösterilen silahlardan dolayı yargılanan Susurlukçuların davası **ZAMAN AŞIMINDAN** dolayı düştü. Böylece Susurluk DGM'deki göstermelik dava ve uyduruk "cezaların" ardından ikinci kez devletin mahkemeleri tarafından aklanmış oldu.

Hatırlanacağı gibi bu davada Susurlukçu İbrahim Şahin'in de aralarında bulunduğu 15 kişi yargılanıyordu. Mehmet Ağar hakkında ise dokunulmazlığının kaldırılması istenmiş, ama Ecevit hükümetinin sahiplenmesiyle dokunulmazlık zırhı bugünkü gibi sürdüğü için yargılanamamıştı.

Zaman aşımı, işkence, katliam, infaz ve bilmum devletin ve devlet adına işlenen suçların üzerinin örtülmesinde gündeme gelen bir yöntem haline dönüştü son yıllarda.

Bu davada üstü örtülen bir dava değil, Susurluk'tur. Susurluk hukukunun egemenliğinin sürdüğünün itirafıdır. 3 Kasım 1996'dan bu yana oynanan oyunun aşamalarından sadece birisidir ve varsa geride kalan kanıtların üstünün örtülmesiyle de sürecektir.

Davanın gürüldüğü mahkemeden yargıya kadar Susurluk hukuk zinciri katilleri aklarırken, silahlar hala "kayıp", Ağar hala mecliste ve "yasal" bir partinin başında, bu kez de AKP ve CHP'nin koruma kalkanında.

Şimdi bir de dönüp, AKP iktidarının Avrupa ile uyum içinde Manisa davası örneğiyle "işkenceye zaman aşımına son verme" oyunları oynanırken, bu dava bir kez daha bu konudaki riyakarlığı da ortaya koymuş oldu.

Ama merak etmeyin; ne AKP iktidarının ne de "Manisa davası" şovları yapan Avrupa'nın Susurluk umurunda değildir.

Çorum'da Bir Amerikalı Savcı

Grup Yorum hakkında Çorum'da düzenlediği konserde ABD saldırısına karşı yaptığı konuşma ve seyircilerin attığı "**Kahrolsun Amerika**" sloganları gerekçe gösterilerek Çorum Cumhuriyet Savcılığı tarafından soruşturma başlatıldı.

Grup Yorum bu konserde, Amerikan saldırganlığına karşı olduklarını belirten (tıpkı halkın yüzde 80'i gibi) bir konuşma yapmış, "**ABD'nin Ortadoğu'daki petrol pazarına hakim olabilmek için işgal savaşı başlattığını**" belirtmiş ve "**Türkiye'nin savaşa yer almaması gerektiğini**" söylemişti. İşte bu sözler ve seyircilerin attığı "**Kahrolsun Amerika**" sloganları da savcılık tarafından **SUÇ** kabul edildi ve soruşturma başlatıldı.

Çorumlu savcının adını henüz bilemiyoruz, bilsek kendisine adıyla hitap eder sorardık; dünya halklarını aç bırakan, zulmeden ve bugün milyarlarca insanın kahrolması için meydanlara döküldüğü Amerika'nın kahrolması sizi neden bu kadar rahatsız ediyor acaba?

1950'lerden bu yana bilinen bir gerçek, bu ülke emperyalizmin sömürgesi, bu ülkede ordudan bürokrasiye kadar her alanda Amerikancılık hakim; bir de Çorum savcısı eklendi şimdi bunlara. Savuncusu olduğu düzenin hukukuna bu kadar uyum "pes" doğrusu. Amerika'nın önüne beynini, kalemini, hukukunu siper eden savcı artık terfi merdivenlerini son hız tırmanır. Bu ülkede Amerika'ya uşaklık yapan kimlere ödüller verilmedi, kimler o merdivenleri hızla tırmanmadı ki! Çorumlu savcıya bakalım Amerika ne zaman "yürü ya kulum" diyecek?

Ağar Kıymetli Evlat!

Dergimizin 40. sayısı, DYP Genel Başkanı seçilen susurlukçu Mehmet Ağar'ı anlattığımız "Ağar da mı 'değişt'i' yoksa?!" başlıklı yazımızdan dolayı toplatıldı. Ne demiştik o yazıda; "**en koyu makyajlar bile, o kanlı yüzü unutturabilir mi?**" demiştik. "**Hangi imaj operasyonu, Ağar'ın kanlı ayak izlerini silebilir**" diye sormuştuk.

Her kelimemiz binlerce belge, açığa çıkan gerçek üzerinden söylenmişti. Ama anlaşılan o ki, oligarşinin çok kıymetli bir evladına dokunduk, DGM savcılarının sinir uçları kalemleri zıplattı ve yazdılar sarımsak kağıtlara; toplatılmasına... Ne diyelim, oligarşi kıymetli evladının hayrını görsün!

“Türkiye Devleti Tutsakları Kasten Öldürdü”

Merkezi Amerika’da bulunan İnsan Haklarını İzleme Örgütü açıkladığı “insan hakları ihlalleri” raporunda, devletin 19 Aralık’ta tutukluları kasten öldürdüğünü dile getirdi. Raporun Türkiye bölümünde, işkence ve ifade özgürlükleri alanında yaşanan ihlallere değinilirken, F tipleri ile ilgili kısımda da, “güvenlik güçleri F tipi cezaevlerine transfere direnen mahkumları kasten öldürdü” denildi ve daha sonraki ölüm oruçlarında yaşanan ölümlere de raporda yer verildi.

Raporda ayrıca filmlerin, sergilerin kapatıldığı, türban yasağının devam ettiği, işkence ve kötü muamelenin sürdüğü, çocukların ve kadınların gözaltında işkence ve tecavüze uğradığı, 250 bin Kürt köylüsünün evine dönemediği gibi birçok konuda faşist düzenin tablosu sergileniyor.

Devlet Cinayeti

Bolu İzzet Baysal Üniversitesi’nde öğrenci arkadaşlarının yardım kampanyası düzenleyerek topladıkları paralara, “yasadışı örgütlere aktarılacak” denilerek el konuldu. Eğitim fakültesi öğrencisi kemik kanseri olan **Özlem Temel**, tedavisini yaptıramayarak hayatını kaybetti.

Aleni bir devlet cinayeti! Tedavisini yaptırmadığı gibi, dayanışmasını da engelliyor. “Örgüt” denildiğinde akan sular duruyor adeta. Hukuksuzluk, cinayet bu gerekçeyle yaşama geçiriliyor.

FİDH: ‘İz bırakmayan’ yöntemler kullanılıyor

Merkezi Paris’te bulunan Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu (FIDH), Türkiye’de işkencenin yaygın ve sistematik olduğunu belirtirken, işkence yöntemlerinde **iz bırakmayan “ustaca” yöntemler** kullanılarak (uyutmama işkencesi hatırlanacaktır) adli tıp raporlarında tespit edilememesinin sağlandığı dile getirildi.

Oligarşinin “işkence münferit” sözlerinin aksine devlet politikası olduğunu kanıtlayan raporun hazırlanması için Türkiye’ye gelen ve büyük kentler ve doğudaki illerde incelemelerde bulunan FIDH, işkencenin ayrıntılarını ise Şubat ayında açıklayacaklarını duyurdu.

Böyle olur devletin “vatanseverleri”

Avukatların kırk aramadan geçerek girdiği, kimi zaman giremediği hapisanelerde, faşist avukatın gardiyanlar eşliğinde işkence tezgahları kurduğu ortaya çıktı.

Abdullah Öcalan’ın duruşmalarında asker ailelerinin şovmen avukatı olarak bilinen ve bu duruşmalara bayraklı tşörtüyle katılan büyük vatansever avukat **Şevket Can Özbay**’ın dolandırıcılık, şantaj, işkence ile iş bitiren ilişkileri içinde olduğunun belgelendiği KanalD’de yayınlanan Arena programındaki ses kasetleri, devletin vatanseverlerinin kim olduğunu da gösterdi.

Programda yayınlanan kasete göre, mudilerini dolandıran Endüstri holdingin eski yöneticisi Mustafa Ertekin’i kurtarmak için, kendi müvekkilinin Ertekin hakkındaki şikayet dilekçesini holdingten aldığı 20 bin mark karşılığı, işkenceyle geri alırdan Özbay, ‘80 öncesinde de faşistlerin avukatlığını yapıyordu. Kendi müvekkilini satan avukat elini kolunu sallayarak girdiği hapisanede, müvekkiline gardiyanların eşliğinde, **“Ciyaklatarak imzayı attırdım”** derken, hapisanedeki gardiyan mafyasından da söz ediyor. Özbay’ın kendi anlatımlarına göre, Holdingin eski çalışanı ve hakkında dava açılıp hapisanede tutuklu bulunan, Murat Gümüş mahkemen bir gece önce, koruma altında tutulduğu hücrelerinden 4 gardiyan tarafından alınarak Özbay’ın yanına getirildi. Özbay işkenceyle “ciyak ciyak bağırtarak” şikayet dilekçesini geri aldırdı.

Oligarşinin kıymetli vatansever çocuklarının, “terör” demagogileri yaparak, asker ailelerinin duygularını kullanarak köşeyi dönen faşistlerin kim olduğu elbette sır değildir. Yeni olan, bunun belgelenmiş olması. MIT ile de ilişkileri bilinen Özbay bu konuda tek örnek değildir. İşkenceci polisleri savunan avukat kılık-lılar, faşist çetelerin avukatları, susurlukçuların avukatları hepsi bu tür çetelerin, çıkar ilişkilerinin içindedir. Başka türlü zaten devlet avukatı olamazlar! “Hukuk devleti”nin avukatları da böyle olur zaten!

Solun Beyni

Örgütlülüğün reddi, iktidarın reddidir

Eğer bugün bütün olarak solun gerilemesi diye bir şey varsa -ki var- her vesileyle bunu “tesbit” edip durmanın bir anlamı kalmamıştır. Hemen tüm sol bunu çeşitli biçimlerde dile getiriyor; ama neden böyle oldu konusunda bir tartışma, sorgulama, muhasebe yok. Olmayınca da, “mevcut duruma” ilişkin tahliller, aciz bir yakınmaya dönüşüyor.

Elbette çok çeşitli açılardan ele alınabilecek bir konu. Gerek “solun beyni” köşemizde gerekse de farklı yazılarımızda sürekli bu konunun değişik yanlarını ele alıyoruz. Bu yazımızda da, “Amerikan saldırganlığına karşı mücadele ve birlik” pratiği içinde çok daha net açığa çıkan bir noktanın üzerinde durmak istiyoruz.

Sol gerilemişse, bunda örgütlülüğün ve kitle çalışmasının çeşitli kılıflar altında reddedilmesinin payı büyüktür.

Peki bunlar niye reddedildi? Durup dururken mi? Bu reddediş, temel olarak birbirini büyüten iki nedenden aldı kaynağını. **Birincisi**, 12 Eylül sonrası, mücadelede bedel ödemekten kaçış. **İkincisi**, emperyalizme ve Türkiye’deki siyasi sürece ilişkin yanlış tahlil ve beklentiler.

Emperyalizmin artık değiştiği (değişimin derecesine ilişkin düşünceler belki farklıydı, ama pratikte aynı sonuçları yarattı), Türkiye’nin de uzun olmayan bir zamanda demokratikleşeceği beklentileri, onların bedel ödemekten kaçışlarıyla birleşince, tutulacak yolun adı belli olmuştu artık: legalizm. Bu yolda ilerleyenler, devrimci örgütlenmeyi ve kitleler içinde çalışmayı reddederek, süratle sivil toplumculuğu benimsediler.

Demokratik bir ülkede, hele ki zora dayanan bir devrim gibi hedefiniz de yoksa, öyle “çelik çekirdek”lere, “stalinist” katı disiplinlere gerek yoktu. Kitleleri örgütlemeye yönelik işneyle kuyu kazar gibi çabaya da gerek yoktu, “çağrı”lar yeterdi, “duyarlı” olanlar gelir katılırdı...

ABD saldırganlığına karşı önerilen mücadele biçimlerinden biri olan “Referandum” kitle çalışmasının bir biçimiydi; hem kitleyi örgütleyecek, hem kitlelerin tepkilerini açığa çıkarıp merkezileştirecekti. Solun çok çeşitli konulardaki sayısız taktik ve politikaları da hep bunlara yönelik olmuştu; ama itirazlar hayret vericiydi.

Peki sol nasıl unuttu bunu; kitle çalışması kavramının içi nasıl boşaldı? Nasıl hemen akıllar, öneriler sivil toplumcu biçimlere kayıyor?

Bunun nasıl bir süreçte bu hale geldiğini görebilmek için, **örgütlülüğün** nasıl reddedildiğini hatırlamalı herkes. Bunun teorisinin nasıl ve kimler tarafından yapıldığını hatırlamalı.

Demokratik kitle örgütleri, durup dururken “sivil toplum örgütü” yapılmadı. “Şu **örgütü**”, “bu **komitesi**” yerine “**bilmem ne inisiyatifi**” kavramları boşuna tercih edilmedi.

Solun literatürünün ayrılmaz parçalarından biri olan “**sorumlu**” kelimesi bile “**inisiyatif**” diye değişti. Kavram, aslında örgütü reddetmenin ürünüydü; orada bir merkezilik yok, bir atama yok, bir hiyerarşi yok; sadece inisiyatif var.

Burjuvazinin kabul edebileceği kavramlar, riskli olmayan tercihler bunlar.

Ama daha vahimi; özünde bu anlayış **halkın iktidarını** reddediyor.

Bir başka noktadan bakalım: Onlarca devrimci, demokratik kurum bir araya geliyor; kendini temsil edecek kişileri seçecek; hemen eller, gözler, oligarşinin kabul edebileceği isimlere yöneliyor.

Bu anlayış da özünde **halkın iktidarını** reddediyor. Bir iktidar imkanı çıksa, halkın iktidarını da ona teslim edecek. Elitist kafanın kristalize bir örneği. Halk yönetmez, halk kendini temsil edemez, illa “entellektüel” olacak, illa akademik kariyeri, ünvanı olacak.

Bu zeminlerde yer alan “demokrat”lar açısından bütün bunlar bir yere kadar anlaşılabilir; ama ülkemiz solu açısından bunu bir sorun haline getiren, vahim hale getiren, bu anlayışın, kültürün kendine “devrimci, komünist, sosyalist” diyenler arasında, iktidar, devrim hedefi olduğunu söyleyenler içinde yer bulmasıdır.

Taşınan sıfatlar, iddialar ne olursa olsun, bu kültür, bedel ödemeyi reddeden kültürdür. Bu kültür “*dişe diş çatışma, direnme, söke söke alma...*” gibi kavramları literatüründen çıkarıp atan kültürdür. Örgüt, bedel ödeme reddedilince, ortaya birey çıkıyor. Ve bu kez, **bireyin inisiyatifi, bireyin sorumluluğu, bireyin ihtiyaçları, bireyin yaşamı** herşeyi belirlemeye başlıyor. Sınıf mücadelesi, emperyalizme ve faşizme karşı direnişler, “birey”ler tarafından örgütlenmemiş, başarıya ulaşamamıştır. “Birey”leri etrafında toplayan örgütlülüktedir zaferin sırrı. Bu basit gerçek kabul edildiğinde, güncel ve uzun vadeli hedeflere doğru daha sağlam adımlar atmak mümkün olacaktır.

ABD Müttefikliğinin sonu

1950'lerden bu yana, halkımız tam tersini düşünse de, bu ülkeyi yönetenler Amerika'nın dost, müttefik olduğunu anlatırlar. Hatta en sadık müttefik olmakla da övünür oligarşi. Peki Amerika gerçekten bir ülkeyi nereye kadar "dost" nereye kadar "müttefik" görür; elbetteki işine yaradığı yere kadar. Dikkat edin karşılıklı çıkarlardan söz etmiyoruz. Amerika'nın ilişkilerinde karşılıklı çıkarlar değil, sadece Amerika'nın çıkarları vardır.

Bugünlerde, Afganistan saldırısında üs olarak kullanılan Pakistan'da yaşanan gelişmeler, Irak'ta üs olarak kullanılmak istenen Türkiye'nin "dostu" Amerika'dan dost olamayacağını, emperyalizmin namlularının tüm mazlum halklara dönük olduğunu, görmek istemeyenlere, bizzat emperyalizm gösteriyor.

"Amerikan pençeleri, şimdi kanımızla lekeli."

Kısaca olayı hatırlatalım: Pakistan askeri üniformalı biri, sınırdaki yankilere ateş açar ve bir yanki yaralanır. ABD, Pakistan topraklarında El-Kaide militanı olduklarından kuşku edilenleri takip etmek üzere geçme hakkı olduğunu belirterek Pakistan'a girdi. (Gerçekte böyle bir hak Pakistan tarafından verilmişti, ama gelişen yaygın protestolar nedeniyle inkar edildi). Amerikan uçakları bir medreseyi "burada gizleniyor" diyerek bombaladı. Sınırdaki Pakistan ve Amerikan birlikleri arasında çatışmalar yaşandı. Tüm bu gelişmeler üzerine binlerce insanın katıldığı Amerikan karşıtı gösteriler yaşandı. Ve tam da bugünlerde, Afganistan saldırısı döneminde Amerikancı yayınlarıyla bilinen bir Pakistan gazetesinde şu satırlar yazıyordu;

"ABD, bir kez daha gerçek rengini gösterdi. O, tamamen güvenilmez bir müttefik. Bir zamanlar ülkemizin en değerli müttefiki olan bu ülkenin pençeleri, şimdi bizim kanımızla lekeli. O pençeler, kuzey sınırimızdan bir kez daha etimize saplanıyor... Şimdi, topraklarımızda sıcak takip yapma tehditleri savuruyorlar. Pakistan'dan beklenen, bir sömürge gibi hareket etmesi." (Ensar Abbasi, 5 Ocak).

Amerika "müttefikimiz" dediklerine de hiçbir değer vermez, elbette istediği sadece Pakistan'ın değil, bütün ülkelerin kendi sömürgesi gibi davranmasını ister. İmparatorluk da bu değil midir zaten! Pakistan'ın işbirliği sayesinde Afganistan iktidarını yıktı, işgali gerçekleştirdi, şimdi artık ona eskisi kadar ihtiyacı kalmadı.

Bugün de Irak işgali için ülkemizi tıpkı Pakistan gibi kullanmak istiyor Amerika. Tıpkı Pakistan

cuntası gibi, oligarşi de gizli/açık istediği her şeyi veriyor Amerika'ya. Irak'a yerşebilirse, yarın benzer sahnelerin Türkiye'de yaşanmayacağına ilişkin kim garanti verebilir! Bu, bir kurgu olmanın ötesinde, hukuk, kural tanımayan efendinin kölesine de hiçbir değer vermeyeceğinin sonuçlardan sadece bir olasılıktır. Pakistan'da olduğu gibi, uzak bir olasılık da değildir üstelik. Yüzbinlerce Iraklının yanına Türkiyelilerin kanı da akmış ne önemi var!

ROSA, ABD'Yİ VE TECRİTİ LANETLEYEN SLOGANLARLA ANILDI

12 Ocak'ta her yıl geleneksel olarak Berlin'de yapılan Alman devrimci önderler Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht anmasına bu yıl damgasını Amerikan emperyalist saldırganlığının lanetlenmesi ve tecrite karşı sloganlar oldu.

Mezarbaşındaki anmadan önce yapılan yürüyüşe yaklaşık 5500 kişi katıldı. Bütün kortejlerde taşınan pankartlarda ve atılan sloganlarda tecrit ve Amerikan emperyalizmi lanetleniyordu. Tertip komitesi adına yapılan konuşmadan sonra, tecrite ve emperyalizme karşı halkların öfkesini yansıtan almanca, ingilizce ve Türkçe pankartları ile katılan TAYAD Komite söz aldı. TAYAD komite sözcüsü, Ölüm Orucu direnişinin bugünkü durumu hakkında bilgi vererek bu büyük direnişin emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı ezilen dünya halklarının onurunu temsil ettiğini vurguladı; ABD saldırganlığına karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Kortejin, Rosa'nın mezarı başında toplanan 10 bini aşkın kişiyle birleşmesinin ardından yapılan törenle anma sona erdirdi.

KATLİAM SÜRÜYÖR

İsrail siyonizminin geçen hafta Filistin'in değişik bölgelerinde düzenlediği saldırılar sonucunda, içlerinde çocukların, çeşitli örgütlerin savaşçılarından da olduğu 20'yi aşkın Filistinli katledildi.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Mine Kırıkkanat, yine savunacak mısın bu Genelkurmay'ı?

Hatırlanacağı gibi, bir süre önce "Sınır Tanımayan Gazeteciler" örgütü, dünyada basın özgürlüğünü çiğneyen yöneticilerin resimlerini Paris'te bir garın zeminine resmetmişler ve gelen geçen yolcular da onların resimlerini çiğniyorlardı.

Resmi yapılanlardan biri de Türkiye Genelkurmay Başkanı'ydı. Bunun üzerine Genelkurmay, söz konusu örgüt hakkında dava açmıştı; Radikal yazarı Mine Kırıkkanat da bu davada Genelkurmay'ın tanığıydı. Genelkurmay'ın ne kadar "basın özgürlüğüne düşkün" olduğunu anlatıyordu...

Birkaç yazısını da niye Genelkurmay lehine tanıklık yaptığını açıklamaya ayırmıştı.

Bu yazıları üzerinde durmaya gerek yok şimdi; şimde Mine Kırıkkanat'a sadece şunu soralım; Basın özgürlüğün

zinhar çiğnemeyen senin Genelkurmay'ının basın özgürlüğüne düşkünlüğü konusunda şu anda ne düşünüyorsun?

Biz kurşuna dizelim, siz yazmayın (yazarsanız ne olacağı-nı bilirsiniz diye eklemeyi, çünkü Türkiye basını bu cümlelerin devamını çok iyi bilir) diyen bir Genelkurmay'ı hala savunmaya devam edecek misin?

△ △ △

Hedefte Kuzey Kore: İlk atış, medyadan

11-12 Ocak tarihli gazeteler Kuzey Kore haberleriyle doluydu. Emperyalizm için "yeni tehdit" Kuzey Kore'yd. Amerikadan daha Amerikancı büyük medya, hemen emperyalist medya merkezlerinde hazırlanan asparagasları yayınlamaya başladı. Bunlardan birinin başlıklarını **ibreti alem** olsun diye aktarıyoruz:

"Doğum tarihi bilinmiyor... Çocukken annesini kaybetti (malum, mutsuz çocukluk ve terör ilişkisi!-bn) Japon kızlarını seks kölesi yaptı... Uçmaktan korkuyor... Kesmek için eşek besledi... (Haberin yazarından eşek anırması efekti-bn) Bir oturuşta 10 bardak şarap içiyor... Rambo ve Bond hastası... İtalya'dan pizzacı getiriyor... 3 Kadından 5 çocuğu var... Kadınlarla yüzüyor... 200 Mercedesi var..." (Sabah, 11 Ocak 2003)

Daha adi bir gazetecilik örneği olabilir, daha aşağılık bir gazeteci beyni bulunabilir mi?

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Bahri MUTLU

Cemal KARAPINAR

Şehitlik tarihi: 19 Ocak 1980

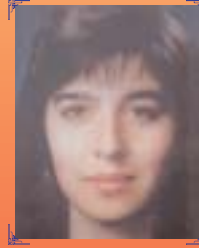
Şehit düştükleri yer: İstanbul

Şehit düşme şekli:

Devrimci hareketin işçi alanında örgütlü iki işçi olan Bahri ve Cemal, Basın-İş grevinde, grev nöbetini bitirdikten sonra kurulan bir pusuda faşistler tarafından katledildiler.

Ercan ÖZÇEKEN

Ayşenur ŞİMŞEK

Mehmet TEPE

Şehitlik tarihi: 18 Ocak 1996

Şehit düştüğü yer: İzmir Buca

Şehit düşme şekli:Küçükçeğirli'de örgütlü faaliyetler içinde yer almasının ardından farklı bir alanda görev üstlendiği dönemde, kuşatıldığı evde teslim olma geleneğine yeni bir halka ekleyerek şehit düştü.

Şehitlik tarihi: 24 Ocak 1995

Şehit düştüğü yer: Ankara

Şehit düşme şekli:Memur mücadelesi ve örgütlenmesinin öncülerinden biriydi. Devrimci hareketin İç Anadolu genelinde örgütlenmesi için çalıştı. 24 Ocak'ta kontrgerilla tarafından kaçırıldı. Haftalarca gözaltında olduğu reddedildi. 13 Nisan'da Kırıkkale'de katledilmiş olarak bulundu.

Şehitlik tarihi: Ocak 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Kuştepe

Şehit düşme şekli:Liseli Dev-Genç içinde mücadele yürütüyordu. Kuştepe lisesinde faşist işgalin kırılmasında önemli rol oynadı. Faşistler tarafından Mecidiyeköy'de katledildi.

Dünya halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

Vladimir İlyiç Lenin

21 Ocak 1924

17 yaşındayken ağabeyi Çar'a suikast düzenlemekten kurşuna dizildi. Aynı yıl örgütlü mücadeleye başladı. Sonra sürgünler, örgütlenme çabaları, ideolojik mücadelelerle dolu geçen devrim süreci. Ve onun önderliğinde Ekim devriminin zaferi. Sovyet devriminin önderi olması, onun tarihe bıraktığı en önemli izdir kuşkusuz. Ama onu bugünlerde, bundan daha çok **emperyalizm** konusundaki yetkin tahlilleriyle hatırlıyoruz. 21. yüzyılın başında Amerikan imparatorluk politikalarının ekonomik temellerini de, siyasi şekillenişini de onun yaklaşık yüzyıl önce, 1916'da yazdığı "**Emperyalizm; kapitalizmin en yüksek aşaması**" kitabındaki tahlillerinde bulmak mümkündür. 1924'te muzaffer bir sosyalist olarak ölümsüzleşen Lenin, Dünya halklarının kurtuluş yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

23 Ocak 1973

Amilcar Cabral

Gine-Bissau devriminin önderi; Portekiz sömürgeciliğine karşı Gine ve Cabo Verde'nin Bağımsızlığı İçin Afrika Partisi (PA-IGC) önderliğinde sürdürülen mücadelenin zafere ulaşmasından kısa süre sonra Portekiz ajanları tarafından katledildi.

Özlem TÜRK
2003 Ölüm Orucu Şehidi